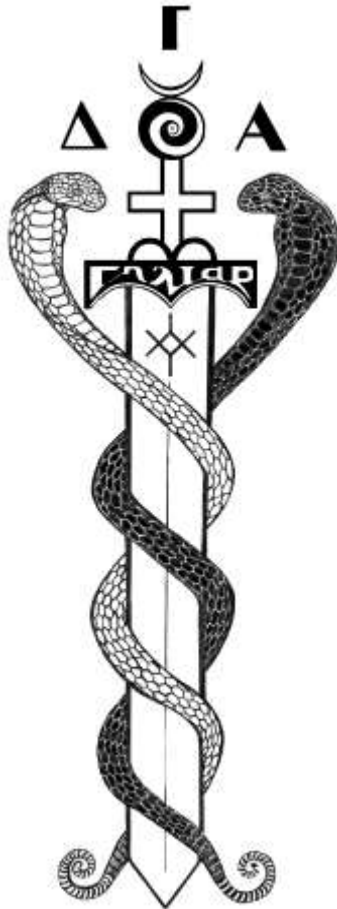

Anastasia Novih

Ezoosmos

ANASTASIA NOVIH

EZOOSMOS

Prevedeno na hrvatski s engleskog jezika

Svi događaji i likovi su autorova fikcija. Svaka podudarnost imena, prezimena i uloga likova s pravim imenima živih ili mrtvih ljudi, kao i događaja koji su se nekome dogodili u životu, apsolutno je slučajna i potpuno nenamjerna.

Skrivena stvarnost prisutna je svaki dan u ljudskom društvu. **Spoznavanje** njenih tajni **pomaže** čovjeku ne samo da stekne iskustvo postojanja na ovome svijetu, već i da **zakorači** u polje istraživanja svoje biti... Vrlo često, mnoge takozvane ljudske bolesti, iznenadna depresivna stanja, pokušaji samoubojstva, nesreće, ubojstva, posljedica su očitovanja djelovanja skrivenih sila. Bilo je jednom onih koji su im se aktivno suprotstavljali, braneci ljude s druge strane stvarnosti. Vaga Dobra i Zla je u rukama samog čovjeka. O svemu odlučuje njegov ezoosmos.

Dio 1. Neobičan ribolov

Bili su to posljednji topli dani ljeta koje je prolazilo. Svatko je to vrijeme koristio na svoj način, cijeneći tako velikodušnu dobrohotnost prirode u njezinoj istinskoj vrijednosti. Neki su bili zadovoljni promatranjem pogleda na sunčani dan kroz prozore, umjesto kišnih slika koje su bile uobičajene za ovo ljetno razdoblje. Neki su požurili uzeti zraka šetajući uz nekoliko otoka zelenila koji su čudesno sačuvani usred sive asfaltno-betonske kompozicije urbane civilizacije. A oni najočajniiji čeznuli su za prirodom, da bi udahnuili punim plućima, skupili dovoljno snage i dojmova za predstojeću dugu zimu.

Tri automobila, krcata onima koji žele pecati pojavom prvoga dnevnog svjetla, probila su se oko rupa i neravnina duž šumske ceste. Vozač automobila na čelu bio je svjetlokosi muškarac plavo-smeđih brkova. Izgledao je oko 30 godina star, prosječne visine, atletske građe. Prijatelji su se prema njemu odnosili s poštovanjem i zvali ga „Sensei“, jer je već dugi niz godina vodio sekciju orijentalnih borilačkih vještina i bio poznat po svojoj vještini među profesionalcima. Njegova je primarna djelatnost, međutim, bila medicina, konkretno vertebrologija. Sensei je bio sasvim neobičan, zanimljiv čovjek s golemom mentalnom perspektivom i neiscrpnim smislom za humor. Stoga se pokazalo da je broj onih koji su spremni provoditi vrijeme s njim, čak i u takvu „tihom aranžmanu“ kao što je ribolov, uvijek bio dovoljan.

Sensejev stari sovjetski automobil „Moskvič“ dvaput je zatreptao svjetlima kočnice, a automobili koji su ga slijedili zaustavili su se. Vozač je bacio pogled istražujući širinu ceste koja je završavala na prostranoj čistini. I s ironijom upita visokog tipa koji se protezao na suvozačkom sjedalu: „Pa, kamo si nas to doveo, izvanbračni sine otadžbine?“

„Ja, doveo?!“ Ženja je odgovorio cereći se, a zatim vragolasto dodao: „Ali... Sensei, ti si taj koji vozi. Ja samo pokazujem put do blistave budućnosti!“

Sensei se nasmiješio zajedno s ostalim momcima. Gledajući u šipražje uz šumsku cestu i proplanak ispred sebe, Ženja je u šali rekao: „Da! Izgleda kao to mjesto.“

„*Izgleda, izgleda!*“ njegov se prijatelj Stas više nije mogao suzdržati. Stas je sjedio na stražnjem sjedalu držeći u rukama veliku bocu napunjenu vodom i mamcima za ribe grabljivice - čikove. „Sunce je već izašlo. Upravo sada grizu! A mi smo u šikarama i provjeravamo tvoj četvrti *izgleda.*“

„Rekao sam ti da sam bio ovdje prije dvije godine“, Ženja se počeo opravdavati i pjesnički dodao: „Sjećam se šume, čistine, rijeke... To je bilo vrhunsko mjesto! Mnoštvo ribe! Neke su ovoliko zapljuskivale!“

Na te riječi, pokušavajući impresionirati ostale, počeo je široko protezati ruke kako bi pokazao veličinu ribe. Ali njegovo je protezanje očito bilo ograničeno unutrašnjošću automobila da bi se preciznije ilustrirali „parametri“ „čudovišta“ iz rijeke. Kao što ljudi u šali kažu, što su ribarove ruke duže, to je manje povjerenja u njegove priče.

„Pričaj to nekom drugom, Ženja! U prirodi nema takvih“, izgovorio je stariji sempai Viktor, zdepast momak koji je sjedio pored Stasa i jeo pecivo.

„Ima ih! Svakako ih ima“, gorljivo ih je uvjeravao Ženja. „Sensei, reci im...“

„A zašto ih ne bi bilo? Sve je danas moguće - složio se Sensei sa smiješkom. „I onih s dvije glave i tri repa...“

Dečki su se smijali dok je Ženja odmahivao rukom. „Šta uopće pričam s vama... A sigurno ćete se frajerisat kad uhvatite tolikog kapitalca.“

S tim je riječima napustio automobil u poslovnom stilu i nastavio tražiti prolaz do rijeke, kao i okolinu. „Stas, prošetaj s njim“, predložio je Sensei kad se smijeh u kabini manje-više utišao. „Ako je mjesto dobro, ostat ćemo ovdje. Ili ćemo se voziti do navečer s ovom isprikom od vođa.“

Stas je kimnuo i pažljivo predao bocu Viktoru.

„Eto ti dragocjeni teret. I pazi da ih ne pojedješ, krkanel!“ mahao je prstom u šali.

„Nekako su usporeni“, ironično je primijetio Viktor istražujući „pokretni auto-akvarij“.

„A šta si mislio? Jadničima je pozlilo od takvog putovanja“, temperamentno je prigovorio je Stas, koji je cijelu noć posvetio mukotrpnom nabavljanju ove slastice za somove. „Nije šala, prvi put su krenuli na izlet, a ispalo je da je Ženja među vođicama. O, Bože!“

„Da, nema sreće“, suosjećao je Viktor kroz smijeh.

Stas je izašao iz automobila i požurio za Ženjom koji je šetao okolo.

Treba imati na umu da se u automobilima okupila prilično raznolika ekipa, ako je suditi prema godinama i profesiji. Na primjer, Viktor, koji se vozio u Sensejevom „Moskviču“, bio je istražitelj. Ženja i Stas, osim što su se cijelog života bavili neprekidnim treninzima, tijekom „stanki“, takoreći, zarađivali su za život kao mehaničari u autoservisu. Četvrti putnik u Sensejevom automobilu, Ruslan, mršav lik srednje visine s nešto malo razrađenih mišića, bio je običan radnik u tvornici.

Drugi automobil, kojeg su među ekipom zvali „psič“, vozio je Volođa, zdepast čovjek snažne građe i odlučnog izgleda. Već je nekoliko godina bio šef jedinice za posebne misije. S njim su bili njegovi kolege i prijatelji: Bogdan, Oleg i Seva (ili, kako su ga zvali, Svat). Uočljivi po vojnom držanju, izdvajali su se i svojim osobitim načinom komunikacije, koja se razvija među ljudima koji dugo

provedu u službama. Četvrti putnik, koji je sjedio pored Volođe, začudo, bio je iz sasvim drugačijega društvenog okruženja. Prije nepunih mjesec dana Valera je izašao iz zatvora, gdje je odslužio još jednu kaznu. Bio je Volođin prijatelj iz djetinjstva i susjed. Po vanjskom izgledu Valera se nije puno razlikovao od Seve ili Olega. Običan mladi momak, srednje visine, prosječne građe. Njegovo je lice, međutim, nosilo poseban otisak života u zatvoru. U pomalo strogom pogledu moglo se pročitati nepovjerenje, čak i skrivena prijetnja za svakoga tko bi se usudio narušiti njegov osobni prostor.

Za upravljačem trećeg automobila, „Volge“, bio je Nikolaj Andrejevič. Njegovi su putnici bili mladi koji su nedavno izašli iz školskih klupa: Andrej, Nastja, Tatjana i Kostja. Ovu veselu gomilu ne bismo mogli nazvali društvom zagriženih ribiča, izuzev Nikolaja Andrejeviča, naravno. Upravo suprotno. Društvo je bila toliko puno poletne mladenačke energije da niti jedna riba koja drži do sebe ne bi prišla takvim generatorima smijeha i buke, koji se bave šalama i neobuzdanim brbljanjem o svakoj tričariji na svijetu. Ovu atmosferu mogao bi podnijeti možda samo psihoterapeut (ne predugo), što je, usput rečeno, bio Nikolaj Andrejevič. Ali svi u automobilu su itekako pazili da ne propuste rijetku priliku odlaska na odmor sa Sensejem. Zbog toga su odlučili biti „ribiči“, u navodnom nastojanju da poboljšaju svoje vještine lova na ribe, kao i znanje o flori i fauni ovog područja.

Tako se velika, šarolika ekipa veselila dolasku pješaka Ženje i Stasa. Za samo deset minuta ovaj impresivan par vratio se trčecim korakom s radosnim vijestima. Već izdaleka počeli su vozačima automobila i njihovim putnicima davati znakove da je konačno pronađeno mjesto za ribolov. Ženja je pokušao mimikom pokazati da postoji čitav niz riba različitih veličina. Veličine je prikazivao uspoređujući ih s različitim dijelovima tijela svoga druga.

„Tamo je!“ Stas je dahtao ulazeći u Sensejev automobil zajedno s Ženjom. „Prvo ideš ravno, zatim desno. Tamo je zgodan put do rijeke.“

Nakon zamornog čekanja i svladavanja posljednjih metara prema dugo očekivanom cilju, automobili su se odvezli na čistinu smještenu na obali rijeke. Pokazalo se da je mjesto zaista prekrasno. Na tom je mjestu na rijeci puhao ugodan povjetarac. Crnogorično drveće izmiješano sa širokolisnim drvećem okruživalo je čistinu. Zrak je bio sladak s aromom četinjača. Zeleni proplanak bijaše osvijetljen jarkim sunčevim zrakama koje su stvarale bljeskanje svjetlosti koja se odbijala od dijamantnih kapljica rose. Sve je to, zajedno s pogledom na daleku obalu, stvaralo uistinu očaravajuću sliku prirode.

Pješcanu, blago urušenu obalu još nije dotaknuo grubi otisak čizme, što je neizrecivo obradovalo okorjele ribiče našega velikog društva oduševljenog lokalnom faunom. Zadovoljni izgledom mjesta, svi su krenuli nadoknađivati izgubljeno vrijeme. „Iskusni ribiči“ na čelu sa Sensejem, zgrabili su svoj ribolovni pribor i otišli ravno do rijeke da sve postave, s takvom strašću, kao da imaju samo deset sekundi za ispunjenje svoga ribičkog sna. Ostali su počeli postavljati kamp.

Nakon što su zaključene uobičajene pripreme, a ljudi se osnažili laganim doručkom, većina se društva razišla duž obale - neki sa „spinningom“, neki s ribičkim štapom. Gotovo svi sa svojim ribolovnim „arsenalom“ su se uljudno smjestili na pristojnoj udaljenosti jedni od drugih, u potajnoj nadi da će baš njihovo mjesto biti pun pogodak.

Obala divlje rijeke brzo je ispunjena civilizacijskim priborom. Ako bi se slučajno našao netko iz Papue Nove Gvineje, dugo bi ispitivao sve ove čudne predmete. A ako bi mu netko objasnio svrhu svakog predmeta, uključujući razne supercool ribičke dodatke, Papuanac bi se dan-dva smijao činjenici da je neki pametni trgovac uspio namagarčiti toliko ljudi, čitavo pleme. Ali u blizini nije bilo Papuanaca, a namagarčeni ljudi čvrsto su vjerovali da će im kupljene stvari pomoći izmamiti lukavu ribu iz rijeke.

Jedino je Ženja ostao u „kampu“, i to samo zato što se njegova ribarska mreža zapetljala. Momak je pripadao onoj ekstremnoj

kategoriji „ribiča“ koji ne mogu satima sjediti sa štapom. Volio je da se riba ulovi odjednom i u velikoj količini. Ženja je također mogao juriti za ribom jedan na jedan, kad bi lovio pod vodom. Barem je u njemu bilo neobične sportske krvi - tko će koga izmoriti. Ali sjediti besposleno i promatrati vodu s obale nije bio njegov stil. Zbog toga je Ženja uvijek uzimao „zapatljanu“ mrežu za ribolov. Loviti njome bilo je najlakše: postaviš mrežu, natjeraš ribu u nju i eto - sada možeš kuhati riblju juhu! To je sav „mokri posao“. Zato Ženja nije lagao kad je obećao grandiozan ulov, jer je polagao nadu u ovu opciju sigurne oklade. Međutim, dogodila se neočekivana nesreća. Nije provjerio mrežu kod kuće, a također se nije zamarao savjesnim pakiranjem na posljednjem ribolovu. Zbog toga je dobio tako zapetljan rezultat. „Zapatljana mreža“ u potpunosti je opravdala svoj naziv, ovoga puta gadno zamrsivši plovke i olovo. Koliko god se momak trudio, njegovi napori nisu urodili nikakvim plodom.

Ali Ženja ne bi bio Ženja da je očajavao ili pokazao da mu stvari ne idu od ruke. U svakom slučaju, nije mogao dopustiti da se to dogodi pred djevojkama. Dakle, objasnio je svoj produženi boravak u kampu za vrijeme najprikladnijeg vremena za jutarnji ribolov „čisto gospodskim motivima“ - pričajući djevojkama šaljive priče, kako bi pružio „neprocjenjivu pomoć“ ženskim mukama pri pranju prljavog posuđa nakon navale „izgladnjele gomile“. Ukratko, Ženja ni ovdje nije gubio vrijeme.

Sjedeći na preklopnom stolcu, dobronamjerno je „suosjećao“ s djevojkama: „...tako je u našem tehnološkom dobu, kada kozmički tanjurići brazdaju nebeska prostranstva, kad je čovječanstvo automatiziralo proizvodnju za devedeset posto, ovi krhki, nježni prsti trebaju izvesti beskonačan broj pokreta preko tog prljavog, moderniziranog ljudskog korita namijenjenog sitosti trbuha, to čudovišno oruđe koje favorizira požudu za mesom, svoj želudac i samoljublje...“

U to se vrijeme pojavio terenac na provizornom šumskom „putu“ kojim su jedva prošli automobili našeg društva. Džip se zaustavio na prolazu uz proplanak. Iz automobila je izašao mršav

muškarac. Kosa mu je bila svijetla i tanka, brada kratka i crvenkasta, a lice pomalo blijedo. Maskirni prsluk za ribolov bio je prilično velik i izgledao je kao da je skinut nekome s leđa.

Ženja je prekinuo svoj strasni govor upućen „radnom narodu“ i znatiželjno okrenuo pogled prema uljezu. Primijetivši na sebi tuđu pažnju, vozač terenca gurnuo je ruku u džep hlača. Potom se, drugom rukom se igrajući ključem automobila, gegao prema Sensejevom „Moskviču“, čiji je stražnji dio malo virio na „voznu traku“.

„Dakle, čija se kljuse ovdje raširilo do pola puta?“, namjerno je glasno rekao neznanac i nekoliko puta nogom udario kotač automobila.

Ženja je odmah skočio sa svog mjesta i gotovo se zagrcnuo pljuvačkom - toliko se želio obrušiti na nepozvanog gosta.

„Ej, čovječe, kakvo je to šutanje?!“

„Dakle, to je tvoja krntija?“ pitao je s podsmijehom.

„Moja ili ne, šta to tebe briga?“

Ženja je na brzinu prišao Sensejevom automobilu. Izvadio je ne previše čist rubac i pravio se da briše posljednje mrlje prašine s njega. Nakon što je pokazao tako očitu ljubav prema domaćim automobilima, Ženja je zauzeo prijeteći stav gorljivog vlasnika.

„Dakle, u čemu je problem?“

„U čemu je problem?!“ - ogorčeno je viknuo vozač automobila. „Ostaviš ovo smeće nasred ceste i onda pitaš u čemu je problem! Pristojni automobili ne mogu proći.“

„Ovaj traktor nazivaš *pristojnim automobilom*?!“ plamen domoljubnih osjećaja bljesnuo je u Ženji. „Dobar je jedino za utrkanje s nosorozima u Africi, a ne za prđenje duž pristojnih slavenskih putova. Osim toga, ovdje ima dovoljno prostora. Tvom traktoru neće naštetiti ako malo pomakne kotače prema grmlju.“

„Da, baš! A tko će mi poslije piturati i polirati auto, ti?“

„Zašto ga ne opitirati ako postoji potreba? Mogao bih ga i dobrono išarati. Rođena japanska mater ga neće prepoznati! Pričekaj, donijet ću alat...“

Ženja je krenuo prema šatorima, kao da namjerava ovog trenutka održati riječ. Nakon nekoliko koraka zastao je i, namjestivši ne baš bistri izraz lica, okrenuo se natrag i zamišljeno primijetio: „Kažem, čovječe, upravo je bljesnulo mojim moždanim vijugama... Što će ti, pobogu, ovaj prolaz? Naprijed je samo strmina. Ovo je mjesto zauzeto. I puno nas je ovdje! Zašto si ne pronađeš drugo mjesto? Rijeka je dovoljno velika.“

„Zašto?! Cijeli tjedan ovdje hranim ribu. Posluživao sam joj različita jela, kao u restoranu. I evo vas svih već na mjestu gdje je mamac već bačen...“

„Pa i ja sam im dovezio hranu!“, složivši tvrdoglavo-drsku facu, usklikne Ženjka sretno. „Moglo bi se reći da smo se odrekli zadnjeg komada kruha, svega za riblju ljusku! Oh,“, razvukao je, možda smo ih zasitili! Ne bih se čudio da leže na dnu rijeke poput svinja nakon večere, lijene podići rep. A ja mozgam zašto ne grizu. Jadnice su se jednostavno udebljale...“

Djevojke koje su slušale ovaj razgovor nježno su se smijale.

„Slušaj, čovječe! Možda da jednostavno 'dinamitiramo' bezobraznu ribu?“

„Šta da radimo?!“

„Kažem, jesi li slučajno ponio malo dinamita?“ - upita Ženja izričito i glasno, s jasnim zanimanjem.

Vozač je proizveo osmijeh s prorijedenim zubima, ne mogavši zadržati bezizražajno lice pred tako žarkim govorom neobičnog momka.

„Ne brini, izvući ću je ja i bez toga.“

Ženja je pogledao taj osmijeh „zubarske radosti“ i sa suosjećanjem rekao: „Znaš li slučajno, dobiju li ribe srčani udar?“

Činilo se da je ovo pitanje stranca odmaknulo od crte nadurenosti, dok je odgovarao sliježući ramenima: „Ne znam. Može biti. Budući da ima srce, znači da se mogu dogoditi srčani udari.“

„Sad kužim.“

„Šta kužiš?“

„Smislio sam kako ćeš je izvuci.“

„Eto ti ga sad!“, vozač terenaca dobrodušno se nasmijao zajedno s Ženjom. Zatim je izgovorio ravnomjernim tonovima: „U redu, onda pozovi vlasnika automobila.“

„Ja sam taj. Šta, zar ne izgledam tako?“

„Ti?“, reče čovjek. „Nemaš dovoljno pameti... ni brkova također.“

Ženja je baš htio ziniti kako bi raspravljao o svomu blistavom intelektu, ali je čuvši za brkove, kratko je zastao i dobro pogledao vozača.

„Ajde, pozovi ga“, požurivao je Ženju promatrajući njegovu reakciju.

„Što će ti on?“

„Trebam ga i točka. Oću tebi polagat račune ili šta?“

„Dobro, kako očeš“, Ženjka ga je u šali upozorio za svaki slučaj. „Sam si to tražio. Htio sam da tvojoj osobi bude bolje i sigurnije...“

Tada je krenuo prema rijeci i zašao izvan vidokruga, iza padine uz obalu.

Sensei i Nikolaj Andrejevič sjedili su na riječnom grebenu koji je, čini se, u svojem ležećem životu vidio dosta nepotrebnog „ručnog alata“ ribara. Obojica s ribarskim štapovima u rukama promatrali su plovke na način kao da će riba svaki čas zagristi. Ženja se spustio niz pješčani nasip. Ribari su bili toliko usredotočeni na proces da nitko nije obraćao pažnju na njegov

dolazak. Momak je pogledao plutajuće plovke u vodi i postavio standardno pitanje putnika koji prolazi obalom.

„Dakle, grize li?“

„Ah, samo sitna riba“, odgovorio je Sensei, također vječnim odgovorom ribiča.

Ženja se na trenutak zadržao u potajnoj nadi da će u njegovoj nazočnosti započeti grandiozno grizenje. Ali bez ikakvih naznaka toga značajnog događaja, vratio se hitnoj temi.

„Hej, Sensei! Traži te neki bahati lik. Došao je terencem, sav važan...“

Nepomično gledajući plovak, Sensei se nasmiješio i upitao: „Mršav, s tankom crvenom bradom?“

„Da.“

„Otjeraj ga!“

„OK“, obradovao se Ženja i počeo se penjati uz pjeskovitu padinu.

„Hej, čekaj!“ Sensei je viknuo za njim. „Šalim se, znaš... On je svećenik.“

„Svećenik?!“ Ženja je kliznuo niz padinu u neizrecivom zaprepaštenju. „Onaj svećenik koji bi nam se, kako si rekao, trebao pridružiti u ribolovu?“

Promatrajući zbunjeno lice tipa, Sensei je kimnuo glavom smijući se i ustao da napusti svoju „ribarsku zasjedu“.

Pri pogledu na svog prijatelja, Otac Ivan (ili Vano, kako ga je Sensei zvao od djetinjstva) kao da se odmah promijenio. U njemu se nije moglo prepoznati onog vozača SUV-a. Zauzeo je skroman stav i duboko udahnuo.

Neobično srdačnim glasom, naglašavajući „o“, gost je počeo izlijevati svoje prigovore i opomene: „Što se događa na svijetu ovom? Nije dosta što sam vas jedva pronašao, uz Božju pomoć, nego još i

ovaj bahati dečec bogohuli i trabunja gluposti. Skoro je došlo do fizičkog obračuna...”

Dalje je otac Ivan stručno ocrtavao živopisnu sliku svog poznanstva sa Ženjom, prirodno osvojivši publiku na svoju stranu. Zatim je održao kratku poučnu propovijed na temu ljubavi prema bližnjima. Ozbiljnog pogleda na licu, Sensei je „prisustvovao“ dirljivom govoru oca Ivana, kimajući glavom i upućujući prijekorne poglede Ženji. Potonji se čak i posramio zbog tih svećenikovih riječi. Vrhovi ušiju pocrvenjeli su mu kao kod zločestog školarca. A kad je momak - uz pomoć gorljivoga svećeničkog govora - došao u stanje da gleda travu pod nogama, želeći propasti u zemlju zbog svog ponašanja, prije svega pred Sensejom, otac Ivan sumnjičavo je zastao. Ženja je isprva šutio, potišten razarajućom „optužbom“. Zatim je plaho podigao glavu i... vidio kako Vano i Sensei dršću u tihom smijehu. Tada je Ženja napokon shvatio prikriveno značenje rečenog.

„Ajme meni!“, odahnuo je s olakšanjem.

Sva trojica se gromko nasmijaše. Smijeh je kao mamac privukao momke i djevojke. Nakon smirivanja, Vano je srdačno pozdravio Senseja i rukovao se s ostalima. Prešavši na svoj uobičajeni govor primijetio je u šali: „Ne, stvarno, vaše manevre odgonetao sam dva sata. Mislio sam da smo se dogovorili da se nađemo na drugom mjestu...”

„Prenio sam ti onako kako mi je objašnjeno“, rekao je Sensei veselo, pokazujući na Ženjku.

„Znači, on ti je objašnjavao?!“, uzvikne Vano kroz smijeh. „Onda nije ni čudo što ste stigli ovamo. Meni je glumio Ivana Osipoviča“.

„Šta...? Koji Ivan Osipovič?“, Ženja nije shvatio.

„Susanin, mladiću. Susanin. Šteta je ne poznavati svoju povijest“, izgovorio je otac Ivan s prijekorom.

Cijelo se društvo opet nasmijalo. Ime poznatog seljaka iz Kostromskog ujezda (okruga), koji je poveo skupinu poljsko-litvanskih intervencionista u neprohodnu gustu šumu, objašnjavali su Ženji, i to više njih. Ali činilo se da ga to nije nimalo obeshrabilo. Upravo suprotno, potaknulo je ponos na njegova povijesnog sunarodnjaka.

Budući da je bio u fokusu svačije pažnje, Ženja je hinio osmijeh, slegnuo ramenima i izgovorio: „Svak ponekad pogriješi. Svašta biva u životu. Inače, moto mojih predaka glasi da su sva zbivanja u životu, sa svim slučajevima i mogućnostima, podijeljena upravo na dvije polovice. Može biti, a može i ne biti.“

Ovim je riječima dozvao novu navalu šala i smijeha. Kasnije, kada su svi uspjeli shvatiti tko je tko i koje mjesto zauzimaju pod suncem, započela je gostoljubiva dobrodošlica dragom gostu. U pokušaju da se iskupi pred pridošlicom, Ženja se uskomešao, što je bilo neprirodno za njegovu nestašnu narav, nudeći istinske usluge. Pomagao je u parkiranju terenca u blizini „najboljeg drveta na proplanku“, koje je po njegovu mišljenju bacalo najširu sjenu. Brižljivo je odnio Vanov ribolovni pribor na obalu rijeke, pa čak i napuhao gumeni čamac.

Takav vrijedan dodatak ribarskoj opremi kao što je plovilo neopisivo je nadahnulo okupljene. Kao što se i moglo očekivati, pravo „prvog veslanja“ pripalo je okorjelim ribičima. Zajedno s Vanom počeli su orati vodena prostranstva u potrazi za pristojnim mjestom s mnogo ribe.

Što se tiče Ženjke, čim se uvjerio da je predmet njegove „ljubavi na prvi pogled“ otplovio na znatnu udaljenost, lukavo se nasmiješio. Oči su mu zasvjetlucale nestašnim sjajem. Dok su svi bili zaokupljeni jutarnjim ribolovom, „Susaninov potomak“ krenuo je u provedbu svoje podmukle namjere. Pogotovo što se, prema njegovu mišljenju, zbog njegove beznadno zapletene mreže nije mogao očekivati ikakav istinski ribolov.

Pronašavši praznu bocu s vodom, Ženja je znalački od nje napravio jednostavnu prskalicu probušivši nekoliko rupa na čepu. Zatim ju je napunio vodom i uputio se do šatora za opskrbu, gdje je izdašno nasipao šećer u bocu. Zatim je temeljito protresao svoju „detonirajuću smjesu“, izašao iz „bunkera“ i sa sretnim smiješkom pogledao u gumenjak. Tip je ležerno prišao terencu, obišao ga zaljubljeno gledavši na to strano čudovište. Osvrnuo se i, ne vidjevši nepotrebnih svjedoka, s neizrecivim užitkom počeo iscrtavati stazu slatke vode od mravinjaka smještenog iza moćnog debla „najboljeg drveta na proplanku“, koje je bacalo blaženu sjenu - automobil je bio parkiran pokraj njega upravo zahvaljujući Ženjinih pretjeranim naporima - prema mrskom „traktoru“. Zviždukajući domoljubnu melodiju, s osobitom je inspiracijom bacio malo zašećerene vode na kotače i donje dijelove vrata SUV-a.

Momak je požalio samo zbog jedne stvari: nije bilo gledatelja scene koji bi istinski cijenili inventivnost i glumački talent izvođača. Samo je ptica, koja je sjedila na gornjoj grani bora, nakrivljene glave znatiželjno promatrala komešanje dvonošca na tlu, što je bilo apsolutno neshvatljivo njenoj ptičjoj prirodi. Nakon što je ispraznio cijelu bocu, „osvetnički Susanin“ uzdahnuo je s velikim olakšanjem i, kao odani član Greenpeace pokreta, počeo je zadivljeno promatrati kako prvi mravi izviđači uspješno prelaze nevidljivu crtu koju je povukao. Ženjino raspoloženje očito se popravilo. Međutim, njegovo ludo oduševljenje nije se ovdje zaustavilo.

Pričekavši dok sunce malo zagrije vodu, Ženja se odlučio predati podvodnom lovu i uloviti barem jednu pristojnu ribu. Bacio je pogled na vodeno prostranstvo u potrazi za ribljim Eldoradom i spustio pogled na čamac koji je strujao kraj suprotne obale i privlačio ga poput magneta. Vano je bio tamo već pola sata s Viktorom, koji se ponudio da bude Vanov kolega u ribolovu. I odjednom je Ženjin pustolovni um posjetila njegova neumoljiva „muza“ - prekrasna mitska žena s neiscrpnim smislom za humor, kako ju je on zamišljao.

Otpakiravši masivne boce za ronjenje, znojeći se od njihove težine, Ženja ih je odnio do grmlja trske, praveći mali krug kroz šumu kako bi ostao neprimijećen. I baš u trenutku dok je oduševljeno stavljao na sebe boce, žbunovi su počeli sumnjičavo šuštati. Stasova glava ukazala se nasred grmlja. Ženjin prijatelj pojavio se u najzanimljivijem trenu, kako bi se reklo.

„Oh! Baš sam razmišljao gdje si! Vidio sam te kako uzimaš boce i odlaziš do šume, kao da ćeš roniti. Odlučio sam se zabaviti tako zabavnim spektaklom.“

„Nema šanse!“, Ženja se nacerio. „Da se nisi usudio dirnuti moju blistavu ideju svojim prljavim rukama!“

Neposredno prije Stasova pojavljivanja, Ženja je u glavi završavao svoju veličanstvenu kombinaciju kako bi uvjerio ljude koji love u blizini da se na ovom mjestu ne mogu naći obične ribe, već gorostasi slični morskim psima. Uživao je u ideji o istinskomu ribičkom urnebesu. Stasovo pojavljivanje nije bio dio Ženjinog strateškog plana, jer je oduvijek govorio: ako znaju dvoje, saznat će i svinja. Ipak, u isto je vrijeme bio nestrpljiv da nekome prenese veličanstvenu ideju ovoga smiješnog poduhvata. A tko bi bolje mogao cijeniti takvu podmorsku izvedbu nego Stas, koji je uvijek bio nenamjerni svjedok Ženjinih cjeloživotnih pustolovina? Stasu je pak dosadio njihov neuspješni ribolov. Dakle, kad mu je Ženja izložio svoju ideju, njegov ga prijatelj nije samo podržao, već je izrazio želju da sudjeluje u Ženjkinjoj podvodnoj avanturi, dodavši početnom planu neke nove profinjene detalje. Stas je donio boce do polazne točke, tj. do grmlja trske, navukao opremu i zaronio istovremeno s Ženjom, vjerujući da su obojica ostali nezapaženi od svojih napola usnulih ribolovnih drugova.

Par je ronio u dubini ispod Vanovog gumenjaka. U tom je trenutku Viktor sjedio na krmi sa štapom u rukama. Riba uopće nije grizla, a činilo se kao da se nije ni približila masnom crvu kojeg je Viktor dan prije iskopao u bakinom povrtnjaku. Viktor se naporno borio protiv pospanosti, pokušavajući držati pogled na stalno nemirnom plovku. Međutim, njegove su se zjenice dalje

okretale prema vlastitom nosu, a oči mu se same zatvarale, mameći ga da jednolični pogled na rijeku zamijeni slatkim neometanim snom. Samo zahvaljujući nevjerojatnoj snazi volje, budnoj savjesti i svijesti o svojoj ribarskoj dužnosti, Viktor je povremeno uspijevaio otvoriti svoje olovne kapke.

Vano je sjedio s druge strane čamca sa „spinningom“. Njegov ribolov bio je puno energičniji. Neprestano je ispuštao svoju bjelicu u vodu, sad ovdje, sad tamo, ne gubeći nadu da će barem nešto uloviti. Činilo se kao da ovaj čovjek nije upoznat s pojmovima „umor“, „pospanost“, „snuždenost“. Dok je Vano povremeno namatao krenu oko vrteće špulice, pogled mu je skrenuo iznad vodene površine nedaleko od čamca. Zatim je iskosa pogledao uspavanog Viktora, nadmeno se nasmiješio i promišljeno odmaknuo od ruba čamca. Brzo je namotao krenu i počeo mijenjati bjelicu s oduševljenjem, kao da se ništa nije dogodilo.

U tom trenutku, „diverzanti“ su već bili točno na planiranoj točki. Ženja je pažljivo doplivao do crva koji se inertno trzao na Viktorovu štapu i snažno povukao krenu. Sanjivi Viktor od iznenađenja je zamalo upao u vodu, instinktivno se uhvativši za štap. Prekomjerna doza adrenalina provalila mu je u krv poput iznenadnog uragana i uznemirila svakojako prašnjavo „smeće“ u njegovu „potkrovlju“ ljudskog mozga, točnije neke arhaične lovne instinkte. Viktorove su se oči munjevito okrenule i on je uzbuđeno zazvao Vanoa, potpuno zaboravivši da „riba više voli tišinu“:

„Imam je! Uhvatio sam je, uhvatio!“

Silk se jako rastegnuo savivši štap u strmi luk i počeo se vrtjeti. Ne vjerujući svojoj ribolovnoj sreći, Viktor je ustrajno nastojao izvući ga.

„Uuu! Kakva riba! To je vjerojatno ogromna štuka!“ neprestano se hvalisao koncentrirajući svoj ushićeni pogled na mutnu vodenu dubinu.

Vano je na licu oponašao puno ushićenje svog suputnika i počeo mu uznemireno pomagati savjetima kako izvući golemu ribu. Ribolovna strast rasplamsavala se „na palubi“.

„Gle, gle kako vučel“, hvalio se „sretni ribar“, ošamućen neviđenom srećom. Viktor se čak pridigao u uzbuđenja. „Mrežu, daj mrežu, sad ću je povući!“

U tom se trenutku silk naglo rastegnulo prema sredini rijeke i odmah je uslijedio snažan udarac u dno čamca. Zbog takva neočekivanog udarca, Viktor, zaokupljen potjerom za „ogromnom štukom“, nije uspio održati ravnotežu i pao je preko palube. Instinkt samoodržanja pred takvim riječnim čudovištima prevladao je nad ribolovnim instinktom. Ispustivši štap, Viktor se nevjerojatnom brzinom počeo vraćati u čamac i, obuzet panikom, gotovo prevrnuo gumenjak zajedno s Vanom. Da nije bilo pravovremene pomoći oca Ivana, nitko ne zna kako bi sve na kraju završilo.

„Jao! Jao!“ Viktor je ponavljao kao da izgovara molitvu, cvokoćući zubima, ili od hladne vode ili od straha. „Jesi vidio? Kako je povukla! Vjerojatno je ovolika, ne manja...“

Tim se riječima njegova „ribička bolest“ je sve više uzimala maha.

„Da, mora da je stari som“, kimnuo je Vano marljivo izražavajući probuđeno zanimanje ribara amatera.

„Som?! Ma da! A jes' vidio, jes' vidio?! Ovdje ih je cijelo jato! Odvukao je onakav štap, nitkov!“

„Pa, ovaj je som težak oko šezdeset kilograma“, ribički drug je potaknuo strast i počeo veslati. „Moj štap i špula definitivno nam neće pomoći da se nosimo s njima.“

„Da“, složio se Viktor, potajno sretan što se njihov čamac ubrzano udaljava od mjesta njegove nedavne „radosti“, koja je za njega završila potpunim užasom. „Trebamo jaču ribolovnu krenu i veće udice...“

Očito je proživljeni strah kod Viktora prouzročio neprekidno brbljanje. U hodu je počeo smišljati nevjerojatne metode hvatanja te ogromne ribe.

Ipak, najzanimljivija situacija dogodila se ostatku društva, koje je čekalo dvojicu nesretnih ribara na obali. Ispustivši štapove, ostali su dečki zbunjeno svjedočili Viktorovoj nevjerojatoj akrobaciji u moru i nadolazećemu sretnom prizoru „spašavanja utopljenika“, koji je prema obali veslao značajno brže od svog kolege. Osjetivši tlo pod nogama, Viktor se napokon ohrabrio. Počeo je uzbuđeno pričati ostalima o svom gotovo sretnom ulovu, kao i o svojoj herojskoj borbi s riječnim čudovištima u vodi, gdje je umalo uhvatio ogromnu ribetinu za rep... Kao što svi znaju, najveća ulovljena riba uvijek je ona koja se otrgne s udice u ključnom trenutku borbe.

Vatrena strast za ribolov širila su se među ostalima, a Vano ju je umnogome potaknuo. Svi su se zdušno počeli spremati za hvatanje trofeja. Neki su donijeli ogromne udice, neki su donijeli planinarski konop... Netko je upozorio da je bolje ne ulaziti u vodu, jer je čuo tragičnu priču o nekom ogromnom somu koji je progutao cijelog psa, a bilo je i somova ljudoždera. Zatim je uslijedio čitav niz raznih „vjerodostojnih“ slučajeva. Nakon svih triler priča, momci su počeli konstruirati „super-pribor“, jedinstven za sve.

Vano je moralno podržao njihovu ribolovnu inicijativu reda radi, ali nije aktivno sudjelovao u provedbi „projekta“. Ljubazno je stavio svoj čamac na raspolaganje entuzijastima i pridružio se Senseju i Nikolaju Andrejeviču koji su mirno sjedili daleko od čitave strke na svomu omiljenom grebenu.

„Čemu ova panika?“, zainteresirao se Sensei.

„Pa“, mahnuo je otac Ivan, „tvoj je Susanin odglumio vodozemca. On i njegov prijatelj uzeli su boce za ronjenje i zafrknuli nas.“

„A-a-ah... Oće on to... Zapravo, ribolov je vrlo korisna stvar... pogotovo za razvijanje mašte.“

Smijali su se gledajući ekipu na obali. U to su vrijeme Ženja i Stas već prišli grupi kao da se ništa nije dogodilo. Aktivno su se pridružili općoj galami, dolijevajući ulje na vatru strastvenim govorima i intenzivnim gestikulacijama.

Lov na „čudesnu ribu“ trajao je oko tri sata. Dečki su temeljito izbrazdali riječni prostor, pokušavajući pronaći Viktorov „dragocjeni ulov“. Na kraju, pošteno se iscrpivši i prenapregnuvši živce, svi su se umorili i gotovo izgubili nadu da će uopće išta uloviti.

Popodne je tajna „čudnovate ribe“ razotkrivena na vrlo banalan način. A glavno je bilo da ju je otkrio neponovljivi šaljivdžija, koji je natjerao ostale da se zakunu u neotkrivanje ove, gotovo „državne tajne“... U početku je sve išlo po planu. Ženja je čak odlučio pokazati hrabrost i junaštvo neustrašivog plivača pred zurećim ribičima. Voda se već dovoljno zagrijala, ali nitko baš nije žurio ući u nju nakon svih triler priča. Samo se Ženja s užitkom prepustio plivanju, roneći poput patke na raznim mjestima u potrazi za velikim somovima.

Iznenada, našavši se na najdubljem dijelu rijeke, tip se počeo očajnički bacakati, kao da se davi. Prvo su svi mislili da je to njegovo novo glupiranje. Ipak, takvi su njegovi postupci obično praćeni nekim komičnim govorom kojim se oglašavaju sva njegova „herojska djela“, dok se sada bez riječi batrgao, s vremena na vrijeme nestajući pod vodom. Stas mu je prvi pohitao u pomoć. Bogdan i Svat skočili su u vodu odmah za njim, bez oklijevanja. U tom se trenutku Ženja konačno uspio nečega osloboditi i počeo plivati prema obali brzinom koja je vjerojatno premašila sve snove olimpijskih prvaka u plivanju. Poput metka se izvukao iz vode, strepeći se okrenuo i počeo fokusirano gledati mjesto na kojem se gotovo utopio.

„Što se dogodilo?“, pitali su dečki trkom prilazeći.

„Je li te napao som?!“, uzrujani Viktor pokušao je izmamiti odgovor.

„Nema somova!“, Ženja je počeo vrlo ozbiljno blebetati. „Stas i ja smo vam prodali foru sa somom. Ali sad me nešto stvarno vuklo u dubinu. Nešto vrlo snažno i čupavo! Totalni horor! Još sam naježen. Oslobodio sam jedno stopalo, ali uhvatilo me za drugo kandžama! Htio sam zaroniti ispod njega, ali je taaaaako ogroman...“

Sensei, koji je upravo prolazio pored grupe, zastao je, neko vrijeme slušao njihov razgovor i pogledao mjesto koje je Ženja pokazao na vodi. Zatim je pogledao svakog od prisutnih, nasmiješio se i krenuo po dodatne udice.

Mnoštvo je s nepovjerenjem slušalo Ženjine riječi kad se ovaj iznenada zbunio. Pogled je upro u vodu. Svi su također gledali u tom smjeru. Dižući se iz ponora, pojavilo se neobično čudovište obraslo dugačkom sluzi. Polako se počelo približavati nasipu. Ljudi su stajali nepomično: neki se nisu mogli pomaknuti zbog zanimanja, neki - zbog prirodne slabosti. Dok je „čudovište“ postupno pokazivalo svoje ljudsko tijelo izranjajući iz vode, a gornji dio se čistio od sluzi, ukopani i bez daha momci su počeli davati znakove života. Na kraju, predmet Ženjinog ogromnog straha u potpunosti se preobrazio u Vanoa, koji je otrešao posljednju gomilu sluzi, zaronio u vodu i odšetao do plaže sa svojim uobičajenim razvučenim osmijehom, prolazeći rukama kroz kosu.

„Onda, kako je som?“, zadirktivao je Ženju nadmeno, a cijela je gomila popadala od smijeha.

Nakon ovog incidenta više se nitko nije bojao ulaska u vodu. Dečki su jako prskali u rijeci, dobrono preplašivši i najmanju ribu. Vano je aktivno uzburkavao sav taj kaotični mladi entuzijazam beskrajnim nizom šala. Toliko je impresionirao Ženju da se ovaj s njim prijateljio i otkrio ga kao nezamjenjivog druga za svoje psine, a da to nije ni primijetio. Gotovo svi su napustili ribolov i posvetili se potpunom odmoru. Samo je Sensei još uvijek sjedio na obali sa svojim štapom, kao vjeran ribič. Vano i Ženja to više nisu mogli izdržati, doplivali su pravo do Sensejeva štapa i počeli vući jedan za drugim krenu, oponašajući moćan ulov. Sensei je neko vrijeme

tolerirao njihovo zadirkivanje, a onda je popustio i rekao sa smiješkom: „Da ribolov nije tako smirujući, davno bih vas obojicu utopio, karasi.“

Ženja je optimistično zavapio odgovor: „Riba se ne utapa u vodi!“

A Vano je odmah ironično primijetio: „Hej ti, vodozemče! Nisi li nešto pobrkao oko onoga što se ne utopi u vodi?“

Urnebesan smijeh ponovno je odjeknuo iznad rijeke.

* * *

Kad se skupina blaženo ispružila na suncu nakon „vodenih procedura“, Volođa je sjeo blizu Senseja.

„Ništa?“ pokazao je na ribički plovak.

„Ništa“, odgovorio je Sensei s laganom tugom.

„Bolje batali ovo beznadnu zanimaciju“, savjetovao je Volođa s osmijehom. „Vjerujem da ovdje nikad nije pronađena pristojna riba.“

„E-e-e, ne...“ Sensei je ustrajno razvlačio, a onda dodao nakon stanke keseći se: „Znaš li za narodnu ribolovnu izreku? 'Dobar ulov dolazi ili prije nego što započneš ribolov ili nakon što si se već maknuo'.“

„Točno! Dakle, bolje da se makneš, kao što savjetuju oni „najiskreniji ribolovci“, predložio je Volođa kroz smijeh.

Sensei je podržao njegovu šalu: „Bacaš li delikatnu aluziju na 'prirodni zakon' prema kojem iskreni ljudi ne mogu biti dobri ribiči?“

Obojica su se nasmijali prisjećajući se poznate ribarske priče.

„Volio bih uloviti barem jednu pristojnu ribu. S ovakvima“, Sensei pokaza na svoju bocu s nekoliko malih haringa koje su mirno plivale unutra, „moja me mačka neće pustiti na vrata“.

Voloda se opet nacerio i pogledao prema šumi. Valera je izašao iz nje i krenuo do kampa, vukući sa sobom suhi drveni trupac.

„Oh, Valera... vuče još jedan trupac...“

Sensei se okrenuo.

„Dobar momak. On skladišti drva za večerašnji ogrjev, za razliku od ostalih“, nedvosmisleno je pogledao Volodu, a zatim izgovorio: „uključujući i mene“.

„Predložio sam mu da pliva, ali on se drži podalje od grupe.“

„Osjeća se sramežljivo. Prvi je put u novom društvu. Ovdje ne poznaje nikoga osim tebe.“

„Istina je“, rekao je Voloda dubokim glasom. „Usput, želio sam razgovarati s tobom o njemu. Dobar je momak, iako je imao prilično tešku sudbinu. Potrebna mu je pomoć kako ne bi više upadao u probleme... Prijatelji smo od djetinjstva, susjed mi je. Nekad smo pohađali teretanu i visili u istom uličnom društvu... Njegovi roditelji radili su na sjeveru, dok je Valeru odgajala baka. Zaista draga žena. Dakle, kad su se roditelji vratili živjeti s njim, Valera je napunio četrnaest godina. A onda je započeo njegov „veseli život“. Njegov otac počeo je piti alkohol i tući majku. Nije dugo čekala, razvela se od njega i udala za drugog muškarca. Ipak, njezin se drugi suprug nije pokazao boljim od Valerina oca, a svađe u obitelji postale su još češće i gore. Valera je postao vrlo razdražljiv, s razlogom ili bez. Prvi put je u zatvor otišao zbog potpune gluposti. Tada je tek napunio osamnaest godina. Mjesec dana prije nego što je trebao ići na odsluženje vojnog roka, premlatio je muškarca u uličnoj tučnjavi. Zatvorili su ga na godinu dana, nakon čega je pušten. Pokušao je naći posao, ali nitko ga nije htio zaposliti. Štoviše, očuh mu je zanovijetao tvrdnjama da ne želi uzdržavati kriminalca na

svoj račun. Da skratim, nije imao novca, a želio je imati mnogo stvari, poput većine mladih ljudi. Pa je kao rezultat toga dobio još tri godine zatvora, ovaj put zbog krađe. Kad se vratio iz zatvora, situacija kod kuće bila je jednako loša. Nije imao šanse unajmiti stan i tako je ponovno uvučen u bandu. Preselio se u stan u susjednom okrugu, oženio se simpatičnom djevojkom, ali u manje od godinu dana još je jednom upao u probleme. Namjestili su mu, kao budali, vrlo ozbiljno kazneno djelo, i on je ponovno dospio u zatvor... Dobro je što su ga osudili na samo pet godina. A dok je bio u zatvoru supruga ga je napustila, a roditelji poginuli u prometnoj nesreći. Njegova je baka bila jedini preostali bliski rođak, ali njoj je oko osamdeset godina... Tek je nedavno pušten i još uvijek je pod nadzorom kaznenog odjela... Dakle, stvarno mu je težak život. Ali općenito, nije loš momak.“

„Doista nije loš momak... ima samo tri kaznene djela u dosjeu“, nacerio se Sensei.

„Vidiš, to je samo zato što se njegov život okrenuo u krivom smjeru. Znam ga toliko godina! Slao sam mu pisma u zatvor da ga moralno podržim, takoreći. Osobito smo se često dopisivali tijekom posljednje četiri godine. Bilo bi dobro smjestiti ga negdje, kako se više ne bi raspojasao... Znaš, on je slabe volje, kolebljiv tip...“

„Kolebljiv, kažeš?!“ Sensei se ponovno nacerio i čudno pogledao Volođu.

Ovaj se zbunio.

„Dakle, što ako ponovno padne pod nečiji utjecaj ili učini nešto neprikladno...“

„U redu, smislit ćemo nešto.“

* * *

Uz društvene doskočice i šale, večer se krišom približila. Oleg i Stas počeli su vježbati. Takva navika, koja je postala svakodnevna

fiziološka potreba mnogih prisutnih momaka, zarazno je utjecala na ostale. Dečki iz skupine za specijalne operacije imali su nešto drugačiju tehniku treninga od Sensejevih učenika, što je urodilo obostranim interesom dviju strana u vježbanju. Riječ po riječ i momci su počeli dijeliti svoje nagomilano „vojno“ i „civilno“ iskustvo. Neprimijećeno, došlo je do manjih sparinga.

U međuvremenu su otac Ivan, Sensei, Voloda i Nikolaj Andrejevič još uvijek pokušavali loviti ribu, upecavši neke sitne, koje bi mogli koristiti „barem za miris riblje juhe“, kako su rekli, i neutješno čekajući da „zazvoni“, što bi moglo signalizirati neki veliki ulov. Da su bili vrlo stari ljudi, teško da bi ih išta zanimalo osim štapa i samoga ribolovnog procesa. Međutim, još uvijek im je u žilama tekla mlada krv, stoga su češće bacali poglede na sparing momaka. Napokon, Vano više nije mogao odoljeti iskušenju, prepustio je svoj štap Volodi i krenuo prema borcima.

„Oh!“ Sensei se nacerio. „Ako se ovaj pop ubaci u trening, znači da će započeti proces podučavanja. Idemo vidjeti.“

Kad su se približili, otac Ivan već je bio pri svom repertoaru. Stas je slučajno ozlijedio Ženjinu usnicu tijekom sparinga, kada su obojica samo pokušavali demonstrirati zanimljiv stisak Volodinim momcima. Otac Ivan počeo se vrpeljiti oko Ženje poput brižne kokoši oko svojeg pileta, gotovo mu silom stavljajući hladan oblog od mokrog rupčića. Ženjka je isprva začuđeno mahao rukom rekavši da uopće nema problema, ali onda se predao pritisku i nagovoru oca Ivana. Takva scena automatski je privukla pažnju ostatka gledatelja.

„Vidiš... vidiš... uvijek je tako: ako je nečiji um glup, njegovo tijelo pati“, svećenik je objašnjavao Ženji smisao njegove pogreške. „Božja snaga mora biti u tebi. Bez nje je tvoje tijelo obična prašina, beskrajna patnja.“

„Ali na kraju beskonačnost patnje na treningu dovodi do 'čvrstoga položaja tijela u borbi'“, šaljivo je odgovorio Ženja, pokušavajući ustati s balvana za „kažnjene i ozlijeđene“.

Međutim, svećenik koji očito još nije završio svoju poučnu propovijed, stavio je ruku na Ženjkino rame i prikovao ga za njegovo prethodno mjesto. Ocu Ivanu bilo je mnogo ugodnije propovijedati odozgo nego „disati u pupak“ ovoga gotovo dva metra visokog diva.

„Ne baš, ne baš... Božji je duh glavni u čovjeku. Upravo je to, a ne prolazno tijelo, stvarni izvor energije. U njega se uzdati...“

„...ali pomoz i sebi“, Ženja je energično prekinuo oca Ivana pokušavajući još jednom ustati.

Ali Vano ga je ponovno posjeo svojom „željeznom“ rukom. Svećenik je odmahnuo glavom i pogledao Senseja koji im je upravo prišao. Oponašajući starački glas, dodavši svoj omiljeni naglasak na 'o', Vano je citirao pjesmu: „Ma kakva je ovo mladež! Njihova djela, njihove riječi! Dok bijasmo mlađahni mi, glupost naša ne bijaše tol'ka! Radije pitasmo savjeta: 'Smijem li ovo, smijem li ono?'“

Sensei i Voloda nasmiješili su se gledajući svećenika.

„Ono što ti pokušavam objasniti, luda glavo, jest da se ne bi trebao oslanjati na svoje mišiće, već na Božji Duh u sebi“, otac Ivan nastavio je propovijedati Ženji. „Bez njega si uskraćen, olupina od mesa!“

„Ja, uskraćen?! Olupina od mesa?!“ Ženja je izgubio živce i uspravio se u cijeloj svojoj snažnoj ogromnoj visini nasuprot mršavom svećeniku.

Komična situacija izazvala je glasan smijeh grupe koja je promatrala što se događa. Vano je pogledao napumpane mišiće Ženjinog moćnog torza, prezirno ga skenirao, odmahnuo rukom i rekao:

„Slabiću! Misliš da je to prava snaga?! To je samo napuhana vreća kostiju. Ako puhneš na nju, odletjet će. Sad ti mogu pokazati kakva je stvarna Božja sila akumulirana neprestanim molitvama.“

Ovim je riječima otac Ivan poučno podigao kažiprst, a zatim značajno počeo skidati odjeću s trupa. U tom momentu se pojavio

sažaljiv prizor - mršavi, koščati svećenik, koji je izgledao kao da je nedavno pušten iz mučilišta u Buchenwaldu. Na njegovu tijelu nije bilo niti jednog traga mišića. Ispod svećeničke blijede kože virile su samo neobično debele žile, zbog kojih je nalikovao izglednjeljoj kravi u štali nemarnoga farmera. Ali ovu važnu značajku, zajedno s neobično širokim zapešcima te proširenim zglobovima lakata i ramena, mogao je primijetiti samo pravi profesionalac. Za druge je njegov izgled najvjerojatnije izazivao sažaljenje i goruću želju da ovomu pothranjenom čudu prirode što prije da neku hranu. Čak se i Ženja, koji se prvo zapalio borbama, zaustavio i ohladio odmah nakon što je vidio takav hodajući kostur.

S neskrivenim osmijesima na licima, svi su gledali neobičnog svećenika koji je pozivao protivnike da iskušaju svoju sudbinu. Čovjek bi pomislio da bi i jedan dodir prsta mogao srušiti ovog jasnika. Zbog sažaljenja ili poštovanja nitko se nije usudio prići ocu Ivanu, koji je svima uspio postati prijatelj za manje od dvanaest sati.

„Dakle?!“, svećenik je pompozno stavio ruke na kukove, stojeći posve sam u položaju čekanja. „Tko sebe smatra snažnim? Korak naprijed. Čak i dvije, tri ili osam osoba odjednom. Snaga Duha je velika snaga. Sposobna je za puno više od ovoga.“

Vidjevši simpatije i suosjećanje na licima momaka, Sensei je došao do oca Ivana, „Hajde, hajde, ne oklijevajte, skeptici. Ako otac govori da može, znači da to stvarno može.“

Nakon takva „blagoslova“, ljudi su se pomalo počeli komešati. Vidjevši Vanovo ozbiljno sparing lice, Ženja je prišao Senseju i, ne uspjevši pronaći u svom rječniku odgovarajuće riječi koje bi u potpunosti izrazile njegovo ogorčenje, nekoliko je puta ispružio ruku u svećenikovu smjeru.

„Sensei, kako?!“, napokon se izrazila njegova suosjećajna narav. „Mogao bih ga čak i nehotice ubiti. Ne bih nakačio takav grijeh na svoju dušu... Znaš kakav imam udarac...“

I ne pronašavši opet prave riječi, Ženja je snažnim udarcem Yoko lupio po najbližem drvetu, koje je bilo puno veće od torza oca Ivana. Od silnog udarca drvo je zadrhtalo, a osušene grane počele su padati s vrha.

„Kako?!“, ponovio je svoje pitanje.

Ostajući apsolutno ravnodušan prema Ženjinoj demonstraciji, svećenik je poučno rekao:

„Moja sila nije u tijelu, već u duši. Isus je pljunuo na jalovu smokvu i ona je uvenula, dok je tvoja snaga samo srušila neke grančice.“

„OK“, napuhao se Ženja, spreman pokazati se na djelu.

Upravo se tome Vano nadao. Oživio je i počeo uzburkavati strast publike kao na tržnici.

„Tko još želi iskusiti snagu unutarnjeg duha? Samo ovaj?“, svećenik je pokazao na Ženju. „Jedan k'o nijedan protiv tako silne moći... Hajde! Neki drugi odvažni bi mu se trebao pridružiti... Iskreno i vrlo ozbiljno preporučujem vam da se pokažete, jerbo prikazat ću vam prvi i posljednji put.“

Dečki su se nasmiješili shvativši njegovu poruku na svoj način i počeli nominirati kandidate za sparing s mršavim svećenikom, prije iz zabave nego radi prave borbe. U međuvremenu, Sensei se samo zagonetno nacerio, a zatim ih upozorio, nitko nije znao je li u šali ili ozbiljno: „Gledajte, ali upamtite: oči mogu prevariti. Svećenik voli zavaravati. Kad govori na takav način, treba biti na oprezu. Savjetujem vam da se borite u punom kontaktu“, a zatim je dodao s notom crnog humora: „tako da vam to ne bude zadnji put.“

Napokon, osam momaka koji su namjeravali sudjelovati u šali okružili su Vanoa na udaljenosti od dva do tri metra od njega. Ženja je specijalno zauzeo položaj točno ispred svećenika. S jedne strane, otac Ivan uspio ga je nabrijati za sparing. Ipak, s druge strane, tip je iskreno sažalijevao svećenika. „Nema pojma s kakvom se snagom

suočava. - razmišljao je Ženja u sebi. - Tri časnika za specijalne operacije koji su bili na mnogim žarištima, plus naši momci. Zašto se bode s rogatima? Od njega će napraviti mljeveno meso jednim potezom... Jednim potezom?!“

U tom je trenutku Ženji pala na pamet „izvrсна ideja“. Odlučio je glumiti „plemenitog viteza“ - biti prvi koji će napasti Vanoa i srušiti ga na zemlju jednostavnim zahvatom, kako bi svećenik bio siguran od udaraca ostalih napadača i pratećih mogućih „višestrukih ozljeda“. Napokon, običaj je ne udarati čovjeka koji padne. Nadahnut takvom idejom Ženja je zauzeo borbeni stav pokazujući spremnost cijelom svojom pojavom. Zatim je, istog trena, skočio do Vanoa, udario ga u prsa i bio potpuno siguran da će se svećenik nakon toga naći na zemlji. Ipak, ništa se slično nije dogodilo!

Otac Ivan slobodno je stajao s isturenom jednom nogom. Ali, točno u trenutku udarca, njegovo se vitko tijelo brzo i lako odmaknulo u stranu, poput perca kojeg je otpuhao orkan. Ženjin razorni udarac vođen silom momka s preko sto kilograma težine prošao je pored svećeničkih prsa na udaljenosti od nekoliko centimetara. U tom su trenutku žile oca Ivana neobično nabrekle, a Vanova desnica odletjela je prema Ženjinim prsima poput metka iz pištolja, zadavši snažan protuudar otvorenim dlanom koji je odjeknuo poput zvona. Suprotno svim zakonima fizike, tijelo „plemenitog viteza“ odbačeno je od svećeničke koščate ruke takvom brzinom, kao da se Ženja punom površinom sudario s vlakom koji nadoknađuje kašnjenje od 24 sata. Prije nego što je „plemeniti vitez“ stigao dodirnuti tlo, ostali borci, koji su prethodno stajali s osmijehom na licu, odmah su reagirali na Vanov napad. Zapravo im je mozak reagirao, pripremljen za razne ekstremne situacije tijekom godina treninga. Podsvijest je procijenila uvjete i, odmah blokirajući sve emocije, uključila instinkt samoobrane kako bi obezbijedila vlastitu sigurnost.

Stas je bio zdesna, bliže svećeniku nego itko drugi. Stoga je, nakon demonstrativnog protuudara Vanoa, odmah izveo Mavashi

udarac. Međutim, gotovo u istom trenutku kada je Stasovo stopalo izgubilo kontakt sa zemljom, otac Ivan je čučnuo i, okretnošću pantere, snažno spotaknuo gležanj Stasove stajne noge. Obje noge su mu poletjele u zrak, a on se srušio na leđa, iako je odmah mehanički izvršio prevrtanje na sigurnu udaljenost. Tek nakon toga Stas je počeo shvaćati i procjenjivati ono što se upravo dogodilo. Oporavljajući se od teškog pada, njegovo se tijelo očito nije žurilo ponovno ući u borbu. Dakle, Stas je u svim detaljima mogao vidjeti ovaj grandiozni sparing. Ženja je upravo bio u procesu izlaska iz obližnjeg grmlja, a njegove oduševljene oči također su bile zalijepljene za scenu nevjerojatne preobrazbe krhkog svećenika.

U međuvremenu se Vano graciozno obračunavao s ostalima. Noge su mu letjele usred sveopće gomile tijela u pokretu. Slijedeći Stasa, trojica boraca izletjela su iz kruga s vremenskom razlikom od nekoliko sekundi, a nikako nisu bili vođeni vlastitom namjerom da iskuse sve užitke takvih akrobacija.

Andrej je nekoliko puta sretno uspio umaći s linije Vanovog napada, ali vrlo vjerojatno zato što napad nije bio usmjeren na njega posebno. Nadahnut tako nestvarnom nadom u moguću pobjedu, momak je izveo silovit napad. Uhvativši trenutak kad je Vanovo lice ostalo izloženo, Andrej je izravno i moćno udario Mae Geri. Ipak, svećenikovo se tijelo odmah savilo unatrag poput viska. Vano je odmah udario nogu koja se približavala i naglo ubrzao njezino kretanje. I, umjesto da dopusti momku koji je izgubio ravnotežu da „tiho“ sleti na leđa, Vano mu zadaje udarac u zadnjicu na način da je Andrej oštro promijenio putanju leta iz slobodne okomite u prisilno vodoravnu i odletio do grmlja poput torpeda. Očito je previše naživcirao svećenika svojim skakanjem.

Tijekom tog demonstrativnog leta, bez ikakve međusobne koordinacije, Kostja i Ruslan - preostali borci - brzo su skočili u stranu od oca Ivana, ne želeći testirati svoju daljnju sudbinu sa sličnim osjećajima bestežinskog stanja. Otac Ivan iznenada se našao sam, pa se okrenuo i dao znak ovoj dvojici:

„Molim vas, budite ljubazni...“

Na ove su riječi odgovorili s osmjehom:

„Ne, hvala, oče. Već smo se pričestili jutros...“

Takav odgovor nasmijao je sve i istovremeno smirio situaciju. Atmosfera je bila ispunjena neumornim humorom i dobroćudnim šalama, kako oca Ivana tako i onih koji su na sebi iskusili „Božju silu“ mršavog svećenika. Kad su svi borci zauzeli okomiti položaj i počeli s divljenjem razgovarati o svojoj kratkotrajnoj borbi, otac Ivan ponovno je odjenuo svoju „maskirnu“ odjeću. Pridruživši se razgovoru, poučno je podigao svog prst i izgovorio značajno: „Sad vidite, djeco, koju nam silu daju Božja vjera i služenje Bogu...“

Zatim se nasmiješio, bacio sa strane pogled na Senseja i dodao: „...A također i dugogodišnje prijateljstvo sa Sensejem, naravno.“

Mnoštvo je ponovno odgovorilo smijehom, prisjećajući se raznih zanimljivosti povezanih s „dugim godinama prijateljstva sa Sensejem“.

Nakon tog slučaja Vanov autoritet unutar ekipe postao je još veći. Porastao je posebno u procjeni Ženjke, koji je nastojao udovoljiti svećeniku na svaki mogući način nakon svojega nezaboravnog leta. Čak mu se uslužno ponudio da očisti njegov SUV koji se sad već pretvorio u „najčudesniji i najpraktičniji automobil na našim cestama“, prema njegovim riječima. Rekao je da tako luksuzno, sjajno vozilo ne bi trebalo biti prljavo tijekom noći dok njegov vlasnik spava u njemu. Bolje bi bilo odmah ga dovesti u dolično blještavo i svjetlucajo stanje, da bude ugodno gledati ga i lakše disati u njemu. Otac Ivan nije se posebno odupirao takvoj Ženjinoj ponudi „otvorenog srca“ i šutke mu je, iako s lukavim osmijehom, predao ključeve.

Prije svega, Ženja je premjestio automobil na novo mjesto, tvrdeći da je tlo tamo ravno, a rijeka nije bila preblizu. Nakon toga uzeo je kantu i na brzinu otrčao po vodu, praćen šalama drugih momaka, kao „popovo potrkalo“, „jede mu iz ruke“ itd. Ali Ženja se samo nasmiješio. Oprao je i vanjski dio i unutrašnjost terenca, s

takvu temeljitošću i pažnjom kao da odavno sanja o čišćenju vozila oca Ivana.

* * *

Prelaskom sutona u noć četa se napokon smirila od svojih orijentalnih borbenih strasti. Nakon što su sjeli bliže logorskoj vatri nakon večere, svi su širili zadovoljstvo, polako ispijajući biljni čaj slatkog mirisa.

Puhao je lagani vjetročić. Na nebu svjetlucaše razbacane zvijezde. Toplina vatre, svježina okrepljujućeg zraka mirisa bora i očaravajuća slika zvijezda stvarali su osjećaj koji mnogi ljudi očito doživljavaju kad pobjegnu iz civiliziranog, zadimljenog i mehaniziranog gradskog sanduka u slobodu žive prirode. Bilo je vrlo ugodno sjediti u tako tihoj noći, lagano razgovarati i bacati pogled malo u vatru, a zatim u iskričavo nebo.

„Kakva ljepota!“, Tatjana je rekla podigavši pogled. „Zvijezde su tako sjajne, tako privlačne...“

Jedva je imala vremena opisati svoj dojam, kad se Kostja ugurao u njezin svijet zanosa svojom uobičajenom logičkom inteligencijom.

„To je zato što sjedimo blizu vode. Štoviše, gradsko osvjetljenje daleko je odavde. Zrak je razrijeđen. Stoga su zvijezde tako sjajne.“

Andrej se cerekao i nije se mogao suzdržati od sarkastične primjedbe:

„Pa ti čak imaš i anatomiju razmišljanja! Kad bi s nama bio poručnik Rževski, on bi se već tukao u dvoboju s tobom, udarajući nogom ravno u tvoje facu. Dama govori o zvijezdama, a ti pričaš o razrijeđenom zraku.“

Društvo je prasnulo u smijeh. Kostja je napadnut šalama i anegdotama iz svakog ćoška, a jedva im je uspio parirati sa svojim omiljenim aforizmima, rađajući još više smijeha. Na kraju, ne

uspjevši podnijeti takav verbalni pritisak, u šali je napao Andreja, koji je bio pokretač „skandala“.

„Uvijek je ovako! Kao što je rekao jedan francuski komičar: 'Odakle me sve neće čačkati! Ja sam samo meta za njegove zašiljene strelice'.“ Zatim je, gledajući svog prijatelja s prijekom, izrecitirao pjesmicu koju je obično koristio kad je želio pobjeći od zadirkivanja: 'Znam, monsieur, da ste slatkorječivi. / Glava vam je puna primjera. / Ali nije li dosta? Radije gledajte svoja posla. / I prepustite me mojoj sudbini'.“

„Šta da mu čovjek kaže?“, Andrej je ostao bez riječi. „Jedna riječ - diplo-mat! Ono zbog čega ga poštujem je da se, i kad te grdi, osjećaš zadovoljan načinom na koji to čini.“

Na to se Ženja nacerio i bacio postrance pogled na svećenika: „Večer kao ova svakoga može pretvoriti u vještog diplomata.“

Svi su se opet nasmijali. Ipak, kad je smijeh prestao, nastupila je duža stanka. Ljudi su se ponovno usredotočili na tiho promatranje zvijezda i vatre. Plameni jezici vatreno su izvodili svoj šarmantni ples uz melodično pucketanje zapaljenoga suhog granja. Iskre su se vrtložno uspinjale, nastavljajući hitro letjeti prema mračnom prostoru. I zbog toga su izgledale poput mnoštva sličnih zvijezdica koje žive u svomu jedinstvenom neponovljivom trenutku.

Istražujući nebeska tijela, Nikolaj Andrejevič je prvi poremetio tišinu.

„Zaista, zvijezde su izvanredne... Nevjerojatno je i pomisliti koliko je svjetova oko nas, koliko galaksija živi svoj vlastiti odvojeni život, sudara se, raspršuje, urušava... Ogromne katastrofe događaju se negdje tamo, dok se negdje drugdje novi oblici života rađaju. I čitav je ovaj život u punom zamahu unutar ovoga ogromnog Svemira. Ako samo zamislite te ogromne mase i veličine, te nevjerojatne brzine kretanja galaksija od nekoliko stotina kilometara u sekundi i čitav taj gigantski proces, automatski se suočavate s pitanjem: tko smo mi uopće u usporedbi s ovim žnjilijunima zvijezda? Niti treptaj... Ipak, svjesni smo ovoga

uzavrelog života. I nismo samo svjesni, već također opažamo i proučavamo procese stvaranja života i uništavanja takvih ogromnih objekata. Stvara se dojam da smijemo kroz ključanicu svemira gledati samo jednim okom, kako bismo vidjeli i mikrokozmos i makrokozmos.“

„Zašto jednim okom?“, upita Ruslan smijuljeći se.

„Kako zašto?“, Kostja je odgovorio humorom. „Naravno, kako bismo umanjili našu znatiželju da gledamo na koji način drugi žive. To je vječno pitanje stanovanja, zaista!“

Nikolaj Andrejevič se nasmiješio i rekao: „Vjerujem da, kad bi se sve odnosilo na pitanje stanovanja, ne bi nam se davale tako detaljne informacije u formulama i brojkama, u temeljitim potvrdama očitog koje se pružaju ljudskom mozgu. Ovdje je prikladnije drugo pitanje: 'Zašto?' Očito, da bismo razumjeli nešto, nešto vrlo važno o sebi samima, svojoj suštini, prirodi...“

Otac Ivan kimnuo je glavom slažući se s njim.

„Možda je razlog što Bog ne skriva svoje ključanice od nas taj što poznaje našu prirodu i želi da i sami dublje uđemo u zakone Njegova stvaranja, kako bismo u izvršavanju tih zakona kao njegova djeca mogli postati sudionici Njegova savršenog stvaranja. U Bibliji, u katedralnoj poslanici svetog Jakova, poglavlje 1, red 25, nalaze se sljedeće izvanredne riječi: '...Ali tko pomno pogleda u savršeni zakon slobode i ostane u njemu, i ne bude zaboravni slušatelj, nego izvršitelj djela, taj će biti blagoslovljen u djelu svojemu'.“ Dovršivši citat, nadopunio je svoj govor obrazloženjem: „Bit će blagoslovljen jer je ispravno shvatio bit.“

„Aha-a-a“, zamišljeno je razvukao Nikolaj Andrejevič, zatim se razvedrio prisjetivši se nečega i obratio se Senseju: „Inače, imao sam jedinstvenog pacijenta, astronoma. Bio je to običan slučaj depresije. Osjećao se usamljeno jer ga je supruga napustila zbog drugog muškarca. Dakle, taj znanstvenik je prilično zanimljivo objasnio svoje mentalno stanje, povezujući ga sa životom zvijezda. Glavno je da je razumio, premda u osebujućem prikrivenom obliku,

da je samoća zapravo iluzija nečijeg uma, njegove fikcije, jer je objektivno čovjek uvijek u društvenom okruženju. Dakle, osjećaj usamljenosti pojavljuje se ponajviše zbog čovjekove nesposobnosti da se prilagodi društvu. Astronom je svoje misli tumačio jezikom svoje profesije. Kako je rekao, ako pogledamo zvijezdu, čini se da je to usamljeni objekt. Ipak, to je doista samo privid našega golog oka, jer čak i suvremeni teleskopi razlikuju tri do petsto zvijezda u jednoj takvoj zvijezdi.“

„Ma to je ništa!“, Ženja je odmahnuo rukom pokazujući dobro poznavanje teme. „Ako uzmemo suvremeni mikroskop i pogledamo ovog...“, kažiprstom je pokazao na oca, ali tada su mu se oči pravovremeno susrele sa svećenikovim britkim pogledom, zbog kojeg je Ženja naglo promijenio smjer prsta na suprotnu stranu, na kojoj je sjedio Stas. „...ovoga sumnjivog pojedinca, pronaći ćeš toliko stvari!.. Čitav svemir raznolikih zajednica buha, mikroba i raznih odvratnih parazita.“

„Ti si taj koji je odvratan parazit!“, Stas je uzvratilo s osmijehom. „To se može vidjeti i golim okom...“

Čitava četa prasnula je u smijeh. Jednom kad se veselje stišalo, Nikolaj Andrejevič je nastavio: „Ovo samo dokazuje činjenicu da su zvijezde i ljudi bića koja si međusobno nalikuju u mnogočemu. Sve je kao u našem životu. Zvijezde poput ljudi 'žive' u skupinama - u nakupinama u kojima su međusobno povezane silama međusobne gravitacije. A najzanimljivije je to što, baš kao i u ljudskom društvu, zvijezde najčešće čine binarne sustave...“

„Kakve sustave?“, pitao je Viktor.

„Dvostruke sustave“, objasnio je Sensei. „To je poput dva sunca koja se okreću oko zajedničkog središta mase.“

„Da“, potvrdio je Nikolaj Andrejevič. „Taj astronom rekao je da su takvi sustavi vrlo stabilni... A osim dvostrukih, postoje i tro, četvero, peterostruke zvijezde. Istini za volju, rjeđe su od dvostrukih. Zasiurno je posvetio posebnu pozornost fenomenu trostrukih zvijezda, uspoređujući ga sa svojom situacijom. Ispada

da trostruke zvijezde ne mogu stabilno koegzistirati. Znaite zašto? Dvije zvijezde jednostavno odbacuju treće tijelo, dok se same mogu dugoročno kretati jedna uz drugu.“

„To je prirodni zakon mehanike“, izgovorio je Sensei sliježući ramenima. „Treće tijelo remeti kretanje ostala dva i obično dovodi do propadanja sustava.“

„Nevjerojatni zakoni koji se u mnogim aspektima podudaraju s ljudskim društvom!“, rekao je Nikolaj Andrejevič.

„Ovisi o tome kako gledaš na to društvo“, dodao je Svat smijući se. „Pogotovo na trojku. Ako trojac uključuje ženu, to je osjetljivo pitanje, slažem se. Ali, ako je riječ o muškoj ekipi, povremeno mogu stvoriti sustave toliko stabilne, posebno u piću, da je njihova zajednička gravitacija doista čudesna. A glavno je da ih se često okupi ne četiri ili pet, već točno trojica, ne više i ne manje.“

„Na taj je način lakše razmišljati. Stvara se određena cjelovitost uma“, primijetio je Bogdan sa smiješkom.

„Točno“, potvrdio je Oleg i precizirao: „Četiri je već višak, jedan je suvišan.“

„Najzanimljivije je to što je i tamo gore isto“, pokazao je Nikolaj Andrejevič prema nebu, smijući se sa svima ostalima. „Četverostruke, peterostruke zvijezde čine nesigurne skupine koje se razdvajaju mnogo brže. Sigurno tamo djeluju isti zakoni prirode. Takva kohabitacija zvijezda može se stvarati i propadati mnogo puta tijekom svog postojanja. I, kao što je objasnio moj pacijent, zvijezda može stalno mijenjati svoje partnere. Na primjer, u kompaktnim nakupinama zvijezda može preletjeti iz jedne 'ekipe' u drugu čak šest puta tijekom svog života...“

Ženja je lukavo bacio pogled na oca Ivana.

„Oče, to je nebeski preljub. Kako crkva gleda na to?“

Otac Ivan napravio je „pametno“ lice, pogledao zvijezde i svećeničkim glasom izjavio: „Sve je to Božja volja, dijete.“

Svi su se opet nasmijali.

„To je vjerojatno istina“, Nikolaj Andrejevič je veselo kimnuo i ponovno se obratio Senseju: „Općenito, nisam imao pacijenta, već čitav niz psiholoških argumenata za naše klijente s depresijom. Toliko me zarazio svojom komparativnom analizom da sam se nakon naših razgovora i sam počeo zanimati za njegovu znanost. Čak mi je donio nevjerojatne knjige o astronomiji.“

Sensei se nacerio i u šali upitao: „Nisam baš shvatio, tko je bio pacijent od vas dvojice?“

„Pa, ponekad se takvi slučajevi dogode u medicini“, psihoterapeut je podržao njegovu šalu kroz smijeh. „Znaš kako ponekad neki liječnici kažu: 'Katkad naiđeš na tako 'nadarenog' luđaka koji te može dovesti u svoje stanje a da ne trepneš'.“

Skupina je ponovno prasnula u smijeh.

„Zamisli što sam pročitao u tim knjigama?!“, Nastavio je Nikolaj Andrejevič oduševljeno dijeleći svoje dojmove. „Čini se da je u složenim sustavima zvijezda koji se sastoje od stotinu, dvjesto, tisuću zvijezda, situacija s njihovom interakcijom potpuno različita od one u jednostavnim nakupinama. Zvijezda više ne može osjetiti svakoga svog susjeda. Umjesto toga, osjeća cjelokupno polje i tako se kreće dovoljno ravnomjerno. Izgleda kao da se utjecaj susjeda ublažio.“

„Takve stabilne skupine često se mogu naći u galaksijama“, primijetio je Sensei kao da se to podrazumijeva.

„Točno! I ja sam na to obratio pažnju. Sve je kao u ljudskom društvu. Masovna psihologija u toku! Masa ocjenjuje čovjekovu individualnost, tj. izjednačava potpuno različite ljude u mnogim pogledima i daje nove osobine ljudima koji joj pripadaju. Uzmimo za primjer Le Bonov koncept. Koje su glavne prepoznatljive osobine pojedinca unutar mase? Prvo, to je anonimnost, nestanak svjesne

osobnosti. Drugo, to je prevladavanje nesvjesne osobnosti, pogoršanje intelekta i racionalizma. Treće, to je usmjeravanje misli i osjećaja mase u jedan te isti smjer. A glavno je stvaranje cilja kod pojedinaca da odmah provedu ideje mase kojima su nadahnuti. Možemo reći, gotovo je isto kao u zvjezdanim sustavima.

Međutim, postoje i druge nevjerojatne činjenice. Zanimalo me otkriti određene brojke, tj. broj zvijezda u takvim složenim nakupinama, jer u ljudskom društvu, pa čak i u životinjskom svijetu, gledamo nešto slično. Biolozi su proveli prilično zanimljiva istraživanja o psihologiji mase s usporednom analizom ponašanja životinja. Obradujući razne podatke znanstvenici su otkrili optimalnu veličinu ljudske skupine - ne više od sto pedeset ljudi. Štoviše, ovaj se broj može primijeniti na različite zajednice, počevši od plemena lovaca ili skupljača, pa sve do crkvenih, vojnih i korporativnih grupa. A sve je započelo promatranjem ponašanja babuna i čimpanzi, kada su biolozi utvrdili pozitivnu korelaciju između veličine moždane kore, konkretno njenih frontalnih i temporalnih dijelova, te veličine čopora životinja...“

„Što je korelacija?“, Viktor se zainteresirao, ne razumijevajući zapravo profesionalni jezik Nikolaja Andrejeviča.

„Pa to je međusobna veza, međuovisnost... Dakle, promatrali su majmune tijekom tih eksperimenata. Majmuni su živjeli u skupinama od po pedeset. Svi su se članovi čopora poznavali. Nadalje, čak su bili uključeni u razne vrste veza: bili su prijatelji ili su se međusobno svađali, sklapali različite saveze. Na temelju promatranja znanstvenici su napravili odgovarajuće izračune uzimajući u obzir veličinu mozga Homo sapiensa i došli do optimalne veličine ljudske skupine - ne više od sto pedeset ljudi! Kao što su i utvrdili, kad se zajednica povećava, ljudi se u njoj počinju osjećati kao stranci. Stoga jednostavno gube sposobnost praćenja svega što se događa u grupi. Kao rezultat, grupa gubi svoju individualnost, a zatim se razdvaja na odvojene skupine. A glavno je da postaje gotovo nemoguće upravljati takvom skupinom. Što to znači? Znači da pomoćnici postaju neophodni. Slijedom toga,

stvara se sustav upravljanja... Dakle, zvijezde i ljudi imaju mnogo toga zajedničkog.“

„Prirodno“, glatko je ustvrdio Sensei. „To je svijet materije. A njegovi se zakoni primjenjuju i na mikrokozmos i na makrokozmos. Materiju karakterizira određena razumna organizacija, određeni zakoni preživljavanja i ograničeno vrijeme postojanja. Materija započinje i završava. Stoga nije ni čudo da su zvijezde i ljudi toliko slični.“

Sensei je uzeo malo suhog granja i dodao ga u vatru.

„To se odnosi ne samo na ljude, već i na ostatak živog svijeta. Uzmimo mrave za primjer. Zna li kako su organizirani njihov život i njihova infrastruktura? Osnivaju nove kolonije u kojima svaki član ispunjava strogo definiranu funkciju: neki mravi skupljaju hranu, drugi brane koloniju, treći su zauzeti ventilacijom ili uspostavljaju nova okna, a neki se bore. U koloniji postoje pljačkaši, paraziti, sociopati, a postoje i 'robotlasnici'. Drugim riječima, imaju istu hijerarhiju, istu organizaciju... Slična je situacija na razini galaksija, ako povećamo ljestvicu. Grabe materiju i planete jedne od drugih, 'jedu' jedne druge, sudaraju se, raspršuju. Dakle, i čovječanstvo se ponaša baš tako... Čak i u maloj grupi netko teži postati vođa. Dva čelnika ne mogu se složiti, tako da uvijek postoji sukob.“

„To je istina“, složio se psihoterapeut.

„Dakle, materija je materija. Ipak, unatoč takvoj, recimo, izolaciji, sva je materija tijesno povezana.“

„Kako to?“, Andrej nije razumio. „Znači li to da sam povezan s nekom zvijezdom ili nekim mikrobom koji živi u dalekoj galaksiji?“

„Da“, jednostavno je odgovorio Sensei stavljajući još suhih grana u vatru.

Andrej je zaprepašteno podigao obrve.

„Jesi li upoznat s konceptom gravitacijskog polja?“, upita Sensei Andreja.

„Paaaa...“

„Suvremeno čovječanstvo daleko je od temeljitog proučavanja svojstava ovih polja. Ipak, gravitacijska polja karakteriziraju ogromne brzine. Usporedimo li njihovu brzinu s brzinom svjetlosti, to bi bilo isto kao uspoređivanje brzine najsuvremenije nebeske rakete s brzinom stare, slabe kornjače. Za gravitacijska polja zapravo ne postoji koncept udaljenosti, već postoji koncept trenutačnog prijenosa. I upravo zahvaljujući općem gravitacijskom polju, čiji je osnovni element čestica Po, svaki atom na vrhu nosa povezan je sa svakim atomom Sunca, drugih planeta i zvijezda, pa čak i, kao što si rekao, sa svakim atomom mikroba koji živi u nekoj dalekoj galaksiji... Vidiš, materija kao takva je gigantski organizam koji se stalno mijenja zbog svoje transformacije energije...“

„Prilično je teško zamisliti tako ogromnu beskonačnost, sa stotinama milijardi zvijezda, kao jedinstven organizam“, rekao je Volođa dubokim glasom gledajući u noćno nebo.

„A šta ćeš...“, izgovorio je Sensei. „Na primjer, u našoj glavi također ima milijarde živčanih stanica, koje gotovo stvaraju vlastite galaksije koje se rasplamsavaju od trenutka rođenja. U mozgu se svake sekunde odvija oko sto tisuća kemijskih reakcija. A ako to pogledamo s pozicije mikro-bića, recimo nekog kvarka koji 'naseljava' jednu od tih stanica, za ovo majušno stvorenje ljudski mozak također bi se mogao činiti neobjašnjivom, nepoznatljivom beskonačnošću. Normalno je... Naš um je vrlo ograničen. Još nam mira ne da životinjsko „Ja“ sa svojim egoizmom, koje sebe smatra središtem globalne evolucije, sa svojim 'neodoljivim' tjelesnim izgledom. A što smo mi zapravo za tako golem organizam? Samo prašina davno izumrlih zvijezda.“

„U kojem smislu?“, Svat nije razumio.

„U izravnom smislu“, odgovorio je Sensei. „Jesi li ikad razmišljao što je zapravo tvoj organizam?“

„Pa, jasno je. Mišići, kosti, krv...“

„Trebao bi to dublje proučiti“, prijateljski je savjetovao Sensei. „U stvarnosti je to određeni skup kemijskih elemenata koji se u prosjeku sastoji od 65% kisika, 18% ugljika, 10% vodika, 3% dušika i 1% svega ostalog.“

„Ali što je s kostima?“

„Kosti su također puka kemija, svojevrsno 'skladište' mineralnih soli. Izrađene su od kalcija, fosfora, magnezija i tridesetak drugih mikroelemenata. Tu je i voda, naravno, poznata H₂O. Sada, razmisli od čega su sazdane zvijezde, recimo u našoj galaksiji. Sigurno su napravljene od istih kemijskih elemenata, među kojima su vodik i helij najzastupljeniji... Kao što sam već rekao, postoji ukupna masa materije. Pomoću određenih sila, skupova i kombinacija pretvara se u razne materijalne predmete. Primjerice, nove generacije zvijezda neprestano nastaju iz međuzvjezdanih plinova kondenzacijom, a planeti nastaju iz prašine, tj. od istog skupa kemijskih elemenata sadržanih u tom plinu. Čime se održava svjetlost zvijezda? Pražnjenjem nuklearne energije u njihovim jezgrama tijekom procesa sinteze teških elemenata poput ugljika, kisika, dušika, silicija, željeza i tako dalje. A kad se životni vijek zvijezde završi, zvijezda vraća veći dio svoje materije natrag u međuzvjezdani prostor, obogaćujući ga teškim elementima. Uobičajena je pojava gigantskih eksplozija takozvanih supernova zvijezda, koje zapravo proizvode gotovo sve kemijske elemente.“

„Elemente sadržane u Mendeljevljevoj tablici?“, raspitivao se Oleg.

„Pa, recimo - u kompletnoj tablici, uključujući one elemente koje ovo čovječanstvo još nije otkrilo... I opet, otpušteni plin postaje građevni materijal za nove nakupine zvijezda, za planete i za život na potonjim. Tako se ispostavlja da je ista materija od koje je, recimo, napravljeni naš Sunčev sustav, naša Zemlja i svi mi, više puta korištena kao sastav zvijezda koje su ranije postojale.“

„Doista govoriš istinu, sine moj“, odjeknuo je otac Ivan. „Zato Sveto pismo kaže da je Bog stvorio čovjeka od zemaljske prašine i udahnuo mu život, a čovjek je postao živa duša.“

„Upravo tako. Slijedom toga, ako čovjek troši pranu, tj. životnu silu, 'dah života' na svoju Životinju, svoju materiju, taj će se čovjek, nažalost, doslovno pretvoriti u prah. A ako je koristi za rast duše, na snagu stupaju neki sasvim drugi zakoni - zakoni Duhovnog svijeta. To sigurno ne znači da se ljudska materija neće dalje obrađivati i koristiti za oplodnju zemlje. Fizičko tijelo je puka ljuska za sazrijevanje duhovne supstance i smrtno je poput bilo koje materije. Unatoč tome, ako se unutar ove ljuske dogodi sinteza snage misli, duše i 'daha života' tijekom postojanja ljuske, rađa se potpuno novo duhovno stvorenje, recimo Osobnost vječnosti, na koju zakoni materije nemaju utjecaja.“

Sensei je zašutio. Odjednom Valera, koji tijekom razgovora nije progovorio ni riječi, neočekivano upita: „A što je život u svomu pravom smislu?“

Sensei ga je pažljivo pogledao i sasvim otvoreno odgovorio: „Ništa doli **ezoosmosa - unutarnjeg impulsa energije.**“

Nakon ovog odgovora svi su neko vrijeme šutjeli, očito razmišljajući o onome što su upravo čuli. Tada je Kostja počeo glasno razmišljati: „Međutim, ako je život puki impuls energije, tada bi u principu trebalo biti prilično puno takve energije, uključujući i racionalnu. Ipak, do sada, na primjer, čak nisu otkrili niti jedan drugi planet poput našeg koji ima potrebne uvjete za razvoj inteligentnog života. Dakle, mi smo zaista osamljeni u svojoj racionalnosti.“

„Moram te 'razočarati', rekao je Sensei ironično. „Postoje milijarde takvih planeta kao što je naš! A i pojedinaца koji sjede uz vatru i gledaju u nebo. Ali to ništa ne govori.“

„Ali zašto onda s nama ne kontaktiraju?“

Ženja se nacerio prisjetivši se nečega smiješnog, „Zašto bi kontaktirali takve humanoide koji žive u svojem društvenom neredu i stalno cvile i žale se? Jeste li čuli nove glasine?“, nagnuo se naprijed i zavjerenički šapnuo kao da priopćava neke supertajne informacije: „Kažu da nedostatak kontakata sa Zemljom iz svemira definitivno potvrđuje postojanje inteligentnih civilizacija.“

Ekipa se nasmijala gledajući „stručnjaka za humanoide“.

„Šalu na stranu!“, usprotivi se Kostja namještajući naočale koje su se spustile do vrha nosa. „Kakav bi inteligentan život mogao postojati u svemiru ako tamo nema ničega osim prašine i sličnog?“

„Inteligentni život postoji ne samo na drugim planetima, već čak i u samomu kozmičkom prostranstvu“, odvratio mu je Sensei. „Taj se život sigurno razlikuje od našega dišućeg oblika koji kojem je potreban kisik. Najvažnije za bilo koji život je energijski impuls, tj. Ezoosmos. Takav impuls može dati, na primjer, toplinska energija, energija elektromagnetskog, gravitacijskog polja i tako dalje. I život će generirati takav impuls, ali to će biti život drugačiji od biološkog. Naš je um naučen misliti da samo aminokiseline mogu biti građevni blokovi u živim organizmima razumnih bića, pa zato jednostavno ne želimo ništa vidjeti i prihvatiti, jedino takvo uvjerenje. Ipak, ako uzmemo u obzir aminokiseline, ti su 'blokovi' raspršeni po cijelom svemiru, međutim, to ne znači ništa. Aminokiseline kao takve daleko su od toga da su 'kuća' u kojoj su smještene racionalna bića. To su samo 'cigle' koje još treba složiti da bi se dobio oblik 'kuće'.“

„Kako još može izgledati alternativni život?“, upitao je Kostja zbunjeno.

„Pa, na primjer, postoje razumna bića s odgovarajućim intelektom koja žive izvan bilo kojih planeta, u međukozmičkom prostoru. Ona zauzimaju goleme teritorije. To je zapravo jedna od najvećih populacija razumnih bića... Ono od čega se sastoji ne može se niti nazvati materijom u našem ljudskom razumijevanju. Ako se služimo zemaljskim jezikom, struktura njihovih, recimo,

'stanica' (potonje ne sadrže ništa slično aminokiselinama) podsjeća na oblik male retorte, malih cilindara. Ali, nakon što se upare, mijenjaju svoj oblik. To su izolirane čestice. Njihova je struktura puno organiziranija i puno viša od naše... U svomu prirodnom stanju takvo stvorenje nije jako dugačko, premda ovisi o njegovoj 'starosti'. Njihove veličine mogu varirati od nekoliko milimetara do nekoliko metara. Kad takvo stvorenje boravi u mirnom stanju, ono se raspada i stapa s vanjskim svijetom, dok se na premještanju jednostavno organizira, i to je sve... U principu, ta stvorenja mogu doći na bilo koji planet.“

„I na naš?“, pitao se Ruslan.

„Jasno. Iako ih je ovdje teško vidjeti golim okom. Bila bi potrebna neka moderna oprema jer se kreću potpuno različitim brzinama... Oni se mogu organizirati, mogu se raspasti u zasebne dijelove, ali čak i tijekom takva raspada nastavljaju postojati na energijskoj razini, a po potrebi se mogu i reintegrirati. Također mogu lako prijeći u paralelni svijet...“

„Dakle, ako ta razumna bića postoje, morali bismo nekako osjetiti njihovu prisutnost“, izjavio je Kostja.

„Ni u kom slučaju. Jednostavno se ne možemo presijecati s njima zbog njihove brzine, pa ih ne možemo ni osjetiti. Ipak, moguće je zabilježiti njihovo kretanje. Kad uđu u našu atmosferu, izolirane skupine njihovih 'stanica' okupljaju se. Tijekom kretanja podsjećaju na nešto poput duguljastog tijela oko kojeg je namotana spirala. Vrh izgleda poput šipke u ručnoj mašini za mljevenje mesa. U tom bi ih se trenutku možda moglo snimiti suvremenim uređajima, pri čemu snimanje mora biti vrlo brzo i temeljito usredotočeno na te objekte. A što se tiče drugih metoda... U principu, oni ne prazne energiju. Dobivenu toplinu troše na sebe. Njihove nakupine također se mogu vidjeti ako pratimo raspodjelu toplinske energije duž spektra: temperatura sunčevih zraka, na primjer, obično se smanjuje iza njih, jer se odvija proces 'apsorpcije'.“

Razmislivši neko vrijeme, Kostja je postavio još jedno pitanje: „Pomoću čega se ta stvorenja kreću?“

„Klizanjem po gravitacijskim poljima. Za kretanje koriste gravitaciju. Njihovo kretanje nalikuje rotaciji spirala. U slučaju naše atmosfere, dojam je da vrte zrak, iako to u stvarnosti nije tako. Takvo spiralno kretanje povezano je s našim magnetskim poljima.“

„Je li moguće uloviti takvo stvorenje?“, Andrej je izrazio 'divlju ideju', vjerojatno podstaknut iskonskim lovačkim instinktom.

„Uloviti?“, Sensei se nacerio. „Pa, to bi bilo isto kao da pokušaš uloviti ribu obodom mreže bez mreže.“

„Zašto?“

„Jer to nije tako lako. Naše međuatomske, korpuskularne stanične udaljenosti prevelike su da bismo ikako osjetili kretanje tih stvorenja kroz sebe. Mi smo praznina za njih.“

„Kako to misliš?“, pitao se otac Ivan.

„Dakle... Što je čovjek ili, bolje rečeno, njegovo tijelo najvećim dijelom? Ono je praznina. Ako zavirimo u svoj mikrokozmos, vidjet ćemo da su naše molekule, atomi i elektroni na velikoj udaljenosti jedni od drugih. I, što dalje zalazimo u njihovu podjelu, to ćemo više praznina otkrivati. Praznina u ljudskom tijelu naraste na oko 97,7%. U principu, ako uklonimo cijelu prazninu, ostatak ljudskog bića figurativno bi prošao kroz ušicu igle... U slučaju tih stvorenja, ne možemo s njima stupiti u kontakt jer postoje dva čimbenika koji ometaju: međuatomske udaljenosti i ubrzanje u vremenu. Kao što sam već spomenuo, njihov ezoosmos djeluje na različitoj frekvenciji. Stoga se zapravo ne dotičemo. To je paradoks paralelnosti koju suvremena znanost nije ni opisala ni proučila.“

„Nisam baš razumio...“, rekao je Andrej.

„Recimo, na primjer, dok sam vam sve ovo govorio, zilijun neutrina je prošlo ili, bolje rečeno, proletjelo kroz naša tijela, a nitko od vas ih nije ni osjetio. Ipak, slučajno se jedan neutrino sastoji od

pet Po čestica, dok se 'male retorte' tih stvorenja sastoje od po tri čestice Po. Nadalje, tijekom svog postojanja krećemo se određenom brzinom u određenom vremenskom toku“, strpljivo je objašnjavao Sensei. „Ta su stvorenja sveprisutna upravo zbog toga što mogu slobodno ubrzavati, dok mi za to nismo sposobni, jer iz ovog vremena ne možemo izaći; mi smo ovdje ograničeni. Vidite, za prijenos trebamo... recimo, ubrzati svoj unutarnji energijski potencijal kako bismo se preselili u neko drugo vrijeme ili drugu paralelnost zajedno s našim astralnim, mentalnim i drugim ljuskama. Ubrzanje se mora dogoditi na toj razini, a onda - da, kretali bismo se. Ali opet, kako bismo se kretali? Ovdje bismo nestali i pojavili se u ubrzanom vremenu. Međutim, kad bismo se pojavili u tom svijetu, u osnovi bismo ušli u sličnu paralelu s možda istim morima, nebom, suncem, ali ipak bismo se našli u potpuno drugom svijetu, koji se prirodno ne presijeca s našim zbog svojih frekvencijskih karakteristika. Na primjer, na mjestu na kojem se nalazi zgrada, bila bi pustinja ili šuma.“

„Da, svijet je mnogo bogatiji životom nego što mislimo“, izgovorio je Nikolaj Andrejevič, „a mi smo daleko od toga da ga opazimo.“

„Naravno, daleko smo od toga da ga opažamo“, složio se Sensei. „Čovječanstvo, recimo, tek počinje završavati vrtić i pomalo otvarati vrata škole. Koliko je vremena prošlo otkako su se znanosti počele razvijati? Prošlo je malo više od 160 godina od kada su izumljeni transformatori i elektromagnetska indukcija; prošlo je jedva 60 godina od podjele atomske jezgre; tek prije 30 godina pojavila su se računala s memorijskim balonom... Sve je to osnovno znanje... a vremenski rokovi su minimalni s obzirom na dob čovječanstva! Ovo su samo prvi koraci u percepciji raznovrsnog svijeta...“

Oblici života su zaista brojni! Ako ljudi stignu, moći će proučiti i paradoks paralelnosti također. U tome nema ništa komplicirano. Potrebno je samo... Ipak, nemojmo ulaziti u detalje. Da skratim, nema ništa komplicirano. S razvojem suvremene

tehnologije sasvim je stvarno preseliti se u paralelni svijet i tamo pronaći potpuno racionalan život s odgovarajućim intelektom. Zašto tražiti ovaj život negdje na Marsu s njegovim opasnim mikroorganizmima, ako je on tik uz nas? Posvuda ima puno života. U najvećem dijelu sam Svemir je život, život u najopsežnijoj manifestaciji i raznolikosti.“

Noćna je svježina odavno nastupila, pa je toplina logorske vatre postajala sve zapaženija i ugodnija.

„U tom slučaju, koji je izlaz za Nirvanu?“, pitao je Stas. „Je li to izlaz izvan našega vremenskog ciklusa? Izlaz na drugu paralelnost?“

„Nikako. To je postojanje izvan svih paralelnosti, izvan vremena i prostora. To je izlaz iz materijalnih Svemira... Ako ga dublje pogledamo, što je život u ljudskom obliku? To je privremeno prebivalište duhovne supstance u alternativnim oblicima visokomolekularnih konglomerata materije. Recimo da je to ljuska za sazrijevanje unutaršnjeg ploda, koji je zapravo duša. U takvoj vremenski ograničenoj ljusci plod samo mijenja svoja tijela. Jednom kad čovjek postane duhovno zreo, on ili ona jednostavno odlazi.

Čovjek koja doživljava duhovni razvitak shvaća tko je on i otkuda je došao. Naš je Svemir samo jedna od materijalnih paralelnosti. U njemu samom je nekoliko paralelnosti. Sve su zanimljive i sve su naseljene. I to je sasvim normalno i prirodno. Svaka paralela unutar Svemira je materijalna i postoji u svoje vrijeme, u svojim brzinama, sa svojom vrstom materije. Ipak, izlaz izvan granica materije na duhovnu razinu... mnogo je značajniji. To je izlaz u Božju stvarnost. Nažalost, teško je to reći ili objasniti preciznije, ograničava naš materijalni um svojom asocijativnom percepcijom... U principu, mnogo je zanimljivije izvan materijalnog svijeta.

Svaki se čovjek može preseliti u Božju stvarnost, jer mi imamo dio te stvarnosti u sebi, to je duša. Međutim, paradoks je u tome što su ljudi previše zaokupljeni ovom materijom, pa pogrešno

vjeruju da je duša samo fikcija, a trenuci njihova iluzornog tjelesnog postojanja stvarni život.“

„Ne razumijem sasvim... Kako ovo tijelo može biti iluzija, ako ga mogu u potpunosti osjetiti?“ , zbunjeno je upitao Valera.

„Tvoje je tijelo puki fokusirani val koji prima kratki impuls u obliku prane, životne energije. Ono što nazivaš 'životom' vremensko je razdoblje od trenutka pojave ovog vala nakon impulsa, uključujući vrijeme njegove brze trke sve do potpunog nestajanja. To je vrlo kratkotrajan pojam. Ne stigneš se ni okrenuti, a život ti je već gotov. Dakle, glavno je pitanje kako ćeš koristiti svoj život tijekom trke, kako ćeš utrošiti snagu unutarnjeg impulsa koji ti je dan?“

„Ali kako bih je mogao racionalno koristiti ako svi događaji koji se događaju u mom životu ne ovise o meni? Svaki dan ispunjen je nekim novim nevoljama, s neprestanim pritiskom problema.“

„Zapamti: sve je u tebi! Jednom kada se promijeniš iznutra, promijenit će se i svijet oko tebe. Materijalni problemi samo su privremena pojava, određeni test koje te iskušava... Ne možeš ni zamisliti koliko su tvoje misli materijalne i kako koriste snagu tvoje pažnje. Ako i dalje daješ prednost negativnim mislima - kakodemonu, u potpunosti si kriv što su tvoje nevolje postale kronične. Zapravo, trebao bi davati prednost pozitivnim mislima, tj. ako svakodnevno stimuliraš svoje agatodemonsko središte pozitivnog razmišljanja, iznenadio bi se svojom unutarnjom preobrazbom i načinom na koji bi se svijet mijenjao oko tebe, kao da je sam Bog skrenuo Svoje oči, pogledao te i počeo ti pomagati. Doživio bi neopisive unutarnje senzacije Prisutnosti. Kad prebivaš u bezgraničnoj Ljubavi prema svemu čime si okružen, kada tu ljubav daješ Bogu, tvoja se duša, budući da je ona Njegov dio, budi. Kad se tvoja duša probudi, onaj koji će se promijeniti prije svega bit ćeš ti. A kad se promijeniš, otkrit ćeš potpuno drugačiju stvarnost, skupa s prilikama o kojima nisi ni sanjao...“

Ovaj razgovor, koji je automatski utišao cijelo naše društvo, prekinut je iznenada kao što je i započeo. Čim je Sensei prestao govoriti, tišinu je nastavilo narušavati samo pucketanje izgorjelog ugljena. Svi su sjedili šutke, uronjeni u tajni svijet svojih misli. Plamen logorske vatre gasio se ostavljajući podsjetnik na svoje prošlo postojanje u crvenkastim pukotinama užarenog ugljena, dok se potonji postupno hladio i pretvarao u hrpu pepela.

Bilo je već oko dva sata ujutro, lagani povjetarac odavno je puhnuo. Riba nije grizla kao ni prije, pa zvonca ne bi ispuštala niti jedan zvuk. Sensei je bacio pogled na svoj sat s istaknutom narukvicom i rekao: „Dobro, ako vlada takva tišina, predlažem da malo odrijemate prije jutarnje ribolovne sjednice.“

Viktor je oklijevao: „Pretpostavljam da će se, ako ljudi sada odu spavati, teško itko moći probuditi u pet ujutro. Nije ostalo još puno vremena...“

„Ne brini. Jamčim da nitko neće predugo spavati“, uvjeravao ga je otac Ivan s lukavim osmijehom. „Imam izvrstan alarm koji će probuditi cijeli naš ribički kamp.“

Sensei je pogledao svog prijatelja i nacerio se: „Nadam se da tvoj alarm neće uplašiti preostalu ribu.“

„Pa, to baš ne mogu jamčiti“, ironično je izgovorio otac Ivan.

Ekipa se počela razilaziti jedan po jedan, odlazeći svoj ribolovni pribor.

Sensei je namotavao krenu na nečijem štapu nehajno ostavljenom blizu balvana na kojem su sjedili, kad mu je iznenada prišao Valera. Počeo mu je pomagati da raspetlja krenu, koristeći baklju da se bolje vidi. Bilo je očito da je momak htio nešto pitati, ali se nije usudio. Uvidjevši njegovo oklijevanje, Sensei je ljubazno rekao: „Postoji li nešto što bi želio pitati?“

Valera se malo sramio i rekao nakon kratke stanke: „Da... Postoji li zaista Bog?“

Sensei ga pažljivo pogleda.

„Jesi li siguran da si spreman čuti odgovor? To bi ti moglo promijeniti čitav život“, i, šuteći neko vrijeme, doda: „Ako te ova tema baš zanima, objavljeno je mnoštvo knjiga, samo ih uzmi i pročitaj. Ovdje sjedi svećenik koji je također dobar sugovornik.“

Valera je pogledao ravno u Sensejeve oči.

„To za mene nije puki interes. Spreman sam čuti vaš odgovor.“

„Da“, odgovorio je Sensei potvrdno. „Bog postoji.“

* * *

Noć je polako ustupala svoj položaj zori. Tama je zamijenjena sivilom koje je, poput slikarskog šegrta, prvo nacrtala nemarnu skicu općeg plana kontura prirode, a zatim je jasno odlučila nacrtati svaki najmanji detalj svojom „olovkom“. Slika je postupno postajala sve jasnija, nijanse su poprimale sve više kontrasta. Uskoro se i sama zora, kao glavni umjetnik, upustila u rad, slikajući gotovu skicu mnogostrukom paletom boja. Ptice su počele izvoditi svoj uobičajeni jutarnji ritual, ispunjavajući sve okolo svojim skladnim pjevanjem. I, odjednom, usred te čudesne melodije, začuo se toliko kaotičan zvuk, nalik na riku medvjeda probuđenog usred zime, da su prestrašene ptice odjednom zašutjele.

Sve se dogodilo ovako... Ženju je nešto ujelo u vreći za spavanje i probudio se s neobičnim osjećajem da mu je tijelo u neugodnom položaju. Pokušao je otvoriti oči, ali začudo je vidio samo neprobojnu tamu. Pospan, ne znajući ni za što, odlučio se prebaciti na drugu stranu misleći da je sanjao. Umjesto toga, uspijevao se samo čudno meškoljiti, kao da ga nešto čvrsto drži. U tom se trenutku njegova svijest obuzeta panikom počela potpuno buditi. Tip je odjednom shvatio da su mu ruke vezane naprijed, maska mu prekriva oči, a vreća za spavanje čvrsto je vezana za

gležnjeve. Ipak, glavno je bilo da su mu noge podignute, dok su mu glava i gornji dio leđa bili naslonjeni na nešto mekano.

Ženjena pospanost odmah je nestala. Počeo se snažno izvijati u pokušajima da se oslobodi neočekivanog zarobljeništva. Svakim pokretom „jastuk“ pod njegovom glavom postajao je sve niži, kao da tone. Štoviše, nešto malo i golicavo počelo je puzati po Ženjkinom licu i vratu te agresivno gristi razne dijelove tijela. Čim je momak svezanih ruku uspio strgnuti masku koja mu se pojavila na očima tijekom njegova slatkog sna nitko ne zna kako, i otkopčati vreću za spavanje, uočio je totalnu strahotu situacije. Vreća za spavanje u predjelu stopala bila je užetom vezana u zamršen čvor, koji se svakim pokretom tijela još više stezao. Sam konop bio je pričvršćen za debelu granu „najboljeg stabla na proplanku“, a ispalo je da mu je glava naslonjena na veliki mravinjak. Nastojeći se osloboditi, Ženja je nehotice razbacao gornji dio mravinjaka, a horde sićušnih ratnika odmah su pojurile napasti uljeza u njihovoj kući. Tip je počeo lamatati vezanim rukama, pokušavajući mahati svojim „jučerašnjim saveznicima“, ali time je samo pogoršao svoje „golicajuće stanje“.

U tišini uspavane prirode odzvanjale su sočne kletve dodijeljene onima koji su mu priredili takvu šalu. Glas „urlajućeg medvjeda“ uznemirio je cijeli logor poput iznenadnog napada utvara. Pospana ekipa luđačkih pogleda, zbog neočekivanog prekida sna, iskočila je iz svojih šatora i automobila. U međuvremenu se Ženja pokušavao osloboditi, pokazujući prilično majstorstvo isklizavanja, a i snagu svoga napuhanog trbuha. Misli su mu bile snažno usmjerene na članove grupe za specijalne operacije, za koje je sumnjao da su priredili trik. Tko bi još mogao tako profesionalno zavezati čvorove? To sigurno nije mogao biti svećenik. A to bi teško mogao biti bilo tko od Sensejevih učenika, jer su među njima bili potpuno različiti ljudi s potpuno različitim međusobnim odnosima.

Čudno, ali skupina specijalnih operativaca prva je priskočila Ženji u pomoć. Njegovo oslobađanje popraćeno je tako divljim

emocijama s obje strane da su se svi ostali kamperi okupili na livadi. Nikolaj Andrejevič i Sensei također su došli. Kasnije se pridružio Vano, začudo puno svježijeg izgleda od svih ostalih. Senseju je bilo sasvim dovoljno pogledati svog prijatelja iz djetinjstva da jasno vidi što dogodilo. Nasmiješio se, ozbiljno uzdahnuo, prijekorno odmahnuo glavom i okrenuo pogled. Dok su Ženju poput koale skidali s drveta, Volođa ga je u šali uvjeravao da njegovi momci nemaju nikakve veze s trikom, a svi su se u potpunosti razbudili. Najzanimljivije je da je bilo pet sati ujutro, tj. točno „vrijeme ustajanja“ koje je otac Ivan obećao dan ranije. Vano se požurio nasmijati u šali da je to puka slučajnost.

Kad je opća gužva popustila i svi su se zaokupili svojim jutarnjim aktivnostima, na njegovo veliko iznenađenje, uz sve „užitke“ svoga buđenja, Ženja je u svojoj „slatkoj sanjalici“ (svojoj vreći za spavanje) otkrio i granulirani šećer. I odjednom mu je sinulo tko je bio autor i izvođač okrutnog plana, iznenadnog udara na njegovu dragocjenu osobu. Ne oklijevajući niti minutu Ženja je odlučno prišao Vanu, koji je u tom trenutku čučao na obali rijeke namještajući svoj ribolovni pribor. Sjećajući se dovoljno dobro svoga leta prethodnog dana, da bi bio sigurniji, Ženja se zaustavio na određenoj udaljenosti od svećenika.

„Dakle, to si ti?! Ti si mi priredio 'slatko jutro!'“, Ženja je vikao optužbe kao da je javni tužitelj.

„Pažljivo te slušam, sine“, izgovorio je otac Ivan sa svojim neponovljivim osmijehom.

„Kako si mogao?! Priznao sam svoju krivnju, iskreno i marljivo oprao svoje 'grijehe', a ti..! To su mravi, čovječe! Oni su grabežljivci! Što da su mi se uvukli u uši ili u nos?! Mogli su..., mogli su...“, Ženja nije uspio pronaći prikladne riječi kojima bi izrazio svoje ogorčenje. „Pojesti mi mozak!“

„Mozak?!“, Otac Ivan se začudio i dobrodušno dodao: „Ne tuguj, sine moj, ništa ti neće biti. A što se tiče pokajanja grijeha...“, vesela je poletnost blistala u Vanovim očima. „Pa, ako inzistiraš...“

„Tko?! Ja...“

Ženja nije imao vremena ni za blebetanje odgovora kad je otac Ivan spretno uhvatio njegovu mašuću ruku i lako ga bacio u zrak, primjenjujući borbene aikido elemente. Pritom je uspio okrenuti Ženjino tijelo na takav način da je odletjelo u vodu nekoliko metara od obale. Tip je pljusnuo u rijeku poput teške vreće, popraćeno ne samo prskanjem, već i cijelim „tsunamijem“. Kad je Ženja izronio užasnut, njegov prvi usklik bio je: „Zašto?!“

Otac Ivan se nacerio i odgovorio kao da se ništa nije dogodilo: „Eto vidiš, sine, i ja sam tebi uzvratio uslugu. Oprao sam te svetom vodom od glave do pete.“

„Inkvizitor! Ugnjetavač duša! Voda je tako hladna. Ovdje je kao u paklu...“

„U paklu?! To je sitnica, sine moj, u odnosu na pravi pakao. Ne možeš ni zamisliti s čime će se sve suočiti neke od takvih koprcajućih „vodenih ptica“..., Otac Ivan počeo je plašiti društvo svojim crnim humorom.

Cijela scena nasmijala je sve gledatelje, dok je Sensei gledao uzburkanu vodu sa strme obale i odmahivao glavom: „Ovi su saboteri uplašili i posljednju ribu. Jaki ribiči...“

* * *

Jutro bijaše čudesno. Vrijeme je bilo lijepo i tiho. Sve je bilo savršeno, osim što velika riba nije grizla, kao ni prije. Čudno za reći, otac Ivan sjedio je na obali i lovio ribu zajedno s Ženjom, iako su cijelo vrijeme jedan drugog zadirkivali. Preciznije rečeno, otac Ivan krenuo je loviti ribu, a Ženja mu je počeo pomagati kačivši riblje „delicije“ na udicu. Momak se toliko zanio ovom aktivnošću da je čak pokazao iznimnu kreativnost u tome, donijevši iz šume desetke raznih kornjaša, malih pauka i balavih ličinki. Koristili su sve moguće kako bi namamili ribu, obilato bacajući različite mamce u vodu, međutim, rezultat je ostao isti. Grizla je samo sitna riba.

Htjeli ili ne htjeli, doista su priredili čitavu gozbu za ribe, nahranivši je najfinijim šumskim delikatesama. Na kraju su Ženja i otac Ivan izveli svečano „održavanje“ za sve ulovljene ribice. Održali su poučni govor ribi o tome kako da se u budućnosti ne uhvate, u slučaju da naiđu na udice s besplatnim mamcem, kao i o tome kako bi riba trebala zarađivati za život napornim radom. Zatim su, praćeni Ženjinim svečanim zviždukanjem neke vesele pjesme, pustili ribice na slobodu bacivši ih natrag u rijeku.

Izgubivši zanimanje za ribolov, Ženja i otac Ivan počeli su smišljati smicalice za ostale ribiče da bi smjestili cijeloj ekipi. Jednom kad su se i time zasitili, počeli su se međusobno zafrkavati uvježbavajući stvaranje novih šala. Prirodno, otac Ivan posebno se isticao inventivnošću. Zahvaljujući njegovu trudu, Ženja je tijekom cijelog dana pronalazio mrave u svojim sendvičima i drugoj hrani. Općenito, unatoč njihovoj „međusobnoj sukobu“, u potpunosti su se nadopunjavali. Sensei ih je čak u šali nazvao „dvjema polovicama Ezopove duše“. Drevnogrčki šašavi robovski basnopolisac vjerojatno bi bio neizmerno iznenađen u svom VI. stoljeću prije Krista da mu je netko govorio o neočekivanoj reinkarnaciji njegove duše u dalekoj budućnosti.

Dan je proletio u tren oka. Već u vrijeme ručka, slijedeći Valerin primjer, cijela je ekipa istodobno započela sakupljati šiblje za logorsku vatru i tako čistila šumski teritorij pripajajući ga uz svoju livadu, a da to nije ni primijetila. Kao rezultat, donijeli su čitavo brdo suhih grana i trupaca. Nakon ručka kamp je postao pomalo pust. Skupina za specijalne operacije na čelu s Volođom odlučila je istražiti područje uz rijeku u potrazi za dobrim ribolovnim mjestima i obećala je ne tako brzi povratak, dok je Valera želio ostati.

Očito su se Volođini momci jako zanimali „lovom“ na ribu, jer kad je društvo već završavalo večeru, još se nisu bili vratili. Valera je čak odlučio prošetati obalom kako bi potražio Volođu u istom smjeru u kojem se udaljila i grupa za specijalne operacije, a također i provjeriti jesu li udaljena mjesta dobra za ribolov. Izvijestio je o

tome Senseja. Nakon što je Valera otišao, Ženja je s ponosom izjavio u vezi s nestankom cijele „postrojbe“: „Vidiš! Nisu me povelili sa sobom i zato su se izgubili.“

Kao odgovor na njegove riječi, Vano je odmah primijetio: „Bez tebe oni definitivno imaju više šansi da se vrate.“

Ženja je napravio komičnu facu, a dečki su opet prasnuli u smijeh od njegove komedije.

Usput, već tijekom večere Ženja je nasmijao sve ljude pažljivim pregledom svoje hrane, provjeravajući svaki centimetar poput carinika. Na njegovu sreću, nije bilo „neprijateljskih sabotera“. Dakle, do čaja se već pomalo opustio. Tip je pobjedonosno gledao Vanoa koji je sjedio nasuprot njemu, pokazujući potpunu kontrolu nad situacijom. Kad je Ženji predana čaša čaja, odlučio ju je popiti čak i bez dodavanja šećera, kako ne bi progutao još jedan mamac oca Ivana. Uzevši od Nastje čašu s aromatičnim toplim napitkom, primijetio je plutajuće listove čaja u čaši i lagano zagugutao sa smiješkom: „Hej, djevojke, tko je skuhao čaj? Trebali ste uzeti kipuću vodu. Vidite, listovi čaja su na površini.“

„Kako to misliš, Ženja?“, upita Tatjana. „Čaj je iz vrećica“.

Nakon njezinih riječi Ženja se odmah prestao smiješiti. Počeo je proučavati „čajne listiće“ u svojoj šalici. Stas je znatizeljno bacio pogled u Ženjina šalicu te s podsmijehom ustvrdio: „Da, to *jesu* mravi.“

„O, moj Bože! Ali kako?!“, bio je potpuno siguran da djevojke nikad ne bi izvele takvu provokaciju. Ženja je uhvatio Vanov lukavi pogled i tek sada primijetio čajnik pokraj njega. „Kako se usuđuješ! Greenpeace će te progoniti! Ti si prekršitelj međunarodne konvencije! Bezobrazno, žalit ću se Ujedinjenim narodima! Poslat ću pismo Papi!“

Ženja je nastavio smiješno izražavati svoje ogorčenje još pola sata, saopćavajući glasno popis svojih „prigovora“, od kojih je svaki

obavezno popraćen Vanovim urnebesnim komentarima. Neke od prisutnih na kraju je zabolio trbuh od beskrajnog smijeha izazvanog šalama dvojca. Srećom, postupak sastavljanja „službenih pisama“ pravodobno je prekinuo Nikolaj Andrejevič, koji je vrijeme odlučio racionalnije utrošiti za razgovor sa Sensejem, tim više što je o nekim važnim temama bilo moguće otvoreno razgovarati sada kada „neovlaštenih osoba“ nije bilo. Iako je prisutan bio Vano, on nije postavljao suvišna pitanja, a sam Sensei nije oklijevao o svemu slobodno govoriti u njegovoj nazočnosti. Nikolaj Andrejevič pričekao je malo da se društvo nakon još jedne šale prestane smijati i taktično počeo skretati razgovor u drugom smjeru.

„Stvarno, gdje je naša skupina za specijalne operacije?“

„Vjerojatno su pronašli odlično mjesto, s obzirom na to da su odustali od večere“, pretpostavio je Viktor, gutajući jedan po jedan keks.

„Da, kad riba grize, zaboraviš sve na svijetu. Svo vrijeme na svijetu je tvoje“, našalio se Nikolaj Andrejevič. „Kad smo već kod vremena, usput, odavno te želim detaljno ispitati o tome“, obratio se Senseju. „Često doživljam razdoblja, posebno nakon meditacija, kad subjektivni pojam vremena gotovo nestane. Rekao bih da uslijedi učinak neke kristalno čiste svijesti. Radna sposobnost se strahovito povećava. Kada radiš s dokumentima nakon meditacije, imaš dojam da posjeduješ cijelu biblioteku u glavi, a sve potrebne informacije lako se podižu na površinu svijesti.

Općenito govoreći, fenomen vremena me već odavno zanima kao takav. I imam toliko pitanja. Dakle, sve je sasvim razumljivo sa službenim dijelom: u znanosti se vrijeme koristi kao jedinica za mjerenje određenih periodičnih procesa. Očito je da je u filozofiji vrijeme stanje materije, oblik uzastopnih promjena događaja. Jasno da je ono povezano s prostorom. I dok su univerzalne karakteristike vremena trajanje, neponovljivost i nepovratnost, svojstva prostora su trajanje te jedinstvo diskontinuiteta i kontinuiteta. Čini se da je sve ovo dovoljno jasno... Međutim, ako ćemo ići duboko... Po mom mišljenju, postoji ogromna razlika između načina na koji mjerimo

vrijeme i kako ga zapravo živimo. Imam dojam da u našoj svijesti postoji nekoliko vrsta percepcije vremena koje se istovremeno bore za 'pravo glasa'. Jedna percepcija je znanstveno nastojanje da se potkrijepe preciznost i kvantitativno izražavanje vremenskih pravila. Druga percepcija je društvena, koja izvire nakon kršenja ovih pravila. Treća se odnosi na učinak subjektivne percepcije vremena, na primjer tijekom meditacija. Četvrta zapanjuje svojim fenomenalnim pojavama u stresnim situacijama. S tim u vezi, moram ti postaviti čitav niz pitanja. Ali prvo bih volio znati što je vrijeme u stvarnosti.“

„Vrijeme?“, Sensei je odmahnuo glavom i rekao. „Pokrećeš veliku temu... U principu, točno si primijetio da je vrijeme prilično relativan pojam. Ocjenjivanje vremena značajno ovisi o tome tko, iz kojeg referentnog sustava i u koju svrhu promatra ovaj fenomen. S obzirom na njegovu manifestaciju u stvarnosti, vrijeme se može podijeliti na:

1) **stvarno vrijeme**, koje izravno ovisi o sili Allata; ako se sjećaš, sve na ovom svijetu (bilo da je riječ o materiji ili energiji), uključujući vrijeme, postoji samo zahvaljujući Allatu, o kojem sam vam već pričao;

2) **globalno vrijeme** (ili apsolutno vrijeme) je vremensko razdoblje koje prolazi od pojave do potpunog nestanka materije na ljestvici Apsoluta;

3) **objektivno vrijeme** je naše uobičajeno računanje vremena u sekundama, satima, mjesecima, godinama, koje je uvjetovano vremenom Zemljine vrtnje oko svoje osi i oko Sunca, tj. fizičkim procesima koji se stalno ponavljaju u jednakim vremenskim intervalima;

4) **subjektivno vrijeme** je individualna percepcija vremena od strane svakog čovjeka.

Ali da biste bolje spoznali te procese, možda bih vam trebao objasniti ove vremenske koncepte figurativnom demonstracijom.“, Sensei je zamolio ekipu da mu daju kutiju šibica i iz nje izvadio

jednu šibicu. „Evo, pogledajte. Pretpostavimo da je ova šibica, koja gori od trenutka kada se vatra pojavi do trenutka kad štapić potpuno izgori, proces od nastanka do uništenja sve materije. Dakle, trenutak pokreta kad uzimam ovu šibicu, prinesem je kutiji, primijenim silu za stvaranje plamena, kad šibica bljesne i do njezina potpunog izgaranja - sve je to figurativno protok **stvarnog vremena** na globalnoj razini, tj. trenutak stvaranja, djelovanja i nestajanja sile Allata u procesu stvaranja i uništavanja materije. Za naše ljudsko razumijevanje u ovom trenutku ne postoji sadašnjost, već samo prošlost i budućnost.

Globalno vrijeme je kretanje vremena od trenutka kad je prva iskra izbila do potpunog izgaranja ove šibice. Pritom bi bilo ispravnije cjelokupan postupak tijekom izgaranja šibice karakterizirati ne s glavom postavljenom u uspravan položaj, već s glavom usmjerenom prema dolje. Sad, imajte na umu razliku u brzini kretanja plamena.“

Sensei je upalio šibicu, pokazao jednolično sporo kretanje plamena dok je sumporna glava bila uspravna i odmah okrenuo šibicu glavom prema dolje. Pomičući se prema gore, plamen je brzo obuhvatio štapić šibice. Sensei je odmah ugasio vatru kako ne bi opekao prste.

„Zaustavimo ovaj trenutak“, izgovorio je sa smiješkom. „Molim vas, skrenite pozornost na dijelove koje je vatra već obuhvatila u obrnutom položaju šibice“. Sensei je vrtio šibicu. „Dakle, grubo govoreći, na globalnoj razini odvija se isti proces. Proširenje svemira ide brzinom koja neizbježno ubrzava globalno vrijeme, ali ni na koji način ne utječe na stvarno vrijeme. U suvremenoj fizici postoji aksiom koji se odnosi na vrijeme: događaji koji su u svim pogledima identični zbivaju se u jednakim vremenskim razdobljima. Globalno vrijeme relativno je za ljudsko razumijevanje, jer se logična procjena procesa odvija pomoću materijalnih struktura mozga. Slijedom toga, trenutna znanost vjeruje da u prirodi ne postoji stvarni fizički proces uz pomoć kojeg bi se moglo mjeriti globalno (apsolutno) vrijeme. Zbog toga postoji

postulat da vremenski tok ovisi o brzini kretanja referentnog sustava.“

„Kako to?“, Andrej nije shvatio.

„Dakle, kao što sam već rekao, mišljenja o protoku vremena uvelike ovise o tome iz koje se točke referentnog sustava promatra proces. Na primjer, zamislite da je ova pokusna šibica divovske veličine, recimo kilometarske duljine, dok ste vi promatrači (tj. u našem slučaju vi ste točka referentnog sustava). A da biste proučili postupak gorenja, smjestili ste se u dizalo ili na divovsku dizalicu postavljenu paralelno sa šibicom.“

„Aha-a-a!“, Ženja je 'uhvatio' misao i sjetno rekao: „Zamišljam se s posebnom kacigom, odjeven u vatrogasnu odjeću, s aparatom za gašenje požara u rukama.“

Dečki su se nacerili, a Stas se u šali požalio Senseju: „O, Bože! S njim je nemoguće čak i provoditi misaone eksperimente! Upravo sam se zamislio u bijelom laboratorijskom mantilu znanstvenika, s mladom asistenticom pored sebe, kad se ovaj prljavi lik s aparatom za gašenje požara u rukama zabio u moju sjajnu fantazmagoriju!“

„Baš!“, odjeknuo je Kostja.

Skupina se nacerila.

„Dakle, ovo je već stvar individualne kvalitete percepcije“, rekao je Sensei napola u šali. „Dakle, zamislite da je proces gorenja započeo, a plamen (koji u našoj usporedbi predstavlja rođeni Svemir koji se počinje povećavati) je otišao prema gore. Ako je brzina vašeg kretanja liftom jednaka brzini kretanja vatre, vrijeme ćete doživljavati relativno nepomičnim. Ako se počnete kretati brže od plamena, imat ćete dojam da vrijeme gorenja usporava. A dok se krećete sporije od plamena, vidjet ćete da je vrijeme ubrzano.“

„Kako je to moguće?!“, Pitao se Kostja. „A zašto bih nagađao oslanjajući se na svoju osobnu percepciju ako mogu koristiti npr. brojač sekundi?“

„A jesi zemaljski nastrojeni glupan!“, Ženja se srdačno nacerio. „Korištenje brojača sekundi za kozmička mjerenja!“, na to je momak izražajno kimnuo prema zemlji, a zatim prema nebu.

Društvo je ponovno prasnulo u smijeh, dok je Sensei odgovorio: „Možda je smiješno, ali Ženja je u određenom smislu u pravu. Što je brojač sekundi? Uređaj za mjerenje vremenskih intervala u, recimo, sekundama. A što je sekunda? To je samo relativna jedinica. Njena se definicija više puta mijenjala zajedno s rastom znanstvenih spoznaja po ovom pitanju. Trenutna definicija sekunde usvojena je 1967. Sada ljudi primjenjuju naziv 'sekunda' za vremenski interval koji sadrži određeni broj razdoblja emanacije vala atoma cezija određene duljine. On se danas smatra najtočnijim od svih glavnih jedinica po SI standardu. Što bi se ovdje još moglo reći?!“ Sensei je posljednju rečenicu izgovorio s dvostrukim značenjem. Neko je vrijeme šutio, a zatim nastavio: „Objektivno vrijeme u našem primjeru spaljivanja šibice je trenutak fizikalnih i kemijskih procesa koji se odvijaju tijekom izgaranja. Dakle, subjektivno vrijeme znači individualnu percepciju vremena dijela procesa.

Međutim, budući da se globalno vrijeme neprestano ubrzava, objektivno se vrijeme ubrzava u skladu s tim, iako se iz perspektive ljudske subjektivne percepcije objektivno vrijeme ne mijenja, tj. još uvijek imamo 24 sata dnevno. Dakle, suočavamo se s vremenskim paradoksom: s jedne strane vrijeme ubrzava i čovjek to osjeća. Kao što se kaže, jedva da sam se uspio probuditi u ponedjeljak, a već je došla subota. Ipak, s druge strane, iz perspektive fizike čini se da objektivno vrijeme ostaje stabilno, mislim na godine, mjesece, dane, sate, sekunde. A cjelokupni vremenski fenomen uvjetovan je, u prvom redu, činjenicom da su vrijeme i također prostor istovremeno i obilježja materije. Da nema materije, ne bi bilo ni vremena ni prostora. Osim toga, vrijeme i prostor usko su povezani s gravitacijom.“

„Gravitacijom?“, Nikolaj Andrejevič začuđeno je ponovio.

„Da. Vrijeme, prostor i gravitacija svojstva su Allata koja se otkrivaju u energiji Po čestice. Allat je prvi uzrok nastanka i postojanja materijalnog svijeta. I upravo unutarnji impuls prema naprijed energije čestice Po stvorio je vrijeme. Danas se vrijeme može definirati kao ogromna energija s ogromnom gustoćom... Vrijeme, gravitacija i prostor svojstveni su materijalnom svijetu. U nematerijalnom ili duhovnom svijetu, u Božjoj stvarnosti ili bez obzira kako nazivali taj svijet onkraj granica, uopće ne postoje pojmovi vremena, prostora i gravitacije.“

„A što tamo postoji?“, pitao se Viktor.

„Vidiš, u osnovi je nemoguće logički objasniti što je tamo, onkraj ruba. Zašto? Zato što je ljudski mozak materijalan, ograničen je. I njegove su misli također sačinjene od materije, iako je to suptilnija materijalna struktura. Zašto misliš da su duhovni učitelji uvijek govorili ljudima: „Vjeruj“? Zato što ljudska svijest ne može u potpunosti percipirati taj drugi svijet. Ona može vjerovati bez otpora, što se naziva čistom vjerom, ako čovjek uključi svoj agatodemon; ili to može prihvatiti kao hipotezu, ako čovjek oscilira između pozitivnih i negativnih misli; ili sve to može smatrati fantazijom, ako je čovjek na kakodemonskom valu i ima mnogostruke sumnje... Ipak, potpuno je moguće osjetiti na svojoj unutarnjoj razini što je tamo, izvan ruba. Za to se mora postići određeni stupanj duhovnog savršenstva.“

„Je li Šambala također smještena onkraj ruba, u bezvremenskom prostoru?“, pitao je Stas.

„Da. Zbog toga u našem razumijevanju tamo nema ni prošlosti ni budućnosti.“

Nikolaj Andrejevič iskoristio je stanku i još jednom pokušao vratiti razgovor na temu koja ga zanima - vrijeme.

„Postoji li zrcalni odraz svijeta? Ako bi on zaista postojao u stvarnosti, moglo bi se govoriti o fizičkoj ulozi vremenske orijentacije u oba smjera. Barem postoje već službeno otkriveni dokazi o tome i o postojanju antimaterije. Mislim da će, ako se

dokaže zrcalni efekt vremena, biti moguće stvoriti i vremenski stroj.“

„Vremenski stroj?“, Sensei se nacerio. „Uvjeravam te da ove pretpostavke neće postati ništa drugo do pukih pretpostavki.“

„A zašto?“

„Zato što je nerealno stvoriti vremenski stroj za materijalne predmete. Objasniti ću zašto. U materijalnom svijetu vrijeme ima jedan vektorski tok, tj. u jednom smjeru, od trenutka uspona materije do trenutka kada on nestaje. Jer materijalni svijet podliježe jednom te istom vremenskom ciklusu - pravocrtnom vremenu. Sigurno je da je materijalni svijet mnogostruk i u njemu postoje mnoge paralelnosti. Međutim, takve su paralelnosti samo smještene na različitim frekvencijama, ali... u jednom te istom istinskom vremenu. Slijedom toga, ne možeš se premjestiti na te druge paralele u prostoru. Trenutačni prijenos u prostoru savršeno je moguć za materijalne predmete. Ipak, može se premjestiti na drugu frekvenciju samo u istom globalnom trenutku.“

„Čekajte, kako sad to?“, Andrej nije razumio. „Čak i ako zrakoplovom putujemo s jednog dijela Zemlje na drugi, postoji vremenska razlika.“

„Ovo što spominješ odnosi se na subjektivno ljudsko vrijeme. To su samo trenutci. O njima ćemo razgovarati kasnije... Usput, što se tiče trenutaka, u najširoj slici, pravo vrijeme života materijalnog svijeta sa svom njegovom raznolikošću nije ništa drugo nego trenutak. Za nas se proteže na milijarde godina, dok je u stvarnosti ovo vrijeme izuzetno ograničeno. Beskonačnost i vječnost u svojoj istinskoj manifestaciji borave samo na onoj strani, izvan ruba, tj. u Božjoj stvarnosti, ali ne i u materijalnom svijetu. Materijalni svijet s te strane je neki bljesak koji ima svoj početak i kraj. Materijalni se život može usporediti s kapljicom vode koja je pala na vrući pustinjski pijesak pod suncem. Jedva se ima vremena pojaviti, kad već istog trena nestane, ispari, iako se zapravo samo pretvara iz jednog stanja u drugo. Ipak, za mali elektron koji se nalazi unutar

jednog od atoma ove kapi, na primjer, trenutci zadržavanja kapljice na pijesku čitav su život u 'beskonačnom svemiru'.

„Znači li to da anti-vrijeme kao takvo uopće ne može postojati?“, Nikolaj Andrejevič zatražio je pojašnjenje.

„Apsolutno.“

„A što je s postojanjem čestica i antičestica?“

„To ne narušava zakone materije. One postoje u jedno te isto vrijeme. Imaju istu masu i druge fizičke karakteristike. Pri tome neke od njihovih karakteristika, kao što su, na primjer, električni naboj ili magnetski moment, imaju suprotne predznake. I to je sve. Čak će se i fenomeni koje će znanstvenici otkriti u budućnosti (pod uvjetom da takva budućnost dođe za ovu civilizaciju, naravno) odnositi na promjenu frekvencije kao takve, ali ne i općenitog vremena.“

„Pa dobro. A što je s idejom da se u procesu reinkarnacije čovjek može pojaviti u bilo koje zemaljsko vrijeme, uključujući prošlost? Čini se da je ta ideja u kontradikciji s onim što si upravo rekao.“

„Nema kontradikcije. Upravo se u tome sastoji ljudski paradoks. Unutar ljudskog bića nalazi se duša, to jest impregnacija izvana, iz svijeta Božje stvarnosti, zatvorena u materiju. U principu, upravo je duša prava antimaterija u svakom smislu. Sve ostalo što ljudi nazivaju 'antimaterijom' samo su transformacije energije čestica Po. Kad čovjeku ponestane prane (životne energije) i on umre, duša mu zajedno s osobnim otiskom prelazi granicu materijalnog svijeta i ulazi u nematerijalni svijet, tj. u bezvremeni prostor...“

„Što je osobni otisak?“

„To je zanimljivo. Osobni otisak zasigurno je figurativna asocijacija. Ipak, on označava unutarnju suštinu koju je stvorio čovjek tijekom svog života, koja uključuje sva njegova iskustva, sjećanje i osjećaje. A sjećanje obuhvaća čitav život, sve njegove

trenutke, od samog početka do samog kraja. **Zašto je toliko važno biti Čovjek kroz čitav svoj život? Zato što 'ovdje' možete birati i svoje misli i djela, dok ćete 'tamo' dobiti samo ono što ste zaslužili svojim odabirom.**

Dakle, pojam 'prošlosti' postoji samo u ljudskom razumijevanju, budući da prosuđujemo subjektivno, prebivajući u sadašnjosti, a **život je sam po sebi sljed trenutaka uvjetovanih ezoosmosom, odnosno trajnim unutarnjim impulsom energije čestica Po u sadašnjosti.** U svijetu onkraj ruba ne postoje koncepti prošlosti ili budućnosti. Kad naša duša krene u reinkarnaciju, tj. kad napusti bezvremenski prostor i uđe u materijalni svijet, ona se nalazi u višerazinskoj stvarnosti sadašnjosti koju bismo mi u zasebnim manifestacijama shvatili kao prošlost ili budućnost. To je sve. Stoga duša može 'jahati kroz vrijeme' u našem ljudskom razumijevanju, utjelovljujući se u sljedećim tijelima. Međutim, niti jedan materijalni objekt nije sposoban za takvu vožnju. Sve što materijalni objekti doživljavaju u materijalnom svijetu povezano je s transformacijom energije čestica Po u trenutnom, sadašnjem trenutku.“

Očito razmišljajući o Sensejevim riječima, Nikolaj Andrejevič počeo je racionalizirati naglas, kao da priča sam sa sobom: „Dakle, kad čovjek umre...“

„Usput, postoje različite vrste smrti“, dodao je Sensei. „Ovo o čemu sam upravo govorio događa se posebno kad čovjeku ponestane prane - životne energije. A kod svakog čovjeka to ide drugačije. Sve ovisi o nečijemu subjektivnom vremenu, dok nečija dob ne igra ulogu kao takva. Neki ljudi ostanu bez prane u djetinjstvu, drugi u srednjoj dobi, treći u starijim godinama. Zapravo to nije važno. Glavno je da duša zatim ide u ciklus reinkarnacije. Međutim, postoje slučajevi prerane smrti, kada čovjek još uvijek posjeduje puno prane, ali on, recimo, bude ubijen ili si oduzme život samoubojstvom. U tom slučaju njegova se duša odvaja od mrtvoga fizičkog tijela zajedno s astralnim tijelom, ostalim suptilnim ljuskama, kao i neutrošenom pranom, i ne ide u

daljnju reinkarnaciju, već počinje postojati ovdje, u ovo vrijeme, u ovom životu, ali na suptilnoj materijalnoj razini, recimo u obliku... 'duha', kako ljudi obično nazivaju takvog 'pojedince'. I takvo stvorenje može lutati u tom stanju tijekom prilično dugoga vremenskog razdoblja, mnogo duže nego što je čovjek živio u fizičkom tijelu. To je zato što se energija prane troši vrlo sporo bez materijalnog tijela. Duša se može osloboditi ove dugotrajne noćne more tek kad joj ponestane sve prane i njezina se suptilna tijela rasprše. Vrlo je važno spomenuti da, bez obzira na osjećaje koje je takvo stvorenje akumuliralo tijekom svog života u fizičkom tijelu, sada ih doživljava znatno oštrije i intenzivnije nego tada. I suđeno mu je postojati s tim osobnim osjećajima tijekom cijelog 'života duha'.

„Užasna perspektiva“, zaključio je Andrej.

„Svakako“, rekao je Sensei. „Što se tiče subjektivne percepcije vremena od strane čovjeka, ona je u mnogim aspektima relativna. Zašto? Prije svega, zato što su svi procesi u mikro- i makrokozmosu zamišljeni iz perspektive ljudskog vida, pomoću procjene onoga što se događa kroz ljudske misli. Podsjetio bih vas da misao, pak, potječe iz materijalnog mozga, koji je ograničen u svojoj percepciji. Čovječanstvo je akumuliralo brojne vlastite koncepte vremena, koji su ljudima bili potrebni samo da bi živjeli duže i okolni svijet pojмили na ugodniji način. Ipak, svi su ti pojmovi relativni, počevši od kalendara pa sve do podjele sekundi na frakcije s njihovim konvencionalnim pogreškama. Uzmimo, na primjer, kronobiologiju, koja proučava raznolikost unutarnjih bioritama živih bića. U ovoj znanosti vremenska predodžba za svaki organizam također je relativna...“

„U principu je točno tako“, složio se Nikolaj Andrejevič sa Sensejem. „Ako uzmemo čovjeka, svaki od njegovih organa djeluje na svojoj frekvenciji, sa svojim intervalom vibracija: vibracije moždanih valova iznose desetinu sekunde, dišni ciklus traje šest sekundi, glavni srčani ritmovi su dugi jednu sekundu itd...“

Jednom kad je Ženja čuo njegove riječi, odmah se našalio: „Točno... Uvijek sam Stasu govorio: 'Ti nisi čovjek, već slučajni skup organa', i nije mi vjerovao.“ Dodao je obraćajući se svom prijatelju: „Hej, slušaj što mudar čovjek govori...“

Nakon što se zajedno s cijelom ekipom nasmijao Ženjkinoj igri riječima, liječnik je komentirao šaljivi dojam: „Samo na prvi pogled čini se da je svaki organ 'slučajan' po svojim vibracijskim procesima. U svakom organizmu postoji glavni 'vremenski raspoređivač vibracija' koji sinkronizira cjelokupni rad čitavog organizma, poput središnjeg procesora u računalu.“

„Sasvim točno“, kimnuo je Sensei i precizirao, „Ali opet, sve su ove druge vibracije također relativne. Ako se vanjski uvjeti promijene ili ako psihološki čimbenik stupi na snagu, unutarnje vrijeme može se usporiti ili ubrzati. Točnije rečeno, najprije ljudski ezoosmos usporava ili ubrzava, a tek nakon toga rad organizma usporava ili ubrzava u skladu s tim. Na primjer, kao u stresnim situacijama.“

„Kao što je Pavlov napisao: 'Brojanje vremena u središnjemu živčanom sustavu temelji se na izmjenjivanju pobude i suzbijanja‘“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„Točno. Dakle, vrijeme je relativan pojam, posebno u biosustavu. Svi ljudi, biljke, životinje, kukci žive u različitim vremenima i stare različitom brzinom. Jednostavnije, svatko od nas ima svoje zalihe prane, stoga svačiji biološki sat ima svoju brzinu. Sukladno tome, različito opažamo materijalne predmete u vremenu.“

„Vlastitu brzinu?“, pitao je Ruslan. „Kako to?“

„Na primjer, uzmimo prastaro drvo kao što je tisovina, koja živi od dvije do četiri tisuće godina. Baš kao i ostala dugovječna stabla, ona raste vrlo sporo, ali živi i jako dugo. Ili uzmimo kornjače. Mnoge njihove vrste žive i do sto godina. Brzina reakcije, recimo, kopnenih kornjača je dva do tri puta manja od naše. Kad biste ih mimoišli u šetnji, imali biste dojam da ste proletjeli poput

motociklista približnom brzinom od 50 km/h... Ili uzmimo npr. muhu. Mi je doživljavamo kao stvorenje s vlastitim vremenskim ciklusom koji se potpuno razlikuje od našeg. Izračunato je da jedan svjetlosni dan za muhu traje otprilike kao jedan kalendarski mjesec za nas. Nevjerojatno smo spora stvorenja za njezinu percepciju. Zašto? Jer brzina života muhe je mnogo veća od ljudskog bića. Stoga je i njezina brzina reakcije puno veća... Na primjer, dok bi Ženja podizao ruku i pokušavao uhvatiti muhu, ova bi imala dovoljno vremena za protrljati ruke, noge i krila kako bi utvrdila odakle dolazi prijetnja te kuda je bolje i sigurnije odletjeti. Dok to 'lijeno stvorenje' uspije spustiti ručerd, muha će se lako podići, čineći desetke zamaha krilima u sekundi i odletjeti.“

„Nisam sadist“, zauzeo se za sebe Ženja i dodao bacivši postrance pogled na oca Ivana: „za razliku od ostalih na koje ne želim ukazivati. Ja volim prirodu!“

Međutim, vidjevši kako mu je komarac sletio na ruku, odmah ga je automatski pljesnuo. Dečki su se počeli smijati.

„Očito“, nacerio se Vano.

„Ovaj je jednostavno imao takvu sudbinu“, opravdao je Ženja svoj postupak maknuvši ostatke komaraca s ruke.

„Zanima me, je li moguće urediti svoje vrijeme na način da se živi dugo i sretno i da se umre u jednom danu?“, pitao je Ruslan, bivajući u zarobljeništvu svog sanjarenja.

Kostja se nacerio i sarkastično primijetio: „Zašto ne? Takav je slučaj bio u povijesti. Ljudi u Pompejima također su živjeli dugo i sretno... i svi su umrli u jednom danu.“

Ekipa je ponovno prasnula u smijeh, razvijajući radnju i zasipajući Ruslana šalama. Kad je završila petominutna šaljiva pauza, Sensei je rekao: „Čovjek je sposoban za mnoge stvari. Živeći svoj život, čovjek gotovo da ne koristi sposobnosti koje su u njemu skrivene, iako se može primijetiti ispoljavanje istih u ekstremnim situacijama, kao što sam vam rekao. Isto se odnosi i na vrijeme:

kada se čovjekova subjektivna percepcija vremena uvelike ubrzava, vanjsko obično vrijeme, naprotiv, usporava. Najčešće se s takvom vremenskom pojavom susreću ljudi koji se bave opasnim zanimanjima: piloti, vozači, kaskaderi itd. Nalazeći se u posebno ekstremnim uvjetima neki ljudi osjećaju da se vrijeme zapravo usporava i tijekom kratkoga vremenskog intervala čine sve moguće kako bi poboljšali situaciju. A kad jednom izađu iz tog posebnog stanja, postaje očito da su u samo nekoliko djelića sekunde odradili puno puta više nego što bi učinili u svomu svakodnevnom životu.“

„Kako se takav fenomen može objasniti? Troši li čovjek više prane u takvim trenucima?“, pitao je Nikolaj Andrejevič nagađajući.

„Da. Nagli izljev psihičke energije uzrokuje snažan nalet prane koji, pak, utječe na ezoosmos čovjeka. U ovom slučaju ezoosmos se ubrzava zato čovjek uspijeva učiniti mnogo više u okviru trenutka nego u svomu prirodnom stanju... Slične stvari iskuse i obični ljudi kad se suoče s izvanrednim situacijama. Dakle, poznata izreka da mu je 'život u trenu proletio pred očima' nije puka formulacija.

Ovdje, u vremenskom intervalu u kojem smo sada, postoji opći vremenski val... Ili, bolje reći, da bi bilo jasnije, vozimo se određenim životnim vozilom koje se kreće određenom brzinom. Vidimo samo ono što vidimo. Zašto? Zato što se naši atomi kreću određenom brzinom. Ako počnu djelovati nekoliko puta brže, to neće značiti da ćemo prije umrijeti, nego će ono što sada vidimo jednostavno nestati i pojaviti će se potpuno drugačija vizija ili slika. Dimenzija je puno, i to je potpuno realno, uopće nema čuda.“

Tijekom razgovora nastupila je kratka stanka. Nikolaj Andrejevič je neko vrijeme šutio razmišljajući, a zatim iznova upitao: „A što je s premještanjem u prostoru? Sjećam se naših razgovora o teleportaciji, ali zasad zaista ne mogu materijalno zamisliti kako se to događa u stvarnosti...“

„Točnije rečeno, ne možeš vjerovati“, ispravio ga je Sensei sa smiješkom, nazivajući stvari pravim imenom.

Liječnik je napravio grimasu. Očito je izbjegavao takav pristup stvarima u razgovorima sa Sensejem.

„Ono što ne mogu je više nalik na nemogućnost razumijevanja osnova takva fenomena“, izmigoljio se Nikolaj Andrejevič i stidljivo spustio oči, kao da pokušava sabrati misli i preciznije sročiti pitanje.

I, odjednom, gotovo pokraj sebe, začuo je Sensejev glas koji je odzvanjao s notom ironije: „Osnove, kažeš? Osnove je, svakako, dobro znati. Ipak, prije njih treba postojati vjera...“

Nikolaj Andrejevič se zbunjeno okrenuo. Sensei, koji se za trenutak neobično uspio pojaviti na slobodnom mjestu kraj njega, sjedio je tamo kao da se ništa nije dogodilo.

„Tako je“, Sensejev je glas ponovno odjeknuo, ali ovaj put se čuo s prethodnog mjesta.

I tek u tom trenutku Nikolaj Andrejevič primijetio je da zapravo postoje dva Senseja. Jedan je sjedio na mjestu nasuprot, dok je drugi, koji je izgledao potpuno stvarno, od krvi i mesa, sjedio na balvanu pored Nikolaja Andrejeviča.

„Što je to, hipnoza?“, psihoterapeut je ošamućeno izgovorio prvo što mu je palo na pamet.

Dva Senseja istodobno su se nacerila.

„Još gore“, onaj koji se nalazio pored liječnika rekao je sa smiješkom i priopćio „strašnu tajnu“ tihim glasom: „To je podijeljena osobnost... Kako to zovu u psihijatriji?“

„Ludilo?“, zaprepašteni Viktor, koji je sjedio nedaleko od njih, rekao je automatski, ne skidajući pogled s drugog Senseja.

Drugi je Sensei zadržtao od nečujnog smijeha. U međuvremenu, Nikolaj Andrejevič malo je protresao glavom pokušavajući nadvladati zbunjenost i obratio se Viktoru ili izgovorio da samog sebe uvjeri: „Bilo bi ludilo kad biste sve to vidjeli sami, ali kad se to dogodi s masom...“

Odjednom je zastao i ponovno se zagledao u drugog Senseja.

„Ne brini, to nije hipnoza“, umirivao ga je Sensei koji je sjedio nasuprot.

„Hm, kao da ne postoji ništa drugo osim hipnoze!“, drugi je Sensei lukavo primijetio obraćajući se prvom Senseju. „Vidiš kakav je rezultat kad im prije vremena daš znanje... Odmah krenu isprobavati novu kacigu koja odgovara njihovim starim hlačama.“

Prvi se Sensei nasmiješio takvoj interpretaciji svog „klona“ i počeo strpljivo objašnjavati Nikolaju Andrejeviču: „U stvarnosti je sve izvanredno jednostavno. Prostor je povezan s gravitacijom, gravitacija je povezana s vremenom, a sve to zajedno je nerazdvojno povezano s djelovanjem Allata... Ovaj se fenomen temelji na najuobičajenijim temeljnim zakonima...“

Nikolaj Andrejevič zbunjeno je preusmjeravao pogled s jednog Senseja na drugog, očito ne vjerujući vlastitim očima i ušima, dok se Ženja, vidjevši takvo „čudo“, gotovo zagrcnuo pekmezom kojeg je prethodno proždirao kao domaće kiselo vrhnje. Držeći zbunjene oči zalijepljene za „fazon“ kao da se boji da će svaki trenutak nestati, tiho je gurnuo Stasa, „Hej, uštigni me...“

Stas, koji je i sam bio u laganom šoku od ovog prizora, toliko je revno udovoljio zahtjevu svog prijatelja da je Ženja poskočio kao opečen i prevrnuo staklenku s džemom.

„Jao! Jesi lud, čovječe?!“

„Tražio si“, slegnuo je Stas ramenima.

„Ali ne tako! Vidi, napravio si mi šljivu“, i, gledajući prosuti pekmez, rekao je s notom žaljenja: „Čovječe, tolika delicija je izgubljena!“

Ipak, Ženja je odmah zaboravio na pekmez, jer je sljedećeg trenutka njegovu punu pozornost privukao drugi Sensei. Čudno za reći, drugi Sensei nije nestao tijekom cijeloga zabavnog incidenta koji je privukao svima pažnju. Čak i nakon što su momci nad sobom

pokušali provesti određene akcije „buđenja“, drugi je Sensei uporno ostajao na svom mjestu. U međuvremenu je Ženja zapanjenog Viktora odmaknuo u stranu, sjeo pored drugog Senseja i, ne smislivši ništa drugo, pružio mu ruku.

„Zdravo.“

„Zdravo“, nacerio se drugi Sensei snažno mu protresajući dlan.

Ženja ga je pažljivo pogledao, kao da je to zlatna poluga, a zatim sumnjičavo upitao spustivši glas u mistični šapat: „Sensei, jesi li to ti?“, zatim se okrenuo prema prvom Senseju i dodao, „Ovo je...“

Svoja pitanja o drugom Senseju počeo je „telegrafirati“ mimikom. Iako se želio doimati potpuno ozbiljnim, učinio je to toliko komično da su se i prvi Sensei, kojemu je „telegram“ bio upućen, i drugi Sensei, o kojem se Ženja htio raspitati, urlali od smijeha sa suzama u očima. Vidjevši da su njegove nijeme poruke ostale nedekodirane, pokušao ih je poslati zvukom.

„Mogu li... mogu li... dodirnuti... te?“

Prvi je Sensei kimnuo, ne mogavši ništa reći naglas. Ženja je pažljivo istraživao biceps drugog Senseja, na što je ovaj rekao brišući svoje suze izazvane smijehom: „Vidiš! A upravo si im htio otkriti najviše zakone! Zašto misliš da su spremni za to? Što se mene tiče, ovdje ne vidim ništa osim promjene u seksualnoj orijentaciji.“

Drugi je Sensei beznadno odmahnuo rukom. U međuvremenu je Ženja već namjeravao lijevom rukom dodirnuti biceps Sensejevog dvojnika, kao da ne vjeruje desnoj. Ali u tom je trenutku drugi Sensei nestao u trenu, kao što se i pojavio, pa su momkovi dlanovi oštro presjekli zrak, umjesto da su se naslonili na biceps. Ženja se čak zbunio zbog takve iznenadnosti i u čudu sklopio dlanove glupavo se osvrćući.

Nikolaj Andrejevič odmah je stavio ruku na balvan na mjestu gdje je upravo sjedio drugi Sensei.

„Teško je povjerovati, ali toplo je“, utvrdio je liječnik s pogledom koje se ne može opisati.

Kad su to čuli, ostali su momci doletjeli u želji da sami osjete toplinu. Samo su Sensei i Vano ostali sjediti. Štoviše, otac Ivan sjedio je nepomično promatrajući što se događa vrlo ozbiljnim pogledom.

„Sensei, kako si to učinio?!“, pitao je zadivljeni Andrej.

„Ma“, Sensei je odmahnuo rukom. „Zaboravite.“

„Kako to misliš 'zaboravite'?! Kako to misliš 'zaboravite'?!“ Ženja se počeo buniti, osvijestivši se nakon šokantne vizije. „Istine radi, dao sam ovom okrutnom čudovištu polovicu balvana za mučenje“, pokazao je na Stasa, „lišio sam se slatkog užitka“, pokazao je na izvrnutu teglu s džemom, „i skoro sam opekao mozak! I to sve da sad zaboravim?!“

Međutim, Sensei se nacerio i samo se nasmijao kao odgovor. Očito više nije htio ništa objašnjavati nakon što je promatrao reakciju momaka. Nakon kraćeg vremena, jednom kad su svi više-manje došli k sebi, Nikolaj Andrejevič je izgovorio: „Ali zaista, Sensei... Razumijem da smo izgledali glupo sa strane. Ipak, bit će šteta ako nas naša trenutna ljudska slabost liši takvih ozbiljnih znanja.“

„I vjerojatno ne samo nas...“, dodala je Nastja neočekivano za sve.

Sensei je pažljivo pogledao u oči onima koji su govorili, a zatim se s odobravanjem nasmiješio i rekao: „U redu, neka bude kako želite.“

Svi su oživjeli, sjedajući što mogu udobnije.

„Govorio si o nekim zakonima na kojima se temelji ovaj fenomen“, podsjetio je Nikolaj Andrejevič.

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei i počeo revnije govoriti: „Trenutačni prijenos kroz prostor elementarna je stvar za čovječanstvo. Nije apsolutno potrebno ubrzanje koje današnje znanstvenike zbunjuje. Samo bi ljudi trebali naučiti kako se koristiti teleportacijom. Zbog toga bi trebali biti poznati opći zakoni vremena, a onda će teleportacija postati svakodnevica za ljude, poput današnjeg svjetla, na primjer. Napokon, kad je Edison izumio žarulju, mnogi su ljudi bili šokirani. Ali kasnije je njegov izum postao toliko uobičajen da danas ulazimo u sobu i lako palimo svjetlo, čak i ne razmišljajući o tome što je struja. Ipak, u principu ljudi još uvijek ne znaju što je zapravo električna energija, budući da su o tome dobili samo opću ideju. Unatoč toj činjenici, oni su se prilagodili takvu očitovanju te sile, uspješno je koriste i čak su došli do stvaranja računala s općom informacijskom mrežom.

Dakle, ono što ću vam sada reći odnosi se na zakone stvarnog vremena koji predstavljaju osnovu pojave o kojoj raspravljamo. Poznajući ove zakone, bilo koji novi Edison može shvatiti fenomen vremena... Dakle, kao što sam vam već rekao, vrijeme je ogromna energija koja se pojavila kao rezultat transformacije sile Allata u Po česticu, koja je generirala ezoosmos Poa. Vrijeme teče samo u jednom smjeru - iz prošlosti u budućnost. Ono je usko povezano s gravitacijom. Gravitacija se distribuira zajedno s distribucijom vremena. Vrijeme karakteriziraju uzrok i posljedica. Između uzroka i posljedice postoji prostorno-vremenska točka, tj. sadašnjost. Ova točka ne pripada ni uzroku ni posljedici. Ipak, transformacija uzroka u posljedicu odvija se upravo kroz nju. Je li sad jasno? U redu. Sada ono najvažnije.

Analizirajmo princip rada vremena. U samom početnom impulsu Po energije, koji je generirao vrijeme, dogodio se skok energije iz sadašnjosti u budućnost, tj. iz sadašnjosti u posljedicu, što je i zadalo jednovektornost vremena. Zahvaljujući čestici Po koja je generirala vrijeme, pojavili su se i elementi gravitacije. Uzrok se događa na račun gravitacijskih sila prema sadašnjosti, stvarajući tako gravitacijsko polje. A istodobno, zahvaljujući unutarnjem impulsu Po-a, tj. ezoosmosa Po-a, koji generira vrijeme, dolazi do

skoka iz sadašnjosti u budućnost. To je uzrok koji se pretvara u vremensko kretanje energije. Tijekom ovog procesa održava se konstantnost energije vremena, ovisno o gustoći materije. Da, na primjer, nije bilo energije vremena i, posljedično, nije bilo gravitacije, naše bi Sunce odavno izgorjelo, gravitacijska polja ne bi postojala, atomi ne bi mogli zadržati svoje elektrone i tako dalje. Pojednostavljeno rečeno, zahvaljujući takvoj ezoosmičkoj manifestaciji vremena održavaju se i vanjska i unutarnja sfera materije...”

U tom se trenutku Sensejev dvojniki neočekivano ponovno pojavio na slobodnom mjestu malo dalje od društva. Štedljivo je stavio neke grane u vatru, a zatim počeo dopunjavati Sensejevu priču, kao da se ništa čudno ne događa.

„Da, ali ne zaboravi spomenuti da, pored svojih općih karakteristika, vrijeme pokazuje i svoju individualnost u svakom stvaranju materije. Gdje god se odvija proces zgušnjavanja materije, neizbježan je proces zgušnjavanja gravitacije. A i sila vremena se postupno povećava. U materijalnom svijetu vrijeme i gravitacija mogu se smatrati najmoćnijim energijama nakon energije P_0 , naravno. Pritom je gravitacija pred-ezoosmičko stanje vremena u procesu evolucije materije. Gravitacija se može nazvati jednom od vremenskih komponenti s obzirom na prošlost. Dakle, sadašnjost je zapravo samo trenutak manifestacije energije P_0 , koja je generirala unutarnji impuls, tj. ezoosmos.“

„Ne zaboravi istaknuti da je vremenu svojstvena asimetričnost“, odjeknuo je glas trećeg Senseja, koji je stajao iza Ženje. Dok su se svi zaprepašteno okretali, on je stavio ruku na momkovo rame. Ženja se trznuo i oprezno pogledao iskosa prema Senseju koji je stajao pokraj njega. Vidjevši njegovu reakciju, ovaj mu je Sensei namignuo kao da mu je stari znanac i prijateljski ga potapšao po ramenu. „Da, da, prijatelju, upravo zahvaljujući asimetričnosti vremena događa se napredak, sve materijalno proživi svoj rok, a zatim se idu na transformaciju energija u nove

materijalne oblike. Energija prelazi iz jednog oblika u drugi zahvaljujući ezoosmosu.“

Dok je govorio, Ženja je iskosa zurio u njega poput medvjeda koji gleda izvor svojega silnog straha. Tip je polako okrenuo glavu i pogledao Sensejevu ruku naslonjenu na njegovo rame. Činilo se da je Ženja čak i prestao disati. U međuvremenu je iz tame odjeknuo glas četvrtog Senseja.

„U redu, kad je već krenula takva fešta“, rekao je prilazeći logorskoj vatri pored šatora za hranu i žvačući keks izvađen iz pakiranja koje je držao u rukama, „trebao bi im također pričati o brzini svjetlosti. Koliko dugo će precjenjivati tu lijenu kornjaču?“

Četvrti se Sensei nacerio na vlastitu šaljivu usporedbu, a zatim prišao Vanu, prijateljski ga udario po ramenu i ponudio mu keks iz kutije. Vano je pažljivo uzeo jedan i zbunjeno kimnuo u znak zahvalnosti. Međutim, nije počeo jesti, držeći keks u ruci kao da je relikvija. Gledajući ga, Sensei se počeo smijati i odmah se zagrcnuo. Ne pronašavši bocu s mineralnom vodom u svojoj blizini, na brzinu je iz Vanove ruke ugrabio kriglu ohlađenog čaja i otpio nekoliko gutljaja.

„Puno ti hvala“, izgovorio je zadovoljno i vratio šalicu vlasniku.

Vano je ponovno kimnuo kao odgovor.

„Da, reci im za brzinu svjetlosti“, podržao je zahtjev drugi Sensei.

„Trebali su to znati već odavno“, složio se treći Sensei. „Jedan puta jedan znaju pomnožiti, ali da puta dva je već teže... Na primjer, 1972. izračunali su s 'velikom točnošću' prema frekvencijskim kvantnim standardima da brzina svjetlosti unutar vakuuma iznosi 'približno' $299,79 \times 10^6$ m/s, i time su bili potpuno zadovoljni. Ipak, žešća je glupost smatrati ovu brzinu maksimalnom brzinom širenja fizičkih učinaka! Reci im da je to daleko od istine.“

„Pa, ako vjeruješ da mogu“, slegne ramenima prvi Sensei. „U redu... Povezivati brzinu svjetlosti s vremenom doista je pogrešno. Svjetlost se širi zahvaljujući gravitacijskom polju. Početni impuls s ubrzanjem fotona znatno premašuje brzinu svjetlosti. Brzina kretanja svjetlosti uvjetovana je samo fizičkim karakteristikama svjetlosti, dok gravitacija svjetlosti daje brzinu i podupire je, povlačeći fotone prema sebi te tako ubrzavajući i privlačeći svjetlost u ezoosmos. Ako proces promatramo iz vremenske perspektive, svjetlost se kreće u 'skokovima', usporavajući u prijelaznoj točki vremena i ubrzavajući nakon toga. To dokazuje da je gravitacija veća od brzine svjetlosti. Bez gravitacije i ezoosmosa svjetlost bi stajala na mjestu. Štoviše, ne bi bilo početnog naleta svjetlosti, jer je za to potreban uzrok. A uzrok, pretvarajući se u posljedicu, prolazi točku sadašnjosti, tj. prolazni vremenski impuls. Čitav ovaj proces vođen je početnom snagom privlačenja iz prošlosti u sadašnjost, a zatim, zahvaljujući ezoosmosu, u budućnost, tj. prema posljedici.“

Sensei je neko vrijeme šutio, a njegovi „klonovi“ sugovornici su nestali.

„Najzanimljivije je to što se u suvremenoj fizici gravitacijske interakcije smatraju najslabijom od svih djelujućih sila, imajući u vidu gravitacijsku interakciju između materijalnih tijela kao što su, na primjer, cigla na cesti ili planet u svemiru. Najsmješnija je stvar što, usprkos mnoštvu postojećih teorija, nitko nikada nije shvatio što je gravitacija u stvarnosti. Istini za volju, znanstvenici su čisto teoretski izračunali da se gravitacija sastoji od čestica i čak su joj dali ime graviton. Međutim, nitko nema puku predodžbu o tome što je taj graviton, iako ne samo da se taj graviton spominje u ljudskoj povijesti, već su i njegove fizičke karakteristike opisane prilično detaljno. Dakle, graviton nije ništa drugo do čestica Po. Čitav je Svemir sastavljen od ovih čestica, kao što sam već rekao. Na primjer, kao što već znate, neutrino se sastoji od pet čestica Po i ima oblik pravilne peterokutne zvijezde. Usput, u vezi s tim što se Allat u velikoj mjeri manifestira kroz neutrino, on je često prikazivan kao petokraka zvijezda koja nosi dvostruki smisao – kao

simbol ženskog principa i kao Allat. Iako je to dvoje u principu jedno te isto.“

„Čekaj, Sensei, kako to misliš 'Allat se manifestira u velikoj mjeri'?! Nisam baš shvatio“, rekao je Nikolaj Andrejevič.

„Vidiš, neutrino se značajno razlikuje od ostalih takozvanih elementarnih čestica. Prije svega, neutrino može imati ili ne imati masu. Može i ne mora stupati u interakciju s gravitacijskim poljem, s magnetskim ili elektromagnetskim poljima. Nadalje, neutrino se može kretati brzinom svjetlosti, ali, za razliku od svjetlosti, može usporavati i mijenjati putanju. Ipak, možda je najfantastičnija za suvremenu znanost 'sposobnost' neutrina da se trenutačno premješta na neograničene udaljenosti.“

„Kako to?“, upita Ženja.

„Jednostavno. U interakciji s gravitacijskim poljem neutrino prelazi iz jednog stanja u drugo, recimo iz stanja čestice u stanje energije sa strogo definiranom frekvencijom. U tom slučaju, 'uznemirujući' gravitacijsko polje u određenoj točki, recimo našega Sunčevog sustava, to uzrokuje uzajamno uznemirenje u određenoj točki gravitacijskog polja u drugoj galaksiji. Stoga, bez gubljenja vremena i bez obzira na prostor, neutrino nestaje ovdje i sada i pojavljuje se tamo i sada. Kao što kažu fizičari, stvara se 'crvotočina' u vremenu i prostoru.“

„Ajme...“, uzviknu ekipa uglas.

„Koristeći prirodne fizičke osobine neutrina, ljudi mogu prijeći bilo koju udaljenost bez utroška vremena i uz minimalnu energiju.“

„Pa, istini za volju, zvuči kao znanstvena fantastika“, skeptično je primijetio Nikolaj Andrejevič.

„Pa, istini za volju“, naglasio je Sensei ove riječi, „i prije stotinu godina atomska bomba također je bila fikcija... A što se tiče neutrina, mogu vam reći još više: bez neutrina ne bi bilo života. Neutrino igra nevjerojatnu ulogu u stvaranju svijeta koji vidite oko

sebe. Inače, on ima integralnu istu vremensku jedinicu kao i Allat - 11 minuta 56,74 sekunde.“

„A baš je elementarna čestica!“, Ženja se zapanjio. „Što je ostalo elementarno u njoj?“

„Samo njeno ime“, našalio se Stas.

„Sve ovisi. Općenito, pojam 'elementarne čestice' u početku je označavao ili, bolje reći, podrazumijevao nešto apsolutno elementarno - prvi gradivni materijal, kako kažu fizičari. Međutim, nakon što su 1960-ih otkrili stotine hadrona koji imaju slične osobine, posjeduju unutarnju razinu slobode i sastoje se od kvarkova, izumljen je novi pojam 'fundamentalnih čestica', koji označava već najelementarnije čestice poput leptona, kvarkova i drugih koje su znanstvenici smatrali česticama bez strukture, tj. česticama koje se 'ne mogu razbiti u dijelove'. Možda da ne ulazim u sitnije detalje o fizici, jer teško da bi vas oni zanimali. Ipak, navest ću jednostavan primjer za vaše opće razumijevanje. Uzmimo elektron. Nadam se da svi znate što su elektroni?“

„Zašto! Naravno, znamo!“, Ženja je hvalisavo izjavio. „To su vrlo, vrlo sitne negativno nabijene čestice koje jure oko atomske jezgre, baš poput buha na psu.“

Svi su se nasmijali. Sensei je odmahnuo rukom, što znači da je dobro što je takav luđak imao ikakvo razumijevanje, i nastavio:

„Dakle, elektron je prva elementarna čestica, koju je 1897. otkrio Thomson, engleski fizičar, dok je pozitron prva otkrivena antičestica. Pozitron je iste mase kao i elektron, ali ima pozitivan električni naboj. Otkrio ga je Anderson, američki fizičar, 1932. Nadam se da također znate da elektronska struktura atoma određuje njegova svojstva, uključujući sposobnost stvaranja kemijskih spojeva, što je vrlo važno u kemiji.“

„Dal“, Ženja je ponosno utvrdio. „I psi i buhe sastoje se od atoma koji sadrže elektrone. Broj elektrona definira koje je pas a koje buha.“

Dok se ekipa smijala, Sensei je kimnu odobravajući.

„Naravno, to je sirovi primjer, ali svejedno može ilustrirati važnost elektrona. Dakle, po mišljenju suvremenih fizičara elektroni su među fundamentalnim, tj. nestrukturalnim česticama. Ipak, u stvarnosti se elektron sastoji od 13 Po čestica ili gravitona. Budući da je graviton čisto hipotetska čestica, koja nije eksperimentalno dokazana, već je teoretski izračunata, a budući da je najprikladnija za označavanje Po čestice, možemo sasvim hipotetički sa sigurnošću tvrditi da je jedino graviton uistinu 'fundamentalan' među svim takvim česticama. Sve ostale sastoje se od 3-5-7-12-33-70 i više čestica Po. Pri tome, mnoge 'fundamentalne' čestice koje se sastoje od istog broja čestica Po imaju različite oblike i predznake naboja i, shodno tome, igraju različite uloge u ovom kazalištu materije. Ovdje je prikladno spomenuti elektron i pozitron. Oba se sastoje od 13 Po čestica i oba imaju spiralni oblik. Razlika je samo u tome što elektron ima negativni vanjski naboj, 'lijevu' spiralu i pozitivni unutarnji potencijal, dok pozitron ima sve obrnuto - pozitivni vanjski naboj, 'desnu' spiralu i negativni unutarnji potencijal.“

Nakon što je vrlo pažljivo saslušao Senseja, Nikolaj Andrejevič je taktički primijetio: „Nisam fizičar pa neću raspravljati. Ipak, prema mojim saznanjima elektron zaista ima negativni naboj, dok pozitron ima pozitivan. Ni u vezi s spiralnim oblikom ne mogu ništa reći, jer ga nikada nisam vidio. Ali, Sensei, o kojem unutarnjem potencijalu govoriš s obzirom da su to elementarne čestice? U ovom dijelu te stvarno ne razumijem...“

„Nisam ja kriv što ne razumiješ“, nacerio se Sensei, „to je Bohrova krivnja.“

„Kakve on ima veze s tim?“

„Bohr? Tko je to?“, pitao se Ruslan.

„On je danski fizičar koji je u svoje vrijeme, točno 1912. godine, predložio riješiti probleme kretanja elektrona oko jezgre

dodjeljivanjem takozvanih stacionarnih orbita, uz pretpostavku da elektroni nisu trošili energiju dok su se kretali duž svojih orbita.“

„Onda, kakav je nestašluk učinio ovaj momak?“, upita Ženja sa svojim uobičajenim smislom za humor.

„Strpljenja, drugar, strpljenja“, rekao je Sensei sa smiješkom i nastavio: „Zapravo je sve puno jednostavnije nego što znanstvenici smatraju. Na primjer, naš planet Zemlja ima negativni vanjski naboj i pozitivan unutarnji potencijal, dok Sunce ima pozitivan vanjski naboj i negativni unutarnji potencijal. Zemlja i Sunce se kreću velikom brzinom unutar gravitacijskog polja zajedno s cijelom Galaksijom. Za vaše bolje razumijevanje možete to zamisliti kao dvije bučice bačene s brodske palube u ocean. Prolazeći kroz morsku vodu, bučice u interakciji s molekulama vode stvaraju njenu uzburkanost i turbulencije. Slično tome Sunce i Zemlja prolazeći kroz gustoću gravitacijskog polja uzrokuju njegova uznemirenja i turbulencije, stvarajući tako elektromagnetsko polje koje, pak, stvara vanjski naboj pokretnih tijela u skladu s njihovim unutarnjim potencijalom. Stoga, ako je unutarnji potencijal pozitivan, vanjski naboj bit će negativan, baš kao i elektron i Zemlja. Upravo razlika u unutarnjem potencijalu i vanjskom naboju stvara 'stacionarne' orbite, kako za planete oko Sunca tako i za elektrone oko jezgre, inače bi se objekti slijepili ili raspršili te nikada ne bi imali 'stacionarne' orbite. Budući da vanjski naboj fluktuirá i nije stabilan, za razliku od unutarnjeg potencijala, vanjski naboj ne može stvoriti 'stacionarne orbite' bez prisutnosti stabilnoga unutarnjeg potencijala. Svi materijalni objekti imaju unutarnji potencijal, počevši od kvarka pa sve do zvijezda, inače ne bi bili materijalni. Kakvoća unutarnje energije upravo je ono što karakterizira materijalni objekt. Na primjer, ako čisto hipotetski uzmemo planet i zvijezdu iste mase i uništimo, recimo, 'rastrgamo' ih oboje, planet bi ispraznio malu količinu razorne energije, dok bi zvijezda ispraznila ogromnu u usporedbi s planetom. Sličan ćemo rezultat dobiti ako 'rastrgamo' elektron i pozitron. Atomska bomba vjerojatno bi vam bio najbolji primjer za razumijevanje. Takva bomba stvara eksploziju ogromne snage iz samo male količine tvari.

Drugim riječima, oslobađa se negativni potencijal atoma. Dakle, u zaključku bih želio spomenuti da je danski fizičar Bohr dijelom bio u pravu, ali samo dijelom (u pogledu stacionarnih orbita elektrona), no ipak je pogriješio u mnogim aspektima teme. Nabijeni elektron gubi energiju, ali vraća svoj unutarnji potencijal zahvaljujući ezoosmosu.

Što se tiče kvantno-mehaničke teorije atomske strukture, koja atom smatra sustavom mikročestica koje se ne pokoravaju klasičnim zakonima mehanike, ona je apsolutno neadekvatna. Na prvi pogled zaključci njemačkog fizičara Heisenberga i austrijskog fizičara Schroedingera čine se uvjerljivima za obične ljude. Ipak, nakon što to pogledamo iz druge perspektive, njihovi su zaključci samo djelomično točni, ali u cjelini su obojica pogriješili. Stvar je u tome da je prvi opisao elektron kao česticu, dok ga je drugi opisao kao val. Inače, princip korpuskularno-valnog dualizma također je neadekvatan, jer ne otkriva pretvorbu čestice u val i obrnuto. Stoga je znanstvena teorija nepotpuna. U stvarnosti je sve vrlo jednostavno. Općenito govoreći, fizika budućnosti bit će jednostavna i jasna. Glavno je preživjeti do te budućnosti. A što se tiče elektrona, on postaje val samo u dva slučaja. Prvo - kad se izgubi njegov vanjski naboj, tj. kad elektron ne stupa u interakciju s drugim materijalnim objektima, recimo s jezgrom. Drugo - u predkozmičkom stanju, kada se njegov unutarnji potencijal smanjuje.“

„Usput, Sensei, rekao si da svaki materijalni objekt posjeduje unutarnji potencijal. Što je s čovjekom?“, pitao je Nikolaj Andrejevič.

„Naravno! Za čovjeka to nije samo živa energija, već točnije čimbenik koji ga određuje. Tko je on: čovjek ili životinja koja razmišlja?! Zapravo, za razliku od drugih materijalnih predmeta, ljudsko biće može promijeniti svoj unutarnji potencijal iz negativnog (destruktivnog) u pozitivni (stvaralački)...“

„...A također i upravljati drugim materijalnim objektima“, pojavio se drugi Sensei. „Na primjer, prilično vješto i spremno

koristimo pozitivno nabijene čestice koje imaju negativni unutarnji potencijal. Usput, možda je vrijeme da im kažemo što je to u stvarnosti i kako to učinkovitije koristiti?“

„Misliš na struju, zar ne?“, treći je Sensei upitao, bacio pogled na pomalo glupa zaprepaštena lica prisutnih i izustio podrugljivo: „Ne vjerujem da će ih to previše zanimati. Štoviše, to je takva sitnica u usporedbi s činjenicom da me sada mogu gledati u tri primjerka odjednom. Iako, zapravo...“

Oba Sensejeva fantoma nestala su jednako neočekivano kao što su se i pojavila.

„...Iako, u stvari“, Sensei je nastavio priču nestaloga trećeg Senseja, kao da je sve potpuno normalno, „sve je vrlo jednostavno i lako shvatljivo za svakog čovjeka, kao električna energija, i ne krši apsolutno nikakve fizičke zakone.“

Nastala je dulja stanka. Da je netko ovu ekipu koja je sjedila oko logorske vatre gledao izvana, pomislio bi da se vrijeme zamrzlo. Očito su se ljudi silno trudili sabrati misli nakon šokantne doze doživljenih dojmova, a da ne spominjemo informacije koje većini nisu bile dovoljno razumljive, a nekima su bile potpuno nejasne. Čak je i Nikolaj Andrejevič, koji je bio neupitni 'zdrav razum' cijele ekipe, upitao Senseja nakon duge šutnje: „Što je to sad bilo? Jesi li upravo obznanio kako stvoriti računalo na primjeru električne energije?“

Sensei se nasmiješio i odgovorio u šali: „Ne, ovo je samo prethodnica stvaranju žarulje.“

„Ne mogu vjerovati!“, otac Ivan nije mogao ne reći, diveći se ili Sensejevim dvojnicima ili svemu što je čuo. „Tolike godine skrivaš svoje talente! I ja sam pametan, naravno, ali ne u tolikoj mjeri!“

Vano je pogledao preostali čaj u svojoj šalici i zbunjeno slegnuo ramenima.

„Sensei, nisam razumio“, rekao je Viktor, kao da sluša vlastiti glas. „Kako se može objasniti ovo višestruko račvanje?“

„Sve je to jednostavno, ako imaš agatodemonsku čistoću razmišljanja“, rekao je Sensei pomalo potišteno, kao da njegovo djelo nije procijenjeno kao stvarna vrijednost. Ipak, to je bio samo prolazni izraz njegovih tajnih osjećaja, jer je dalje nastavio prilično vedrim glasom: „Zahvaljujući upravo čistoći razmišljanja, energija Allata transformira Po česticu. A Po, kao što znate, sastavni je dio materije... Ali, ljudi, takvu čistoću prvo treba postići. Nećete stići daleko na svojim fluktuacijama kakodemoni i agatodemoni, jer su takve fluktuacije poput kopnene kornjače. Odnosno, opet se vraćamo na našu početnu temu rasprave...“

Međutim, sudeći prema daljnjim pitanjima koja su mu bila upućena, društvo je najviše zanimala tehnika prijenosa kroz prostor. Tužno promatrajući takvu pomutnju i očito požalivši što je izveo tu vizualnu demonstraciju, odgovorio je: „Sva ta čuda i čudesa samo su smeće! Puno sam vam puta rekao i ponovit ću opet: važnije je da pojedinac postane Čovjek, da njeguje unutarnju vjeru i ljubav prema Bogu. To su prave vrijednosti koje zahtijevaju pažnju! Čovjek je u biti duhovna suština koja prebiva izvan sve materije...“

„Ali Sensei, mi samo želimo logički razumjeti...“, Andrej je počeo opravdavati njihove postupke i naglo zastao usred rečenice.

„Upravo je to problem, ne samo svih vas, već i cijelog čovječanstva“, uzdahnuo je Sensei. „Zašto postoji toliko mnogo religija, zašto postoje trajni sporovi, borbe i međusobne optužbe? Jer ljudi više vole mentalnu logiku od intuicije... Sve percipiraju kroz objašnjenja, kroz logiku. 'Vidim ovo. Ne vidim ono. Vidim kako ide auto. Ako stanem na put, zgazit će me, a ja ću u najboljem slučaju ići u bolnicu'. To je ono što čovjek razumije. Utičnica je pod visokim naponom. Ne vidi struju, ali zna da, ako bi stavio prst u utičnicu, bio bi zdrman, mada ne može vidjeti struju koja udara. To je logično objašnjenje... Što se tiče Boga, on ne može Boga objasniti logično. Bog se ne može uklopiti u ljudsku svijest jer je ta svijest ograničena ...“

Zašto je čovjeku nemoguće doći k Bogu bez unutarnje Ljubavi i apsolutne vjere? Zato što čovjek ne može postati svjestan Božjeg

postojanja prije nego što u svojoj svijesti odvoji duhovni život od materijalnog i da prednost duhovnom. **Može pročitati puno knjiga, pričati lijepe priče, igrati se stavljajući masku visoko duhovnog čovjeka, ali potajno želi samo materijalni život.** Paradoks je da čovjek vidi Božju manifestaciju u nekom neobjašnjivom fenomenu ili događaju, ali nije u stanju to logički objasniti. I onda takav čovjek usklikne: 'To je Božje čudo!' i gotovo smrska svoje čelo o zemlju doživljavajući religiozni zanos. Ipak, kad ekstaza prođe, čovjek zaboravi na Boga jer Ga više ne opaža. Stoga su sva pitanja čovječanstva povezana s Bogom uzrokovana činjenicom da ga ljudi iskreno ne žele percipirati i razumjeti. Zašto oni rijetki pojedinci u različitim dijelovima zemlje koji su postigli duhovno savršenstvo uvijek kažu svojim sljedbenicima 'vjerujte i idi'? Jer nemoguće je doći k Bogu bez čiste vjere. I najmanja sumnja sve ubija.

Ljudski mozak nije u stanju shvatiti cijelu puninu Boga. Za to treba imati vjeru bez sumnji. Kada se nesumnjiva vjera pojavi, čovjek okuje svoju životinjsku prirodu i duhovno postane cjelovitiji. Iz nekog razloga ljudi vjeruju da je to vrlo teško, iako u ovome uopće nema ništa teško. Sva poteškoća leži u jednostavnosti. Jednostavno treba materijalno maknuti s obzora, sa svim njegovim odvratnim mislima i ne dopuštati lošim mislima stupanje na teritorij svijesti, kao da ih se provjerava na carinskoj kontroli. Po svojoj prirodi, materijalno vas mora stalno ometati, mora vas uznemiravati i vikati da je sve duhovno besmisleno, dok je ono takva slastica u tako lijepom omotu! I uopće nije važno što nekad ima okus sranja. Njena je glavna zadaća stvoriti vanjski izgled, iluziju 'objektivne' stvarnosti, kako biste mogli zamisliti 'divan život' koji vas očekuje nakon što u nju povjerujete. To je normalan i, rekao bih, profesionalni posao Lucifera. Slikovito rečeno, on je dobar programer koji je na putu do njihova duhovnog cilja izumio igru za ljude s brojnim materijalnim labirintima i iskušenjima. Tko pobijedi u igri, moći će sigurno doći Bogu. I nije Lucifer kriv što su ljudi njegovu virtualnu materijalnu stvarnost zavoljeli više od Boga, jer u ovoj igri svaki čovjek posjeduje glavno pobjedničko oružje – snagu

misli i pravo izbora. I upravo je čovjek taj koji snosi punu odgovornost za svaki izbor u svom životu. Ako je netko odabrao život roba materije, nastavit će čamiti u reinkarnaciji do trenutka potpunog 'završetka igre'. Dok, ako netko želi postati slobodan i živjeti istinski život u Ljubavi, moći će dostojanstveno pobjeći iz tog labirinta.

Čitava je stvar u tome da, što se čovjek više uspije duhovno uzdići, to će snažnije i pozitivnije moći utjecati na neorganizirane materijalne stvari. Pravo se pokajanje događa kada čovjek završi igru iluzija i počne živjeti na ispravan način, u skladu sa zakonima duhovnog svijeta. Ipak, ako niste u stanju živjeti na ispravan način zbog slabosti duha, onda barem odaberi igru dostojnu Čovjeka.“

Sensei je zašutio. U tom su trenutku nečiji koraci odjeknuli iz mraka. Svi su pogledali prema obali rijeke. Usamljeni snop bljeskalice klizio je uz obalnu stazu osvjetljavajući put noćnom šetaču... Valera je prišao logorskoj vatri. Ženja je čak odahnuo s olakšanjem. Unatoč prilično svježoj večeri, Valera je obrisao znoj sa čela.

„Ne mogu pronaći Volođu. Šetao sam obalom... Gdje su nestali?“

Sensei je pogledao na sat i odmahnuo glavom: „Dakle, stvarno! Dečki su se ovamo došli odmoriti, a Volođa im je vjerojatno priredio kros utrku.“

„Možda su se izgubili...“, Ruslan je pretpostavio, a zatim pogledao starije momke i kratko se zaustavio.

„Aha! Grupa za specijalne operacije se izgubila. Bila bi to smiješna priča“, rekao je Stas.

„Zašto ne?“, Ženja odjekne. „Ako ja mogu biti Susanin, zašto Volođa ne može? Već me preišao po svemu. Vodio sam ljude oko šume nekih dva sata, dok ih on vodi već više od pet i pol.“

„Ne brini, Ženja! Teško da bi itko bio bolji Susanin od tebe. Ti si naša ekskluziva!“, Viktor se nasmijao.

„Definitivno“, podržao ga je Stas zadirkujući Ženju. „Rijedak si prirodni primjerak poluvodiča.“

„Da, i puno bolji od Mojsija“, otac Ivan raširio je usne u osmijeh. „Znate li svi narodnu 'mudrost'? Mojsije je četrdeset godina vodio Židove po pustinji, ali neuspješno, dok je naš Susanin upravio svoj narod u svega nekoliko dana.“

Val smijeha se zakotrljao.

„U redu, u redu. Sjetit ću se vaših viceva kad krenemo na sljedeće putovanje. Samo mi dajte rok!“, Ženja je komično zaprijetio.

Ovim riječima ustao je s balvana i počeo hodati oko logorske vatre. Vano ga je kradom promatrao. U međuvremenu je Nikolaj Andrejevič počeo razmjenjivati neke primjedbe sa Sensejem. Ženja je neko vrijeme hodao, a onda se zaustavio i umislio da je veliki mislioc i manipulator. Konačno, njegova su usta izrekla misao koja ga je mučila: „Ne, jednostavno ne mogu sjediti ovdje prekrštenih ruku! Moram pomoći svom bratu Susaninu! Što ako je doista previše iskušavao svoju grupu?“

Ne savjetujući se ni s kim, Ženja je oduševljeno počeo pripremati ogromnu lomaču, bacivši u nju veliki grm suhog granja. Plamen se razbuktao mnogo brže nego što je očekivao. Nepodnošljiva vrućina koja je izbijala iz vatrenog stupa natjerala je sve da odmah skoče sa svojih mjesta i raziđu se na sigurnu udaljenost.

„Hej, čovječe! Šta radiš?!“, izustio je Sensei, koji je jedva uspio odskočiti u stranu od padajuće goruće grane. „Ženjka! Štetoćino! Što si tol'ko zapalio?“

Ženja je i sam bio zatečen, ali pokušao je sačuvati smirenost pronalazeći izgovor za svoje djelo, kao i obično.

„Zašto ne iskoristiti ove suhe grane? Ionako krećemo sutra ujutro. A do tada nećemo imati vremena naložiti cijelu ovu hrpu.“

Tako koristimo šumi dajući joj pepeo za gnojidbu, a istovremeno imamo lijepu signalnu vatricu za momke.“

„Lijepa signalna vatrica!“, Vano ga je komično oponašao. „Kakav pametan momak! Kome ćeš dati znak ovim pionirskim krijesom? NLO-ima?“

„Aha!“, Ženja se obradovao i pogledao prema svemiru s nadom. „Braći po razumu.“

Društvo se nasmiješilo, Sensei odmahnuo rukom, a Vano se složio kimnuvši glavom: „Potpuno je beznadan.“

Obojica su se okrenuli, odmaknuli dalje od vatre i nastavili razgovor s Nikolajem Andrejevičem. Ženjina nepodopština nesvjesno je podijelila ekipu u zasebne skupine. Svi su nestrpljivo čekali da većina grana bačenih u vatru izgori.

Vatra je žarko plamtjela pohlepno gutajući gomilu šiblja. Činilo se da joj se snaga povećavala svake sekunde, rađajući uzbuđljiv pogled na njezinu moćnu stihiju. Kao da je živo biće, ogroman se vatreni stup izvijao visoko u zrak u bijesnom plesu s tisućama razbuktanih plamenih tijela. Isticali su se u kontrastu s mračnom šumom stvarajući strahovit sjaj.

U tom se trenutku, neočekivano za sve, zbilo nevjerojatan događaj koji je, poput vala, gotovo nadvisio sve oštre dojmove nedavno doživljenog... Valera je prišao Senseju. U tom je trenutku Nikolaj Andrejevič nešto govorio s oduševljenjem, dok su ga Vano i Sensei pažljivo slušali. Međutim, kad se Valera zaustavio u blizini Senseja s očitom namjerom da kaže nešto vrlo važno, ovaj se i sam okrenuo prema njemu. Pogledi su im se presijekali.

„Valera, želiš li nešto pitati?“

„Da“, odgovorio je odlučno.

Oni koji su stajali uz njih ukipili su se zastalog daha. Valera je gledao ravno u Sensejeve oči. Možda zato što je njegov pogled bio tako otvoren i nije se mrštio kao i obično, ili možda zato što mu je

vatra osvjetljavala lice, ili iz nekog drugog razloga, Valerino lice izgledalo je potpuno drugačije. Steklo je neke idealno precizne suptilne značajke. I teško da su svi razumjeli ono što je Valera dalje rekao, na način da svakoj riječi posvećuje dio svoje duše.

„Svjestan sam da sam samo čovjek. Ali **ja Ga želim spoznati.**“

„Put do Njega istovremeno je i jednostavan i težak. Jesi li siguran da si spreman?“

„Ne znam put, ali poći ću kuda god naznačiš.“

Otac Ivan, koji je stajao uz njega, nije mogao ne komentirati i sarkastično je rekao: „Kako to misliš 'poći ću kuda god naznačiš'? A što ako, na primjer, pokaže da ideš u vodu? Hoćeš li ići tamo?“

„Ići ću u vodu“, odgovorio je Valera sa sigurnošću, ne gledajući Senseja.

„Pa, lako je s vodom“, nije stao otac Ivan. „Ali što ako te uputi u vatru?“

„Ići ću u vatru“, odjeknuo je Valera s istim povjerenjem.

Odjednom je Sensei ispružio ruku naprijed i neočekivano rekao pokazujući na vatru: „**Idi!**“

Valera se okrenuo bez riječi, poput čovjeka koji uopće ne osjeća strah, i krenuo prema ogromnoj logorskoj vatri. Vano je momka prvo promatrao s osmijehom, međutim, dok se Valera približavao vatri, svećenikove su usne podrhtavale, a osmijeh mu je munjevito nestao s lica. Valera je nogom razmaknuo goruće grane i... tiho zakoračio u vatru, kao da to nije vatrena stihija, već svježi noćni zrak. Ljudi koji su stajali okolo bili su više nego šokirani. Iskusili su stvarni životinjski strah i užas prouzročen osjećajem nestvarnosti onoga što se događa. Vano, Nikolaj Andrejevič i Stas bili su prvi koji su se uzburili, nastojeći poduzeti mjere za Valerino spašavanje. Međutim, Sensei ih je zaustavio gestom ruke, ne puštajući Valeru iz vida.

U međuvremenu je plamen neobično jako buknuo, obavivši Valeru kompaktnim prstenom. Nevjerojatno, njegova odjeća, kao i sam momak, ostali su netaknuti. Činilo se da je vrijeme stalo. Valera se polako okrenuo i suočio sa Sensejem. Pogled mu je i dalje bio samopouzdan i otvoren. Očuvao je apsolutnu smirenost i ravnodušnost prema svemu što se događalo oko njega. Činilo se da vidi i osjeća potpuno drugačije 'nešto', što oni koji promatraju prizor nisu mogli vidjeti. Ostali nisu imali sreće pa su vidjeli samo njegovo smrtno tijelo zahvaćeno plamenom. Vjerojatno je prošlo pet do deset sekundi prije nego što je Sensei podigao ruku i šutke pozvao momka van iz vatrenog stuba, dok se za sve prisutne ovo vrijeme proteglo u cijelu vječnost. Stvarnost i nestvarnost onoga što se događalo pomiješalo im se u mislima, bezobzirno eliminiirajući razliku između to dvoje tijekom prikaza nevjerojatnog spektakla.

Valera je počeo izlaziti iz vatre. Plamen je plaho išao za njim, plamteći neobično živo, kao da ne želi pustiti dobrovoljnog zatvorenika. Momak je izašao potpuno neozlijeđen. Šutke je prišao Senseju. Odjednom, dogodilo se ono što se naziva „velikom misterijom“. Četiri osobe koje su stajale pokraj Senseja, a to su Nikolaj Andrejevič, Vano, Anastasia i Stas, postale su promatrači. Jednom kad se Valera približio Senseju, ovaj je otvorio dlan i pružio momku bijeli kamen nevjerojatno čiste boje s ispisanim hijeroglifima. Pokazalo se da ih je gotovo nemoguće pažljivije razabrati zbog neobične svjetlosti kojom su blistali. Taj tračak svjetlosti koji se spaja u jedan tok stvarao je neobičan osjećaj, kao da svjetlost ne izbija iz natpisa, već iz očiju promatrača. Valera je šutke uzeo bijeli kamen i sakrio ga u šaku od znatizeljnih očiju. Sve se vratilo u svoje normalno stanje, kao da se uopće ništa nije dogodilo. Samo razbucana logorska vatra i šokantno stanje ekipe podsjećali su na nedavni nezamislivi događaj.

* * *

U tami se začuo topot stopala. Zadihana operativna skupina istrčala je na livadu.

„Dođavola!“, Volođa je obrisao čelo. „Mislili smo da šatori gore pa smo potrčali ko ludi. Zašto ste zapalili ovoliku vatru?“

Ne gubeći živce kao i obično, otac Ivan se okrenuo Volođi i odgovorio: „Sa svim svojim zahtjevima obrati se ovom mamlazu“, pokazao je na Ženjku. „Lik je u problemu. Izgleda da se predozirao adrenalinom.“

„Šabane blesavi!“, Volođa se šaljivo ražestio. „Jesi sip'o benzin u vatru? Mog'o si i šumu spaliti!“

Na to Ženja, koji je bio potpuno zadivljen svime što je upravo vidio, nije mogao reći ni nekoliko riječi u svoju obranu, kao što je to obično činio, što je Volođu neizmjerno iznenadilo. Potonji je pogledao lica svih ostalih prisutnih i zbunjeno pitao: „Šta se ovdje dogodilo?“

„Sve uobičajeno“, automatski odgovori Nikolaj Andrejevič.

„Sve uobičajeno“ za Volođu je značilo „sve uobičajeno“, pa se nije raspitivao o detaljima. Znao je da će mu reći ako bude potrebno. Stoga je požurio priopćiti sretnu vijest Senseju.

„Pronašli smo tako lijepo mjesto za ribičiju! Pogledaj, ulovili smo ogromnu deveriku, pa čak i štuku!“, Volođa je hvalisavo demonstrirao ulov. „Nije daleko odavde, oko pet kilometara niz rijeku. Idemo sutra na jutarnji ribolov, a poslije ćemo kući.“

„OK“, složio se Sensei smireno proučavajući trofej specijalaca, kao da se ništa nije dogodilo. „Ali moramo ranije na spavanje, kako bismo na vrijeme ustali.“

Sensejeve posljednje riječi pomogle su Ženji da se izvuče iz dulje ošamućenosti, poput pražnjenja električne struje. Bacio je pogled na nasmiješenog Vanoa i glasno najavio: „Jok, neću ja biti sutrašnji alarm! Neću uopće spavati večeras...“

Ponovno je nasmijao cijelo društvo svojim pretjeranim ogorčenjem i nehotice sve prebacio na burnu emotivnu raspravu o tom pitanju. Tijekom cijele te strke povukao se prema obali rijeke.

Očito je u tom trenutku želio biti posve sam. U međuvremenu, svjedoci njegova incidenta započeli su raspravu o onome što su nedavno vidjeli, pronašavši predane slušatelje u tek pristiglim osobama.

U međuvremenu je Sensei zapalio cigaretu stojeći pored Nikolaja Andrejeviča i Vanoa. Kao odgovor na sve zahtjeve momaka da razjasni nedavni fenomen, samo se nasmiješio i uporno šutio. Takav njegov stav još je više rasplamsao njihovu strast. Ekipa je povukla grede iz vatre, sjela i počela izlagati svoje verzije namijenjene objašnjenju neobjašnjivog.

„Kako je to moguće?“, Ruslan je gestikulirao.

„Pa, postoje ljudi koji hodaju po živom ugljenu“, odgovorio je Andrej.

„To je živi ugljen, a ovo je...“

„Čekaj, čekaj“, prekinuo ih je Ženja. „S ugljenom je sve jasno - pepeo služi kao izolator. A što je s ovim slučajem?“

„To je jednostavno nemoguće!“, Ruslan je bio uporan.

„Zašto nemoguće?“, Kostja je pokušao svima privući pažnju na svoju osobu, kao što je to obično činio tijekom takvih rasprava. „Pročitao sam, na primjer, o starosjediocima na fidžijskim otocima... Ti su otoci smješteni u jugozapadnom dijelu Tihog oceana“, ponosno je pojasnio hvaleći se svojim znanjem zemljopisa. „Ukratko, ovi starosjedioci čak izvode ritualne plesove na komadima lave zagrijanim na nekoliko stotina stupnjeva. I usput, unatoč tako visokoj temperaturi čak i ne ozljeđuju kožu na nogama. A to je lava! A ovo je obična logorska vatra.“

„U redu, onda uđi u nju, ako je tako jednostavno“, zločesto je savjetovao Ruslan.

„Ličim li ti ja na budalu ili tako nešto?“, odbrusi Kostja. „Ja dobro živim i na svježem zraku.“

„Možda je bio u stanju meditacije?“, pretpostavio je Viktor.

„Zna li on uopće što je to?“, Andrej je presjekao.

Svi su pogledali Volođu, koji je pokušavao istražiti stvar.

„Ne, napisao sam mu nešto o praksi Lotosovog Cvijeta“, odgovorio je. „Ali ništa ozbiljnije...“

U tom je trenutku Sensei, koji je stajao nedaleko od društva i slušao momke, bacio pogled na Nikolaja Andrejeviča. Ovaj ga je razumio bez riječi i odmah se pridružio diskusiji. Nakon što je sjeo na balvan, pustio je još nekoliko ljudi da se izraze, a onda se lagano pridružio raspravi.

„Ipak, sve je ovo sitnica, ekipo“, započeo je Sensejevim uobičajenim riječima. „Sve je to potpuno objašnjivo sa znanstvenog gledišta. Cijeli trik je u sposobnostima ljudske psihe i stvarnosti fizike. Očito je još prije toga tip imao psihičkih problema praćenih neadekvatnim ponašanjem. I, premda smo prije izlaska iz vatre bili svjedoci njegove odvojenosti od vanjskog svijeta i nedostatka emocionalnih manifestacija, još uvijek sam čvrsto uvjeren da je prije ulaska u vatru neizbježno doživio stanje šoka. Takvo stanje obično prati intenzivan val adrenalina u krvi, a u velikom broju slučajeva djelovanje adrenalina uzrokuje obilnu i produljenu hidroznu. Možda je doživljeni stres također uzrokovao uznemirenost određenih dijelova njegove moždane kore, uz istovremenu inhibiciju drugih njegovih dijelova. To je pak utjecalo na centre za regulaciju topline hipotalamusa i dovelo do promjena u njihovu radu. Kao rezultat, dogodila se hiperhidroza, odnosno pojačana hidrozna. Sjećate li se ovoga refleksnog puta?“, Nikolaj Andrejevič pogledao je sve prisutne oko sebe. „Od hipotalamusa do produžene moždine, zatim do neurona leđne moždine u prsnom i slabinskom kralješku, kroz ganglije pograničnoga simpatičkog lanca do znojnih žlijezda. Tada nije imao običnu hidroznu, već specifičnu hiperhidroznu, koju karakterizira povećana rasprostranjenost vodenih komponenata. Nakon toga, kada je ušao u okoliš s visokom temperaturom, došlo je do intenzivnog isparavanja i stvaranja određenoga zaštitnog sloja. I molim vas, uzmite u obzir da je proveo samo nekoliko sekundi u vatri. Ovo je vrijeme bilo dovoljno za potpuno isparavanje

toga zaštitnog sloja. Da je tamo proveo malo više vremena, rezultat bi bio jednak kao i kod svih ostalih u takvim okolnostima...“

„Da, potpuno je logično“, odjeknuo je Vano igrajući ulogu aktivnog slušatelja.

„...A ako analizirate sastojke samog plamena i njegovo temperaturno stanje sloj po sloj, stvari će se potpuno raščistiti...“

Dok je Nikolaj Andrejevič dodatno uvjerljivo objašnjavao događaj „sa znanstvene točke gledišta“, Ženja je ustao i počeo naporno podizati udove, pa čak i pokušao trčati u mjestu. Izvana se moglo pretpostaviti da je od sjedenja dobio trnce u nogama i odlučio izvesti neke vježbe, stoga, slušajući pažljivo Nikolaja Andrejeviča, nitko nije na njega previše obraćao pažnju.

„...Proces izgaranja odvija se isključivo ovisno o raspoloživosti i određenom omjeru sljedeća tri sastojka - slobodni kisik, zapaljivi materijal i izvor topline. Kao što znate, izgaranje je složena kemijska preobrazba koja se odvija brzo, popraćena razvojem velike topline. Sagorijevanje je usko povezano s fizikalnim procesima, posebno s prijenosom mase u energiju, naročito u toplinsku, a karakteriziraju je hidrodinamičke i plino-dinamičke nepravilnosti u skladu s tim. Prirodno, osnova izgaranja je upravo kemijska transformacija, tj. razgradnja nekih molekula tvari i stvaranje drugih. U našem slučaju, uzmimo u obzir zakone koji unaprijed određuju takve kemijske reakcije, njihov mehanizam, njihovu brzinu... Općenito, pogledajmo malo kemijsku fiziku, posebno onu kinetičku...“

Dok se Nikolaj Andrejevič trudio objasniti interakciju atoma i molekula tijekom izgaranja pred svojom publikom, koja je već imala značajnih poteškoća u razumijevanju, Ženja je završio sa svojim razbacivanjem udova. Tijelo mu se prekrilo znojem od fizičkog opterećenja. Nakon što se pregledao, momak se samozadovoljno nasmiješio i rekao sebi: „Pa, što se tiče adrenalina, ionako ga imam dosta“. Neustrašivo se približio logorskoj vatri, užurbano smotao jednu nogavicu do koljena, skinuo tenisicu i bez oklijevanja zabio nogu u vatru. Nakon manje od pola sekunde Ženja je brzo izvukao

stopalo, poprativši ovaj pokret posebnim psovka. Naokolo se počeo širiti neugodan miris zapaljene dlake. Tip se isprva prestrašio, a zatim sve nasmijao svojim iznenadnim postupcima. Vano se posebno nasmijao.

„Andrejeviču! Cijela tvoja teorija je bedastoća!“, Ženja je pokušao nadglasati smijeh gomile. „Preznojio sam se, imam masu adrenalina i samo sam ispekao krzno na nozi, i to je sve! Sad neću moći izaći na plažu s dvjema različitim nogama. Kako bi se reklo, osjetite razliku! A zimi? Ova noga bez dlake sada će se više smrzavati u hladnoj sezoni! Za sve si ti kriv, Andrejeviču!“

„Zašto je on kriv?“, otac Ivan priskočio je u obranu Nikolaja Andrejeviča. „Sve govori ispravno. A mogao si se posavjetovati s nekim pametnim ljudima prije nego što si zabio nogu u vatru. Nakon pregrijavanja, omjer SO_2 i O_2 u tvojoj krvi promijenio se zajedno s kiselinsko-baznom ravnotežom. Štoviše, danas imaš potpuno drugačiji sastav znoja. Osim vode i natrijevog klorida, tamo je i zapaljivi kiselinski spoj HCOOH .“

„Šta reče?! Šta je to, čovječe?“, upita Ženja.

„Naravno, to je zasićena monokarbonska kiselina.“

„Ne razumijem.“

Otac Ivan nakrivio je glavu kao da je umoran od objašnjavanja i rekao sa smiješkom, razvlačeći riječi s užitkom: „Mraaavljaaa kiseeliina...“

Društvo je prasnulo u smijeh tako glasno da se činilo kako se drveće tresu.

„Ti... ti!..“, Ženja se jedva suzdržavao od oštrijih riječi. „Zašto nisi prije rekao?!“

„Otkud znam kakav vjetar puše u tvojoj praznoj tintari? Sam si naložio vatru, spržio se, a sada kriviš mene“, odgovorio je Vano smijući se, a zatim umirujuće jadikovao: „U redu je, u redu je, sad

ćeš biti kao katranizirani praščić“, i dodao naduto: „punjen mravima.“

„Rekao sam da je on inkvizitor! Dojadio si mi sa svojim mravima!“

„Dojadio?!“, Vano se zapanjio. „Čekaj, dragi moj, pred nama je cijela noć.“

Njegove posljednje riječi definitivno su razveselile publiku i prebacile sve na razvoj njegove „mravlje strategije“ za Ženjku, sa svim vrstama pratećih noćnih avantura. Napokon, društvo se nasmijalo i razišlo na noćni počinak, kako bi se dobro odmorili prije jutarnjeg ribolova. Samo je Ženja ostao uz logorsku vatru, prijeteci Vanu da uopće neće spavati, na što je Vano odgovorio s osmijehom: „U redu, u redu. Hajde, ostani i čuvaj moj slatki neometani san.“

Izvadak iz Anastasijinog dnevnika:

*„Nemoguće je riječima izraziti cijelu veličanstvenost koju sam dva puta doživjela u tako kratkom vremenskom razdoblju. Bojim se da ću izgubiti taj izvanredni osjećaj koji je još uvijek živ u meni, zato se žurim zabilježiti ga u svoj dnevnik. Zapanjujuća unutarnja sloboda, bezgranična Ljubav, nevjerojatno stvaran **osjećaj Njegove prisutnosti**... Valera je to shvatio i otvorio se. Doista je **Istinski Život** taj zbog kojeg duša drhti i raspršuje iluziju. U Njegovoj stvarnosti nema zapreka. Postoji beskrajan osjećaj slobode, jarka svjetlost i zapanjujući unutarnji osjećaj jedinstva s Njim! Šteta što je ljudski jezik previše oskudan i što je nemoguće opisati Njegovu stvarnost! Ali tako je neizrecivo super biti u toj stvarnosti samo nekoliko trenutaka! **Ne može se usporediti ni s čim! Zaista je velika sreća Čovjeka – Čovjeka koji se vraća svomu pravom Domu!!!**“*

II dio. Skrivena stvarnost

Došlo je doba dosadne i kišovite jeseni. Nadošli ocean zelenog lišća presvukao se u mnoge boje i priredio oproštajni maskenbal prije dolaska hladnih vjetrova, preteča zime. Dani su manje mazili ljude sunčevim zrakama te su postajali sve sivlji i tmurniji. Ljudi su sami, u skladu s vremenom, mrzovoljno hodali ulicama zarobljeni problemima svoje svakodnevice. Nakon sunčanih ljetnih dana i odmora punog veselja, sve je došlo u svoju uobičajenu rutinu.

Ženja je pokucao na bijela vrata. Zvučalo je više poput bubnja. Nakon toga je ušao u ured Nikolaja Andrejeviča.

„Mogu li ući, doktore?“, upitao je momak sa smiješkom i čisto iz zabave usmjerio pogled na nosnu kost.

Nikolaj Andrejevič se okrenuo od svoga rutinskog pisanja i pogledavši došljaka prasnuo u smijeh: „Uđi, moj beznadni pacijente!“

Ustao je, rukovao se sa Ženjom i mahnuo prema fotelji pozivajući ga da zauzme mjesto. Momak je prvo zauzeo svoje mjesto pristojno, ali kad je osjetio mekoću fotelje, ispružio se i prekrizio noge.

„Hej, ovdje je fino“, rekao je gledajući u čistu i veliku sobu. „Tako je tiho i mirno... Nema isprazne ispraznosti... Sve za dobro opuštanje.“

„Sviđa ti se ovdje?“, nacerio se Nikolaj Andrejevič. „Mogu ti organizirati tjedni boravak ovdje. Nema problema! Ako želiš, možeš ostati na ovom odjelu s nasilnim luđacima. Smiješno je i zanimljivo i dobro će odgovarati tvom temperamentu. Osim toga, vodit ćeš izrazito 'intelektualne rasprave'! Mogu te smjestiti na upražnjeno mjesto... u odjelu zajedno s Napoleonom!“

„Ejbre, doktore! Želiš mene, miljenika Slavena, slobodnoga Susanina smjestiti na odjel s nekim Francuzom?!“

Zajedno su se smijali.

„Zašto si me nazvao? Nešto si rekao i spustio slušalicu“, ironično je upitao psihoterapeut.

„Znaš, doktore... Jedan od mojih prijatelja ima problema sa sestrom. Njoj je samo petnaest godina. Neočekivano za sve, pokušala je samoubojstvo. Tijekom jednog tjedna pokušala je dva puta. Obitelj se boji ostaviti je samu, čak je ni ne puštaju u školu. Čuvaju je u smjenama... A nije sišla s uma... ne može se to reći. Izgleda kao normalna djevojka, lijepa je, dobro uči, ima smisla za humor. Pitam se zašto bi učinila nešto tako glupo.“

„Možda nije imala sreće u ljubavi?“

„Ne bih rekao.“

„Je li u njenoj obitelji bilo mentalno bolesnih ljudi?“

„Otkud znam? Navodno nije“, Ženja je veselo pogledao Nikolaja Andrejeviča i dodao prepredeno: „Ne mogu pronaći sve podatke ni o svojoj obitelji. Kako mogu znati o suludim mislima drugih ljudi?“

Nikolaj Andrejevič se nacerio i mahnuo kao i obično: „S tobom je sve jasno.“

„Ovisi“, prigovori Ženja s teškim uzdahom. „Ukratko, ne znaju što učiniti: dovesti je na psihijatriju ili ne. Traže dobrog liječnika. Budući da mi je čast što vas znam, savjetovao sam im da dođu k vama. Moramo pomagati ljudima.“

Nikolaj Andrejevič se nacerio i rekao: „Ako moramo, pomoći ćemo. Pogotovo jer si počašćen što me poznaješ...“

Odredili su datum kada će mu Ženja dovesti djevojčicu s roditeljima. Nakon što je zapisao datum i vrijeme, Nikolaj Andrejevič je s olakšanjem uzdahnuo i rekao ozbiljno: „Mislio sam da se s tobom nešto dogodilo...“

„Nema šanse, sa mnom je sve u redu“, nasmiješio se Ženja i hvalisavo dodao: „Zdrav sam!“

„Nema zdravih ljudi, postoje samo nedovoljno pregledani“, tiho je precizirao Nikolaj Andrejevič zureći u Ženjkinе oči.

„Prestani, doktore!“, Ženja se počeo vrpeljiti u svom naslonjaču i nasmiješio se. „Dam li ti i malu priliku, svrstat ćeš me u luđake!“

„Nije ni čudo, svatko od nas ima sjeme shizofrenije. Glavno je...“

„Što?“

„Da ga ne zalijevaš.“

Ženja se opet nacerio.

„Hvala, doktore, uzet ću u obzir vaš savjet... za svoje obiteljsko stablo.“

Ponovno su se nasmijali i Ženja se požurio oprostiti.

* * *

Alina je imala samo petnaest godina. Petnaest... To je tako beznačajno vrijeme u povijesti zemalja! Ali tako mnogo vremena za osobnu spoznaju svijeta, pogotovo kad je to prvih petnaest godina proživljenih u svijetu... Toliko se toga pred tobom otvara, koliko te još tajni čeka u budućnosti, tamo, u bujnoj rijeci života, koja teče negdje dalje od obiteljske ljske svakodnevice. Ova se rijeka čini tako lijepom, tako privlačnom, kad je gledaš iz dosadnoga obiteljskog okrilja! Toliko želiš zaroniti u nju da stekneš dugo očekivanu neovisnost i pouzdan splav za bezbrižno plutanje njome i uživanje u sreći od ovoga fascinantnog putovanja. Neprestani snovi, nade i nikakvo iskustvo zaranjanja u stvarnost...

Mladost je tako očaravajuća, pogotovo kad tek počne otvarati svoje lijepe nježne latice. Alina je bila lijepa djevojka, kao i većina djevojaka njezinih godina. Imala je tipične hobije, poput mnogih

djevojaka u ovoj dobi. Na isti način kao i ostali trudila se istaknuti svoju individualnost u gomili, koristeći uobičajena sredstva svakog tinejdžera. Zasad je izražavala ljubav samo prema omiljenim estradnjacima i potajno se divila popularnim dječacima u školi. Neke djevojke u njezinu razredu već su imale momke i koristile svaku priliku da pokažu svoje 'obiteljske odnose' pred svojim prijateljicama. Ali većina je djevojaka o svojim odnosima najviše voljela razgovarati s vršnjakinjama. Alina nije znala kako se ponašati pri takvim temama i rekla je svima da također ima momka, koji živi u drugom gradu. Rekla je da su se upoznali na moru, da je već odslužio vojsku, a ima i vlastiti biznis, jer je zajedno s bratom otvorio dućan s hranom. Općenito je svomu zamišljenom zaručniku pripisivala sve najbolje osobine. Kako bi dokazala svoje riječi, u školu bi donosila 'njegova' pisma, koja je sama napisala kopirajući bratov rukopis. I uvijek je sa sobom držala njegovu fotografiju, ukradenu iz bratovoga vojnog albuma, i iskazivala nježnost prema svomu ljubljenom.

Ali jednom se u njezinu životu sve promijenilo. Novi se dječak pojavio među maturantima. Zvali su ga Vlad. Mnogim je djevojkama odmah skrenuo pažnju kao tajanstvena privlačna osobnost u njihovu dosadnom školskom životu. Mnoge su se djevojke jednostavno zaljubile u njega. Alinu također nije mimoišla ova ljubavna groznica. Ona i njezina prijateljica Marina počele su ga pratiti poput sjene. Pored svih svojih vrlina, momak je prilično dobro poznao suvremenu glazbu. Pa kad je u školi imenovan za disk-džokeja, postao je lokalni idol mnogih djevojaka, a da ne spominjemo njegove stare odane štovateljice, Alinu i Marinu.

Vlad je bio tipični vođa. Djevojke su bile impresionirane njegovom galantnošću i ponašanjem tipičnim za odraslog muškarca. Mogao se zauzeti ne samo za sebe, već i za ekipu, zato je brzo stekao autoritet i poštovanje u društvu. O njemu su se počele pričati legende. Čak su se i učitelji prema njemu odnosili drugačije, s posebnim poštovanjem, ne kao prema ostalima, i prorekli su mu karijeru diplomata ili političara. Bio je prilično suzdržan u pogledu, manirama, razgovorima i izgledao je kao

odrastao, a to ga je razlikovalo od dječaka njegove dobi i davalo mu neku posebnu tajnovitu draž.

Dogodilo se da su Alina i Marina postale stalne članice njegova kruga. Štovale su svog idola i potajno bile ljubomorne jedna na drugu kad bi on više pažnje posvetio jednoj od njih. Vlad je izlazio s različitim djevojkama. Ali jednom, nakon rastanka s nekom od njih, Alini se dogodilo nešto sasvim neočekivano. Vlad je predložio da ona postane njegova djevojka. Alina je bila toliko sretna zbog toga da je gotovo izgubila svijest. Toliko je o tome sanjala i bila spremna žrtvovati sve kako bi ostvarila svoj san.

No, ubrzo je saznala da njezini sretni uzdasi i nevini poljupci nisu trajali dugo, već samo 'jedan mjesec i pet dana', kako je izračunala završnu formulu. Sve se srušilo tijekom jednog dana, kad je bez davanja bilo kakvih objašnjenja momak počeo izlaziti s... njezinom najboljom prijateljicom. Marina je postala njegova sljedeća djevojka i prekinula sve veze s Alinom zbog svoje 'velike ljubavi'. Alina je bila vrlo potištena i predala se očaju. Srećom, njezina razrednica bijaše iskusna učiteljica koji je dugi niz godina radila s tinejdžerima. Vidjevši što se dogodilo s djevojčicom počela joj je zadavati različite zadatke u vezi s organizacijom školskih akcija. Te su aktivnosti i njezini novi prijatelji skrenuli Alininu pažnju s ljubavnih problema i zbog nje je uspješno zaboravila na depresiju.

Međutim, život je vrlo nepredvidiv. Jednom kad su Alinine rane manje-više zacijelile, dogodilo joj se nešto neočekivano. Jednog dana Alinu je posjetila... uplakana Marina. I njoj se dogodila ista priča, ali s tragičnijim krajem. Pokušavajući zadržati Vlada, Marina je učinila korak dalje i žrtvovala svoje djevičanstvo. Ali četiri dana nakon ovog događaja Vlad je iznenada izgubio zanimanje za nju. Te večeri Marina je otvorila srce prijateljici. Stalno se optuživala i tugovala što je Vlad prekinuo s njom zbog nedostatka iskustva u seksu. Marina je oplakivala gubitak svoje pobjegle ljubavi. Tako je Alina bila duboko dirnuta i plakala zajedno s njom. Njezine suze nisu bile zbog prijateljstva s Marinom, već zato što se prisjetila sve

boli zbog svog gubitka. Pa kad su djevojke sve oprostile jedna drugoj i zajedno plakale zbog izgubljene sreće, odjednom su primile telefonski poziv.

Kako god čudno izgledalo, ali Vlad je taj koji je nekako saznao da je Marina u tom trenutku bila s Alinom. Ali još su nevjerojatnije zazvučale njegove riječi. Vlad je molio obje djevojke da mu oprostite njegovo ponašanje. Pokajao se i uvjeravao ih da mu se obje sviđaju, da se ne može odlučiti koju više voli: s Alinom je razmišljao o Marini, a s Marinom o Alini. Rekao je da su obje za njega poput srodnih duša. U deset minuta ovog razgovora djevojke su s divljenjem slušale Vlada. Srca su im kucala, a oči iskrile od uzbuđenja i radosti. U međuvremenu ih je Vlad pozvao da dođu na zabavu kod njega kući kako bi se izmirili i ispravili stvar. Nakon ovog razgovora Alina i Marina viknule su od radosti, tako da se činilo da se čuju s druge strane planeta.

Na dugo očekivani petak djevojke su se dotjerale, obukle najbolju odjeću i otišle na zabavu. Na Vladovoj zabavi bilo je dvadesetak ljudi, djevojke nisu poznavale većinu gostiju. Sve je izgledalo prilično zanimljivo i atraktivno. Jer se svi trude ostaviti najbolji dojam na nepoznate ljude i pokazati samo najbolje strane. Bila je prilično dobra ritmična glazba i dobro su se provodile.

Među gostima je bila maturantica imenom Katja. Prije Vladova dolaska u školu nitko je nije primjećivao. Nije bila ništa posebno, Marina ju je zvala „siva mišica“. No, prema školskim glasinama, ona je prva s kojom je Vlad otvorio kolekciju spojeva s djevojkama iz ove škole. Sada se ona radikalno promijenila. Pretvorila se ne u labuda, već u prekrasnu panteru. U školi su je sada zvali Cat. Dečki su se počeli nadmetati čak i za pravo boravka u njezinoj blizini za vrijeme odmora u školi. Činilo se da su svi muškarci u školi odjednom obratili pažnju na njezino postojanje. Sada je iskazivala neki poseban šarm, koji prije nije bio tipičan za nju. Štoviše, prije nije bila baš dobra učenica. Ali sada je bila jedna od najboljih, kao da joj je netko iznenada otključao memoriju.

Transformirala se tako drastično da su po školi krenule fantastične legende o Vladu.

Na Vladovoj zabavi Cat se ponašala vrlo skromno, pa se Marini i Alini svjedočila unatoč uobičajenom rivalstvu djevojaka. Cat se nije vješala Vladu na vrat kao ostale djevojke, a čak je na zabavu došla bez svoje uobičajene pratnje vjernih momaka. To joj je izjednačavalo šanse u usporedbi s drugim djevojkama.

Cat je prva došla k Marini i Alini, bez ikakve arogancije, i upoznala se s njima. Već nakon dva sata djevojke su je smatrale bliskom prijateljicom i povjerile joj sve svoje najveće tajne. Zauzvrat im je Cat ispričala mnogo zanimljivih stvari o Vladu, pa su doista mislile na njega kao na nekog cool nepristupačnoga. A između ostalog rekla im je da postoji uži krug ljudi kojem pripada i Vlad. On je bio više od obitelji. Oni koji su pripadali ovom krugu zauvijek su se povezali s njegovim članovima i nijedna ih sila nije mogla razdvojiti. Djevojke su bile zaintrigirane. Jako su željele otkriti ovu tajanstvenu stranicu iz života svoga preslatkog Vlada i pridružiti se toj „eliti svih elita“. Ali Cat je izrazila svoje sumnje i rekla da je vrlo teško pridružiti se, da se mora proći testove i biti spreman učiniti sve što ti se naredi. Ova tajnovitost je djevojke još više zaintrigirala pa su odmah dale svoj pristanak. Cat je obećala pitati za njih, budući da su prema njezinu mišljenju bile jednostavno 'cool djevojke vrijedne boljeg života'. Obećala im je reći prve rezultate već u nedjelju i odredila mjesto sastanka.

Marina i Alina bile su oduševljene. Vraćajući se kući nakon zabave cijelim su putem raspravljale o tome koliko vole Vlada i da su spremne na sve za njegovu ljubav, kako bi vječno bile zajedno s njim. Najviše su razgovarale o Cat i pitale se kako je ta „siva mišica“ uspjela postati kraljica među dečkima. Zaključili su da se to dogodilo samo zbog njezine odanosti nekoj tajnoj obitelji.

Alina je živjela u kući s devet katova. Marina u privatnoj kući nedaleko od nje. Djevojke su uspješno došle u Alininu kuću u najboljem raspoloženju. Gledajući zvijezde iznenada su odlučile poći na krov Alinine zgrade, kao u djetinjstvu, kako bi bolje

pogledale ovaj svijet vilinskih zvijezda. Kad su došle na krov, neko su vrijeme sjedile i gledajući ogromno zvjezdano nebo počele sanjariti kako će biti sretno kad budu cool poput Cat. Napokon se njihov razgovor okrenuo prema Vladu, na njegov atraktivan izgled, vrline, njegove postupke i da možda nije vjerovao u njihovu iskrenu ljubav prema njemu. Odjednom je Marina predložila da svoju odanost i ljubav prema njemu i tajnoj obitelji dokažu svojom smrću. Rekla je da će, kad obje umru, svi shvatiti koliko su ga voljele. A Vlad će tugovati što nijedna od njih neće biti njegova i žalit će zbog onoga što se dogodilo. Paleći se međusobno sve više i više riječima, djevojke su se uhvatile za ruke i, osjećajući se izuzetno radosno, približile se rubu. Alina je svečano izjavila da daje život za svoju najbolju prijateljicu i za njihovu „veliku ljubav“, a Marina ju je podržala istim nadahnućem. Dodala je da će od sada njihovo prijateljstvo biti vječno. Ovim riječima djevojke su došle do ruba krova, zadnji put se poljubile i...

Ruke snažnog muškarca oštro su ih bacile natrag na krov. Od pada i boli djevojke su se osjećale kao da su se probudile. Odjednom su jasno čule kako je Alinin brat, koji je stajao pred njima, na njih vikao gotovo psovka. Bilo od boli ili dečkove vike, cure su odjednom shvatile da su se u cvijetu mladosti gotovo ubile, odrekle se svog ŽIVOTA, u kojem su toliko uživale sada kad su „napokon postale sretno“. Uplašile su se svog pokušaja, kojeg ni same nisu uspjele objasniti. Što im se dogodilo? Da momak slučajno nije došao na vrijeme...

Alinin se brat vratio kući i vidio Alinu s prijateljicom na drugoj strani ulice. Kada se opraštao od prijatelja, primijetio je obje djevojke kako ulaze u kuću. Zatim ih je slijedio. Vidio je kako je lift pokazivao na deveti kat. Prvo nije obraćao pažnju na to i mislio je da je netko drugi iz kuće s njima u liftu. Ali kad za pet ili deset minuta nije pronašao sestru s njezinom prijateljicom kod kuće, javila mu se misao da provjeri krov. U liftu je s njima mogao biti netko opasan... Kako se kasnije pokazalo, njegova provjera je stigla u posljednjem trenutku.

Povukao ih je s ruba i uplašio se ništa manje od djevojaka, pa ih je zgrabio za ovratnike i odvuкао kući. Alinini roditelji bili su u šoku kad su čuli za ovu nesreću. Alina je prošla najgore. Ali to nisu rekli Marininim roditeljima, samo je Alinin brat djevojku otrpao do njene kuće.

Vikend je bio manje-više tih, premda je Alina bila pod kućnim nadzorom po volji roditelja i starijeg brata. I sama je bila u panici zbog te gluposti i pokušaja samoubojstva, koji nije tipičan za njezin karakter. Tako joj je čak bilo drago što ostaje kod kuće s bližnjima. Svih dana pomagala je majci u održavanju kuće. U nedjelju navečer završila je domaći uradak, spakirala knjige u vreću i legla u krevet.

U ponoć s nedjelje na ponedjeljak Alina se probudila zbog strašne glavobolje. Vidjela je kako njezina majka u takvim slučajevima uzima „Citramon“. Tako je Alina odlučila da je ne probudi, već samo da popije tabletu. Došla je do ladice s lijekovima i počela tražiti ovaj analgetik među ostalim tabletama. Odjednom se sjetila da je obećala da će se naći s Cat u nedjelju. Na to je potpuno zaboravila zbog posljednjih događaja. Alina je postala jako depresivna i predbacila si rekavši: „Kako sam to zaboravila?! Vjerojatno je Cat došla na sastanak s novostima. Možda se uspjela dogovoriti s 'tajnom obitelji'. A ja sam je iznevjerila! A to je Cat! Može učiniti da me svi mrze u školi, pa ću biti izopćenica!“ Alina se toliko uplašila i očajavala da je nehotice počela raspakiravati sve tablete. Njen posramljeni pogled pao je na hrpu bijelih tableta. Iz očaja je odjednom poželjela progutati ih sve zajedno, kako bi okončala sve poteškoće svog života i više se nikada ne bi mučila. Otišla je u kuhinju uzeti malo vode i počela vaditi te stavljati sve tablete i praške u čašu. Ali svjetlost i sumnjičav zvuk natjerali su njezinu majku da se probudi.

„Šta to radiš!“, viknula je žena koja se iznenada pojavila iza Aline i krenula prema njoj.

Odbacivši čašu s mutnom otopinom gotovo je natjerala kćer da ispljune one tablete koje je na brzinu stavila u usta. Ali Alina je ipak uspjela progutati neke od njih. Zbog majčine vike doletjeli su

otac i brat. Dok su zvali hitnu službu i ispirali želudac, majka je, ne znajući zašto, nazvala Marinine roditelje. Ovaj poziv, koji je probudio sve članove njezine obitelji, bio je više nego pravovremen.

Izražavajući svoje brige, Alinina majka zamolila je da provjeri je li s Marinom sve u redu. Marinina majka bila je iznenađena - što se moglo dogoditi tako kasno s njenom kćeri, ali je ipak ušla u njezinu sobu. Ostala je zapanjena, noge su joj oslabile u koljenima, osjetila je knedlu u grlu. Marinina majka suočila se s užasnom slikom: njezina se kćer grčevito trzala visivši na čarapi vezanoj za kvaku prozora. Jedva su joj spasili život oslobađajući je omče. Kako su kasnije shvatili, Marina se je objesila istodobno s Alininim gutanjem tableta.

Iz sljedećih telefonskih razgovora s Alininom majkom Marinina je majka saznala da to nije bio prvi pokušaj samoubojstva njezine kćeri. Riječ po riječ, počela ju je kriviti, umjesto da izrazi zahvalnost što je spasila život njene kćeri. Marinina majka vjerovala je da je Alina ta koja je loše utjecala na njezinu kćer, jer ova to ne bi učinila sama. Kako obično biva, dvije su se žene međusobno posvađale a da nisu shvatile sve što se dogodilo.

Nakon ovog pokušaja samotrovanja Alinini roditelji počeli su se brinuti o psihičkom stanju svoje kćeri i počeli tražiti dobre liječnike.

* * *

U zakazano vrijeme Ženja je doveo Alinu i cijelu njezinu obitelj u ured psihoterapeuta. Nikolaj Andrejevič ih je pozdravio, pažljivo saslušao njihovu priču i razgovarao sa svakim od njih nasamo. Dugo je razgovarao s djevojkom i testirao je. Alina je pokazala sasvim normalno ponašanje. Liječnik nije otkrio psihička odstupanja ili patologije. Niti je imala poteškoća u odnosima s roditeljima. Djevojčica je dobro učila u školi, bila je društvena i aktivno sudjelovala u društvenim događanjima u školi. Njezini učitelji nisu imali pritužbi na njezino ponašanje. Dakle, općenito nije bilo razloga za samoubojstvo. Naravno da se bojala tog

postupka koji je za nju bio potpuno neprirodan. Slušajući je, Nikolaj Andrejevič bio je sve više uvjeren da je više zauzimala stav volje za životom. Smatrao je da mu nije rekla sve, ali sve bi se te tajne obično otkrivale tijekom daljnjih razgovora. Općenito se činilo da je Alina sasvim normalna osoba. Psihoterapeut se čak i našalio kad je roditeljima rekao svoje mišljenje da želi da svi njegovi pacijenti budu tako lijepi i optimistični u životu.

Dakle, nije otkrio očiti razlog koji je djevojčicu gurnuo na pokušaje samoubojstva. Odstupanje u njezinu ponašanje u prvom je slučaju psihoterapeut promatrao kao radnje tijekom stanja afekta, odnosno nervozne i psihičke pobude, uz gubitak voljne kontrole, kao rezultat privremene inhibicije moždane kore. Pripisao je to prirodnim procesima razvoja mozga tijekom razdoblja adolescencije. U drugom slučaju došlo je do manifestacije autoagresije uzrokovane depresivnim stanjem djevojčice. Stoga je Nikolaj Andrejevič preporučio uzimanje antidepresiva i tečaj psihoterapije.

Obitelj se malo smirila i otišla kući. Svima se svidio liječnik, Alini također, jer je bio pristojan, šaljiv i pažljiv. Roditelji su se također zahvalili Ženji na tom poznanstvu i rekli da su teško mogli sami doći do tako visokokvalificiranog stručnjaka.

Navečer je Alinina majka čak predložila slavlje na obiteljskoj večeri da bi se svima raspoloženje popravilo. Alina je od srca podržala ovu ideju i počela pomagati majci. Tijekom kuhanja šalile su se međusobno. Kad je majka počela stavljati posuđe na stol, Alina je počela raditi sendviče i nožem mazati kruh maslacem. Odjednom se ponovilo. Čim je njezina majka napustila kuhinju, Alina kao da se isključila iz vanjskog svijeta i nožem si prerezala vene. Ove nepredvidive radnje ponovno su neizrecivo šokirale njezinu obitelj. Previli su je, dali joj sedativ, a majka je nazvala Nikolaja Andrejeviča.

Doktor je u tom trenutku bio u svojoj ordinaciji. Ova ga je vijest zaista šokirala. Slučaj je bio puno ozbiljniji nego što je pretpostavljao. Neki drugi bi se liječnik riješio tako „kompliciranog

pacijenta“, ali ne i Nikolaj Andrejevič. Bez odgađanja razgovarao je sa svojim kolegama i dogovorio da djevojka automobilom hitno bude hospitalizirana na susjedskom mentalnom odjelu. Alina je smještena u kabinu, dobila je medicinsku sestru i injekciju za spavanje.

Iako je ova noć bila bez incidenata, Nikolaj Andrejevič nije oka sklopio. Prošao je sve moguće knjige o samoubojstvima, psihologiji, sociologiji, psihijatriji i analizirao ovu situaciju sa svih strana. Ali nije uspio pronaći rješenje koje bi ga zadovoljilo kao profesionalca. Ponovno se prisjetio razgovora s roditeljima djevojčice i zaključio da nije obraćao dovoljno pažnje na podatke o majci. Ona je imala određeni utjecaj na djevojku. A otac je tijekom njihova razgovora kratko spomenuo da su njegovu suprugu nedavno posjetili ljudi iz nove sekte i da su čitali zajedno iz Biblije, te razgovarali o njihovim lecima. Majka je bila domaćica i imala je slobodnog vremena. Otac se negativno odnosio prema ovom hobiju svoje supruge. Sebe je smatrao pravoslavcem. Stoga je moglo doći do sukoba između roditelja kad bi djevojčica bila odsutna. A to bi moglo negativno utjecati na nju. Ili su možda ta „braća i sestre“ uspjeli utjecati na njezin um. Djevojčica je također nešto krila. U svakom slučaju, morao je doći do korijena i još jednom ispitati njezine roditelje. Barem u tom trenutku nije vidio nijedan drugi razlog.

Nakon završetka svoje „radne“ meditacije, Nikolaj Andrejevič odlučio je posjetiti Alinu. Djevojčica je mirno spavala, a medicinska sestra, sjedeći s knjigom u rukama, pokušavala je odoljeti snu. Nakon razgovora s medicinskom sestrom Nikolaj Andrejevič neko je vrijeme stajao kraj Alininog kreveta i razmišljao o tome što se dogodilo. Odjednom je, zato što je maločas bio u meditativnom stanju ili zbog svoga intuitivnog osjećaja, osjetio snažno negativno polje koje se širilo iz djevojke. Čak se osjećao nelagodno. Nikolaj Andrejevič gotovo je automatski stavio „zaštitu“ koju je jednom naučio od Senseja. Pitao je medicinsku sestru kako se osjeća. Ali starica je, kao i obično, odgovorila da je u redu. Napuštanjem odjela Nikolaj Andrejevič bio je još tjeskobniji. Nešto nije bilo u redu s djevojkom. Intuitivno je shvaćao da je razlog daleko izvan nekih

jednostavnih objašnjenja kojima je sebi objasnio ovaj slučaj. Stoga je trebao hitno savjetovanje sa Sensejem. Nikolaj Andrejevič odlučio je pričekati jutro i nazvati njegov ured.

No ujutro je saznao da je Sensei izvan grada. Zato je trebao postupiti kao i obično. Osim psihoterapijskoga i medicinskog liječenja djevojke, zatražio je od svojih kolega da izvrše EKG i EEG nadzor, MRI moždane kore te da je pregledaju neuropatolog, okulist i terapeut. Alinin slučaj ozbiljno je zanimalo Nikolaja Andrejeviča, u prvom redu kao znanstvenika. Samoubojstva su se počela događati prilično često u njihovoj regiji. Poput uzdižućeg vala, dogodila se serija samoubojstava među djecom i tinejdžerima koji su se ubili tek tako, bez ikakvih vidljivih razloga. Koristeći se ovim slučajem, Nikolaj Andrejevič mislio je da će pronaći korijene te neobične „dječje epidemije“ među sasvim zdravom djecom i što je više moguće otkriti početni uzrok samoubilačkog ponašanja. Alinin slučaj postao mu je idealan istraživački objekt.

Analizirajući moguće razloge takva afektivnog ponašanja, Nikolaj Andrejevič odlučio je nazvati oca Ivana. Nakon što su se pozdravili, Nikolaj Andrejevič upitao je: „Znate li kad će se Sensei vratiti? Trebam ga hitno.“

„Ne znam točno, ali obećao je da će uskoro doći. Čemu žurba?“

„Vaše 'mravlje dijete' dovelo mi je poseban slučaj...“

Vano se nasmiješio.

„'Mravlje dijete'?! Uvijek pronađe avanture i probleme. Što je sada posrijedi?“

Nikolaj Andrejevič ukratko je ispričao priču o djevojci, ne propustivši spomenuti svoju verziju o utjecaju sekte.

„Znaš, prilično sam siguran da se tu krije uzrok unutaršnjeg konflikta djevojke“, odgovorio je otac Ivan nakon što je saslušao psihoterapeuta. „Danas je toliko mnogo novih sekti u modi. Teško se možemo nositi s negativnim posljedicama njihova raznog

utjecaja na ljudski um. A svi oni traže mlade ljude. Ne možeš ni zamisliti koliko se vjerskih destruktivnih organizacija danas pojavilo! Oni aktivno koriste tehnike manipulacije umom za regrutiranje i zadržavanje svojih članova. Zavaravaju ljude svojim bajkama i teže potpunij kontrolu nad mislima, osjećajima i ponašanjem svog stada. Ali njihovi su istinski ciljevi prilično materijalni - ilegalno bogaćenje i moć njihovih vođa te interes određenih organizacija da ljudima uvale ropsku svijest. Zato se svi pretvaraju u zombije. Zapravo nije toliko teško iskvariti um tinejdžera. Ni odrasle ne štete, a o djeci da ne govorimo... Koriste se njihovim nedostatkom iskustva i informacija te ih varaju kako im se prohtije. Usput, je li djevojka krštena?“

„Da, krštena je prije dvije godine.“

„To je dobro... To je dodatni razlog za konflikt! Djevojčica je odgojena u pravoslavnoj tradiciji i krštena kao prilično odraslo dijete. Ali ti su tipovi... upali i počeli muljati njezinu majku. Možda je zbog toga djevojka bila slomljena. Rekao si da je njezin otac snažni pristaša tradicionalnog kršćanstva?“

„Da. Koliko sam uspio shvatiti, bilo je nekih sukoba u vezi s tim u obitelji u nazočnosti djevojke. Njezin otac rekao je da ne želi biti prekrštavan. A njezina majka nije pronašla ništa loše samo u čitanju letaka i posjeta tih ljudi. Inače, njezin je otac nekoliko puta ponovio da je njegovu suprugu zombiraju.“

„Vidiš! Ako su ovi 'braća i sestre' pokušali zombirati njezinu majku, mogli su nešto usaditi i djevojci...“

„Njeni roditelji kažu da djevojka nije razgovarala s tom ekipom. Iako... Alina je rekla da se ponekad osjećala kao da je netko kontrolira.“

„Kontrolira?!“, Otac Ivan na trenutak je zašutio, a onda rekao: „Imam ideju! Simulirajmo obred egzorcizma pred djevojkom i njenom obitelji kao psihoterapeutski postupak!“

„Istjerivanje sotone? Jesi siguran?“

„Ne žuri, dobro razmisli. To će biti dobra psihološka podrška djevojci. Ako smatra da je netko kontrolira... Pretvarat ćemo se da iz nje izbacujemo tog demona i uvjerit ćemo je da će zahvaljujući Crkvi biti spašena. Ako i njezini roditelji budu prisutni za vrijeme obreda, neka izbace tu pseudoliteraturu iz svoje kuće... Tada će se možda djevojčica smiriti i sve će biti u redu s njenom psihom.“

„U principu je ostvarivo. Ali zašto bismo ga inscenirali, a ne izvršili taj obred?“

„Vidiš, prilično je teško dokazati da je sotona obuzeo djevojk u i stoga dobiti dozvolu od najvišeg svećenstva za taj obred. Međutim, ako se pretvaramo da radimo ovaj obred, to će biti dobra psihološka podrška djevojčici. Napokon, ako će biti prisutna zajedno sa svojim roditeljima tijekom molitve, to neće štetiti, već će, naprotiv, donijeti sklad njihovoj obitelji. Istodobno će djevojka vidjeti da njezina majka nije napustila kršćanstvo i da je u njihovoj obitelji sve kao prije.“

„U redu, pokušajmo, možda će stvarno pomoći... Trebamo poduzeti barem nešto. Ne mogu joj cijelo vrijeme davati narkotike. Razgovarat ću s njezinim roditeljima. Ako se suglase, pokušat ćemo.“

Tako su se dogovorili.

Na zakazan dan cijela obitelj djevojčice došla je u crkvu oca Ivana, zajedno s psihoterapeutom i Ženjom. Otac Ivan ih je sve srdačno pozdravio, uključujući Ženju, iako mu se blago nasmiješio. Ženja jednostavno nije mogao propustiti ovaj događaj, pogotovo ako je bio povezan s aktivnostima oca Ivana. Istodobno, upozoren od Nikolaja Andrejeviča na ozbiljnost situacije, Ženja se lijepo ponašao i pretvarao se da prvi put vidi svećenika. Treba spomenuti i da je momak tog dana vidio potpuno novu stranu oca Ivana.

Nekoliko sati svećenik je, zajedno sa svojim crkvenim pomoćnicima, izgovarao molitve. Imao je snažan i jasan, dirljiv glas. Očito je odražavao njegovu prethodnu profesionalnu pozadinu u psihologiji. Čak je i Ženja, koji je bio skeptičan prema cijelom ovom

obredu, bio toliko impresioniran da je kleknuo i počeo se križati. Konačno, djevojka je pošćropljena svetom vodicom. Ovaj je postupak emocionalno nadahnuo sve prisutne. Na oproštaju od oca Ivana Nikolaj Andrejević je napomenuo: „Dakle, ovo baš ostavlja dojam... Ova akustika i svjetlost... I djevojćica je gotovo pala u trans. Iako se još uvijek nije potpuno oporavila od antidepresiva. To bi moglo pojaćati utjecaj... Ali općenito si bio super! Nemam rijeći!“

„Potrudio sam se“, bio je skromni odgovor oca Ivana.

„Iskreno govoreći, nisam to očekivao, toliko me se dojmilo... Nadajmo se da će joj pomoći.“

„Sve po Božjoj volji“, odgovorio je otac Ivan.

* * *

Nakon ovoga psihološkog postupka Alina je zamolila da je puste kući. Nikolaj Andrejević obećao je razgovarati sa svojim kolegama jer mu treba nekoliko dana za izdavanje dokumenata o otpustu. Ali zapravo je preporučio da lijećnici pojaćaju medicinsku kontrolu, iako njezino stanje nije izazivalo osobitu zabrinutost kod njegovih kolega. Kad je djevojka otpušćena iz bolnice, Nikolaj Andrejević je, vođen svojom intuicijom, zamolio njezine roditelje da paze na nju. Zato što su prema statistikama prva tri mjeseca nakon pokušaja samoubojstva najopasnija za ponavljanje.

Alinini su roditelji nastojali slijediti savjete psihoterapeuta i pružali zdravu atmosferu kod kuće. Bacili su svu „sumnjivu literaturu“. Navećer nakon večere Alina je uzela sedativ, kako su preporučili lijećnici, i legla u svoju sobu koju je dijelila s majkom. Otac i sin igrali su šah u kuhinji. Sjećajući se rijeći psihoterapeuta, odlučili su dežurati noću barem nekoliko dana. Većeras bijaše red na oca. Nakon posljednje partije sin se spremao otići na spavanje, kada je pospana Alina prošla prema WC-u. Snenim glasom pitala ih je zašto nisu u krevetu. Odgovorili su da sad idu. Otac i sin

razmijenili su poglede, dok je Alina otišla na zahod i vraćala se zijevajući.

„Idem u krevet“, rekao je sin ocu. „Rano ustajem i idem na posao.“

„Hajde“, kimnuo je otac.

Kad je prolazio pored Alinine sobe, njezin se brat užasn timer vidjevši kako je njegova sestra izišla na balkon i počela se naginjati preko ograde. Momak je pojurio prema njoj. Uspio joj je uhvatiti odjeću u trenutku kad je djevojka počela padati. Teškom mukom ju je držao obješenu. Njezina svilena spavačica sklizala mu je s prstiju. Zavapio je upomoć. U međuvremenu je djevojčica, kao da se probudila, glasno viknula kad je ugledala vrtoglavi mračni ponor. Počela se trzati kako bi se spasila i gotovo se izvukla iz spavačice. Još trenutak i bilo bi kobno. Ali probuđeni majka i otac potrčali su do njih te zajedničkim naporima pomogli spasiti djevojčicu.

Sve se dogodilo u samo nekoliko sekundi. Ali obitelj je bila toliko pod stresom da neko vrijeme nitko nije mogao doći k sebi. Telefonski pozivi njihovih susjeda, koji su se probudili od divljih povika, koji su bili ogorčeni zbog njihova ponašanja, na čudan su način pomogli da se cijela obitelj trgne. Nakon što su djevojčici dali sedative, roditelji i brat nisu mogli spavati do jutra. Sjedeći u blizini uspavane Aline, razmišljali su o svojoj tuži i pitali se kako dalje.

* * *

Nakon što je Nikolaj Andrejevič obaviješten, bio je šokiran jednako kao i obitelj djevojčice. No, brzo je izašao na kraj sa svojim emocijama i počeo analizirati ovaj problem sa svih stajališta. Nije se u svojoj praksi susretao s nečim sličnim. Ovaj slučaj nije moguće objasn timer. Kako bi djevojka bez mentalnih poremećaja ili patologije, bez ikakve motivacije, čak i pod utjecajem antidepresiva mogla pokušati izvršiti samoubojstvo?! Bilo je to previše!

Što je Nikolaj Andrejevič više analizirao činjenice, to je više bio zbunjen kako objasniti čak i svoje stare pretpostavke. Sve je bilo prilično neobično i nejasno. Znao je da ovaj slučaj nije jedini prema statistikama. Od svih samoubojica, samo je trećina patila od psihičkih poremećaja i patologija, ostali su, a to je bilo u više od polovice slučajeva, sasvim normalni ljudi. Pa ako je prije Nikolaj Andrejevič smatrao da su ti slučajevi uzrokovani privremenim depresijama, životnim problemima, osobnim svjetonazorom ljudi, Alinin slučaj naveo ga je da preispita svoje stare zaključke. Petnaest godina stara djevojka nije mogla imati nikakav formiran svjetonazor. Nikolaj Andrejevič je pretpostavio da će, ako pronađe korijen ovog slučaja, dobiti odgovor na pitanje o razlogu zašto sasvim normalni ljudi počine samoubojstvo. A ako pravilno dijagnosticiraš, možeš pronaći potrebnu terapiju.

Djevojčica je ponovno došla u bolnicu. Nakon što je upotrijebio različite psihoterapijske pristupe i metode, Nikolaj Andrejevič se usudio koristiti hipnozu. Dvojio je hoće li je koristiti još od ozbiljnog razgovora sa Sensejem, koji je imao negativan stav prema ovoj praksi zbog njezina lošeg utjecaja na ljudski um. Nikolaj Andrejevič ju je vrlo rijetko koristio. Ali ovaj je slučaj smatrao potpuno beznadnim. Čak štoviše, Sensei u tom trenutku nije bio u gradu pa ga nije mogao konzultirati o ovomu složenom slučaju...

Nikolaj Andrejevič je hipnotizirao Alinu i naložio joj da se prisjeti svega što se dogodilo od trenutka prvoga samoubilačkog pokušaja. Ono što je čuo pogodilo ga je kao stručnjaka. Obično su sve stvarne informacije primljene izvana fiksirane na podsvjesnoj razini, da tako kažemo, tamo se pohranjuju kao na tvrdim diskovima računala. Mnogo se tih podataka propusti analizom svijesti. Čovjek se možda ne sjeća puno detalja kad ispriča što se dogodilo. Ali podsvijest vještim vodstvom može ponoviti sve točno onako kako je bilo, uključujući detalje.

Nikolaj Andrejevič otkrio je nešto doista nevjerojatno. Umjesto slike stvarnosti, podsvijest djevojčice pokazala je neku potpuno iluzornu percepciju. Začudo, njezina podsvijest nije ni shvaćala da

stoji na rubu krova. Alina je vjerovala da se nalazi u blizini rijeke. Snažna vatra plamtjela je straga, a lijepi mirni proplanak bio je ispred nje na drugoj obali rijeke. I trebala je samo preskočiti tu rječicu...

Nikolaj Andrejevič bio je šokiran. Budući da čak i ako se obrišu informacije iz ljudskog uma, one će sadržavati izgubljene „datoteke“ memorije u dubokim slojevima podsvijesti. Ali ovdje se čini da su u ovu nedostižnu dubinu podsvijesti umetnute sasvim druge informacije. Zbog toga je instinkt samoodržanja djevojčice bio blokiran i podsvijest je funkcionirala na potpuno drugačiji način. Znači da je njezin um shvaćao sve potpuno drugačije. Zamijenila je iluziju za stvarnost. Inače, kako bi ova rječica mogla biti na rubu deveterokatnice?! Stoga bi stvarnost onoga što se dogodilo trebalo tražiti mnogo dublje nego na podsvjesnoj razini; na Istoku se taj izvor naziva istinskim „Ja“, dok ga mi nazivamo „dušom“.

Nikolaj Andrejevič ispitao je sve ostale pokušaje samoubojstva Aline. Pokazalo se da je jedino u slučaju samotrovanja podsvijest djevojke pokazivala manje-više adekvatnu sliku, koja je u potpunosti odgovarala opisu očevidaca i same djevojke. Nije primijetio ništa posebno. Bila je to sasvim tipična situacija - pokušaj samoubojstva počinjen je u stanju tjeskobe, panike, očite depresije, „tunelskog“ sužavanja svijest. Ali svi ostali slučajevi bili su potpuna zagonetka. Opća slika bila je baš užasavajuća. Činilo se da je Alina u trenucima najboljeg raspoloženja iznenada doživjela kolaps pamćenja i onda nehotice pokušala samoubojstvo. Štoviše, ne da bi nekoga ucjenjivala ili privlačila pozornost na sebe, već jednostavno da bi se ubila. Što je bio okidač njezinih samoubilačkih postupaka?

Što se više Nikolaj Andrejevič udubljavao u ovu temu, to se više pitanja postavljalo. U medicinskoj je literaturi pronašao samo pitanja i beznačajan broj odgovora, a većina ih je bila na primitivnoj fiziološkoj razini. Imao je dojam da znanost samo nagađa uzroke počinjenih samoubojstava. Svaki je korak bio vrlo oprezan i većina slučajeva objašnjena je jednostranom pozicijom nagađanja i

pretpostavki. Nikolaj Andrejevič osjećao se poput lualice koji se izgubio u mrkloj mračnoj magli u potrazi za jasnim odgovorom za tako tajanstvenim fenomenom ljudske psihe. Bilo je očito da je u svojim istragama zašao u ćorsokak. Jedina osoba koja je mogla razjasniti ovaj problem bio je Sensei. Ali on je napustio grad. Tako je Nikolaj Andrejevič odlučio koristiti, kao „iznimni izuzetak“, Sensejevu metodu izmjene stanja svijesti, koja omogućuje buđenje i pozvati na dijalog istinsko „ja“ čovjeka.

Taj je dan za Nikolaja Andrejeviča postao „epohalno otkriće“ u povijesti čovječanstva. Ono što je čuo od Aline, zahvaljujući posebnoj tehnici koju mu je dao Sensei, ponovno ga je zaprepastilo u pogledu globalnog razumijevanja života čovjekove suštine prije i poslije smrti.

* * *

Prvog dana kad je Sensei došao na posao, Nikolaj Andrejevič je požurio u njegov ured sa svojim „grandioznim otkrićem“. Detaljno je ispričao cijelu priču o Alini i svoje pokušaje pronalaska pokretača razloga samoubilačkog ponašanja djevojke. Sensei ga je slušao kao i obično, u tišini i pažnji. Samo što je izgovorio neobičnu rečenicu: „Shvaćam, djevojka se otvorila“. Kad je psihoterapeut u svojoj priči došao do eksperimenata s korištenjem hipnoze, Sensei je odmahnuo glavom s osudom.

„Shvaćam“, požurio je Nikolaj Andrejevič opravdati svoje postupke, „ali drugog izlaza nije bilo. Štoviše, kako sam otkrio, moji pokušaji nisu bili uzaludni...“

Detaljno je ispričao o podsvjesnoj djevojčinoj percepciji nepostojeće stvarnosti i s oduševljenjem prešao na svoje glavno otkriće, do kojeg je došao uz pomoć Sensejeve tehnike.

„Znaš, napravio sam čak dva velika otkrića. Nevjerojatno! Prvo je da je moguće prekodirati 'crnu kutiju' podsvijesti. Do sada se vjerovalo da su duboki slojevi podsvijesti određeni jednom zauvijek. To jest, ako je moguće nekako izbrisati informacije u višim

razinama podsvijesti, zamijeniti ih tijekom hipnoze, gotovo je nemoguće to učiniti u najdubljim slojevima podsvijesti. Djeluje poput zapisa o 'crnoj kutiji' u zrakoplovu. U našoj smo praksi imali slučajeva kada su ljudi bili u nesvijesti tijekom operacije, ali kasnije, dok su bili hipnotizirani, reproducirali su sve učinjeno i rečeno od strane liječnika tijekom operacije. Obično se vjerovalo da je ovu 'crnu kutiju' podsvijesti nemoguće kodirati. A sada ovo! Duboki slojevi djevojčine podsvijesti otkrivaju nepostojeću stvarnost. Ali zapravo to znači da je ovo prekodiranje moguće!

Ali sve su to sitnice u usporedbi s mojim drugim otkrićem. Otkrio sam da se čovjekova Osobnost zaista očuva nakon smrti, ili točnije, nakon reinkarnacije i tijekom sljedećeg života! To može postati epohalno otkriće za čovječanstvo! Jer mnogi ljudi kada su depresivni misle da je smrt rješenje za njihove probleme. Ali zapravo smrt, uzmimo za primjer samoubojstvo, zapravo ne spašava, već upravo sve pogoršava. I što je glavno, ljudi to osjećaju duboko u sebi. To je razlog njihova straha od smrti! Podsvjesno čovjek osjeća da samoubojstvo nije rješenje, već pogoršanje njegovih unutarnjih kriza s apsolutnom nemogućnošću da nešto kasnije promijeni.“

Isprva je Sensei slušao kao i obično Nikolaja Andrejeviča. Ali kad je počeo pričati o „crnoj kutiji“, Sensei se napregnuo i počeo pažljivije slušati.

„Razgovor s istinskim 'ja' doista me zapanjio! Još nekoliko takvih dokaza i mogli bismo govoriti o znanstvenom otkriću ovog fenomena. Zamisli kako bi ovo znanje moglo promijeniti ljudski život i život društva uopće?! Ovo je praktični znanstveni dokaz da Osobnost nastavlja postojati i nakon smrti!“

„Prestani!“, Sensei je naglo prekinuo govor zadivljenog psihoterapeuta. „Mislim da smo jednom već razgovarali o korištenju ove tehnike i znanstvenim otkrićima u vezi s njom.“

„Razumijem sve! Žao mi je, obećao sam da tu tehniku neću koristiti. Ali dogodilo se... I onda ovakvo otkriće! Ovo je... Ovo znanje je neprocjenjivo! Zamisli kako će to promijeniti svijet...“

„Sigurno će promijeniti svijet. Ali na koju stranu, jesi li o tome razmišljao?“

„Kako to misliš 'na koju'? Sigurno na bolju.“

„Bolju? Uz dominaciju kakodemonu u društvu?! Vrijednost ovog znanja može razumjeti samo nekoliko ljudi, ali vrijeme da ovo znanje dobije društvo još nije došlo. A o tome sam ti već pričao. Svaka biljka raste u svoje vrijeme.“

„Ali to je tako važno za ljude, za naciju. To je za opće dobro...“

„Opće dobro? Za ljude? Sjećaš li se koliko si općeg dobra donio sa sobom u svojoj doktorskoj disertaciji? Čim si je završio, odmah je klasificirana kao tajna. Iako u njoj zapravo nije bilo nikakvih ozbiljnih znanja. A ti kažeš za ljude... Sve se događa u svoje vrijeme.“

Nikolaj Andrejevič teško je uzdahnuo shvaćajući da je Sensei u pravu. Ali sjetio se da nije rekao najvažnije pa je nastavio: „Dakle, ono glavno što sam pronašao... Ali dopusti mi da ispričam sve korak po korak. Kad sam započeo dijalog s istinskim 'ja' djevojke, razgovarao sam s Osobnošću muškarca koji je nedavno živio u okrugu Kaluga. Umro je 1979., kada je imao četrdeset i osam godina. Od neuspješne operacije srca. Bio je inženjer. Živio je kao i svi, prema standardnoj shemi: djetinjstvo, škola, vojska, fakultet, brak, djeca, posao. Sjeća se svoga prijašnjeg života do najsitnijih detalja, čak i u novom tijelu. Puno je pričao o sebi, svojim osjećajima nakon smrti, tijekom reinkarnacije i posebno tijekom svoga sadašnjeg života. Ove su me informacije jako šokirale!“

Sensei se ovaj put nasmiješio i tiše primijetio: „Ne brini, nisi bio jedini šokiran. Za njega je također bilo prilično neobično iskustvo voditi takav razgovor.“

„Stvarno? Žao mi je što nisam snimio taj razgovor... Rekao je da je nakon svoga iskustva zagrobnog života počeo shvaćati i život vrednovati na sasvim drugačiji način. Ali ovo je razumijevanje došlo prekasno jer ne može ništa promijeniti. U novom tijelu osjeća se

paradoksalno. S jedne strane, jasno osjeća blizinu vječnosti i ogromne duhovne sile. I stvarno želi uroniti u ovu božansku silu i riješiti se trajnih patnji koje su rodile njegove misli i postupci iz prethodnog života. S druge strane, osjeća se kao unutarjni promatrač nove Osobnosti s novim tijelom. I s užasom vidi da nova Osobnost, a to je Alina, čini iste pogreške. Ali on na to ne može utjecati. Od prevladavanja loših misli i djela nove Osobnosti njegove patnje se pojačavaju. Po njegovim riječima, to stanje je ono što nazivamo paklom.

„To nije sve“, Sensei je slegnuo ramenima. „Ako dublje istražiš ovu Osobnost, u njoj ćeš naći drugu, iz prethodne reinkarnacije, koja pati ništa manje od ove. A iza nje postoji još jedan paćenik. I tako dalje.“

„Zanimljivo, zanimljivo... Kako to objasniti?“

„Može se objasniti, naravno. Ali vidiš, ako to počnem objašnjavati jezikom svoje znanosti, teško ćeš išta razumjeti.“

Nikolaj Andrejevič se nasmiješio i uzdahnuo.

„Znam. Ali to ni ne očekujem. Objasni mi jednostavno, meni prijemčivim jezikom.“

Sad je na Senseja došao red da se nasmiješi.

„Jednostavno, kažeš?“, dodao je nakon nekog vremena s humorom. „U redu. Zamisli da je duša neka vrsta jajnika, dok su spermatozoidi Osobnosti u tijelu nakon reinkarnacije. Tijekom svog života Osobnost se, u našem slučaju spermatozoid, približava jajniku. Okreće se i vrti oko njega, ali ne uspijeva ga oploditi. Tako jadni spermatozoid iscrpi svu svoju životnu silu i ostaje u blizini, recimo to tako, osušen kao Osobnost, s čitavim sklopom kompleksa inferiornosti. Reinkarnacija je gotova. Sljedeći spermatozoid-Osobnost teži upravo tom jajniku-duši. Ali on je mahao svojim repićem cijeli svoj život i kretao se u materijalnom smjeru. Dakle, umjesto na duhovnu oplodnju jajnika, svu je životnu silu utrošio na vlastiti egoizam. Kad se njegova životna sila istroši, ova Osobnost

proživljava istu priču o kompleksu inferiornosti i emocionalno pati još gore nego u paklu. Opet reinkarnacija. Treći spermatozoid teži jajniku. Njegov pokušaj opet propada. I tako dalje. U određenom vremenskom razdoblju, u slučaju da niti jedan od njih ne uspije oploditi jajnik-dušu, svi ovi sasušeni spermatozoidi s osjećajnim kompleksima, koji ostaju u blizini duše, jednostavno bivaju uništeni.“

„A jajnik?“

„I on na neki način. Jer kome treba takva neoplođena jajna stanica-duša ako nije u potpunosti ispunila svoju funkciju? Stoga također biva uništena u drugačijem stanju. Jer glavni je cilj da se Osobnost može sjediniti sa svojom dušom zahvaljujući sili Ljubavi i čiste Vjere. Zašto je to potrebno? Zato što se u ovom slučaju rađa potpuno novo duhovno biće, nazovimo ga anđelom. U stvarnosti se u njemu pojavljuju svojstvo, recimo, geni vječnosti duše i geni velike životne sile. Naravno da sve to zvuči vrlo primitivno i grubo. Ali pretpostavljam da je posve jasno... Dakle, općenito je slično kemiji - ako znaš zakone tekućih procesa i vješto kombiniraš dva različita kemijska elementa, dobit ćeš potpuno novu tvar s beskrajnom zalihom energije.“

„Kemija je, naravno, dobar primjer. Ali promotrimo to na fiziološkoj razini. Prilično smiješno, ali sada je stvarno jasnije“, odgovorio je Nikolaj Andrejevič sa smiješkom. „Ali želio bih te pitati, ako je čovjek čitav svoj život duhovno težio tom jajniku-duši, a to nije uspio učiniti tijekom svog života, što tada?“

„Zapravo svaki čovjek tijekom svog života ima priliku oploditi svoju dušu i postati novo stvorenje. Glavno je zapravo željeti postići taj cilj, odbaciti negativne misli i sumnje te se u potpunosti usredotočiti na jedan cilj, na rastuću unutarnju Ljubav svoje duhovne prirode... Ako čovjek ide svojim duhovnim putem polako, ali ustrajno, figurativno rečeno, ljuska jajnika-duše počinje popuštati pritisku Osobnosti. Čak i ako je ovaj 'spermatozoid' nije uspio oploditi, već je napravio mali proboj na putu do duhovnog, na njegovo mjesto dolazi sljedeća 'spermatozoid'-Osobnost. Ona

ima nešto bolje uvjete od svoga prethodnog brata. Znači da će od rođenja u njoj biti više dobra i pozitivnosti.

Pogledaj djecu. Različita su, a rođena u istoj obitelji. S istim uvjetima odgoja jedno od njih je egoist, loše, pokušava uzeti sve za sebe, ravnodušno na bol drugih ljudi, dok je drugo dijete dobro, velikodušno, otvoreno za ljude. Ovo je rezultat rada prethodnih Osobnosti u njima. Prvo dijete još uvijek treba naporno raditi tijekom cijeloga svog života da bi postalo koliko-toliko dobro. Ili grubo govoreći, da bi napustilo garažu kakodemona. Dok je drugo već na duhovnom putu i ima sve šanse ojačati svoj agatodemon snagom Ljubavi. A nakon života svatko od njih živjet će s plodovima osjećaja koje je u sebi gajio tijekom cijeloga života.“

„Pa... Stvarno je tako, to istinsko 'ja' mi je pričalo nešto o 'gorkim plodovima'. Jedino što umanjuje njegovu bol bili su trenuci iskre Vjere i Ljubavi unutar nove Osobnosti. Za njega to nije samo olakšanje, već neka vrsta umirujućega, slatkog drijemanja patničkog stvorenja koje doživljava privremeni prestanak boli. Ali čim nova Osobnost uključi svoje središte negativnih misli, bol se vraća.“

„Točno. Zbog toga se uvijek govorilo da su duhovni putovi i dominacija agatodemona vrlo važni u životu ljudi“, dodao je Sensei.

Nikolaj Andrejevič pažljivo ga je slušao i očekivao da će Sensei dodati još nešto, ali to se nije dogodilo, pa je rekao: „Kad bi ljudi znali što ih čeka iza granice, ne bi činili ove pogreške. Svi su sveci u svakoj generaciji govorili: 'Vjeruj!', ali mi još uvijek sumnjamo.“

„Točno. Ali u Vjeri ne smije biti sumnji! Sumnje se mogu dogoditi u svijetu životinjske prirode. Ali u Duhovnom svijetu, u svijetu ozbiljnih energija, svaka je sumnja ispunjena globalnim posljedicama.“

„Da... Ali najzanimljivije u ovom slučaju je da je taj unutarnji promatrač vidio sasvim drugu sliku. Postojala je neka moćna negativna sila koja je vršila pritisak na djevojku, koja je promijenila

njezinu stvarnost u dubokim slojevima podsvijesti. Upravo je ta sila vladala u njezinu umu i gurnula je prema samoubojstvu.“

„Kažeš sila...“, izusti Sensei sa strogim izrazom lica.

Neko je vrijeme šutio razmišljajući o nečemu, a htjedoše nešto reći, ali u tom je trenutku skupina momaka ušla u njegov ured i Sensei je samo kazao: „U redu, vidjet ćemo.“

Dogovorio se s Nikolajem Andrejevičem da će doći k njemu kako bi pregledao djevojku te usmjerio pozornost na momke, da čuje što je novoga.

* * *

Nikolaj Andrejevič pozdravio je Senseja na ulazu u kliniku i vodio ga krivudavim labirintima medicinskog centra. Napokon su došli na odjel s potencijalnim samoubojicama i ljudima koji pate od duboke depresije. Sensei je šetao dugim hodnikom duboko zamišljen, zajedno s psihoterapeutom. Nikolaj Andrejevič mu je pričao o posljednjim rezultatima pregleda djevojčice.

Vrata jedne od bolničkih soba bila su širom otvorena. U njezinu je kutu čupavi sredovječni čovjek ležao na krevetu i ravnodušno gledao prema otvorenim vratima. Prolazeći pored odjela Sensei se iznenada zaustavio, pogledao oči ovog pacijenta i okrenuo se prema njemu.

„Kuda ćeš? Moramo ići dalje“, Nikolaj Andrejevič mislio je da je Sensei krenuo u pogrešnom smjeru.

Ali Sensei nije reagirao na njegove riječi. Namjerno je ušao u sobu i zauzeo mjesto kraj pacijenta. Nikolaj Andrejevič krenuo je za njim zaprepašteno. Čovjek nije ni pogledao svoje posjetitelje i nastavio je ravnodušno gledati prema otvorenim vratima.

„Dugo se već ovdje izležavaš?“, upita Sensei gledajući čovjeka kao da ga dugo poznaje.

„Gotovo mjesec dana“, odgovorio je Nikolaj Andrejevič umjesto njega. „Pokušao je treće samoubojstvo. U dubokoj je depresiji. Apsolutno je asocijalan i ovdje leži po cijele dane...“

Ali Sensei je ignorirao riječi psihoterapeuta. Odjednom je počeo recitirati čudnu pjesmu: „Najveći je dar uopće se ne roditi, / Kad bi ugledao svjetlo dana, / Trči suprotnom stazom, / Vрати se u njedra rodnog ništavila.

Odmah su stihovi izazvali iskru zanimanja u očima pacijenta. Okrenuo je glavu prema neobičnom posjetitelju; jedva da je završio recitirati, čovjek je ushićeno izgovorio: „Sofoklo?! I vi ste pročitali pjesme ovoga starogrčkog dramatičara?!“

Sensei se samo tajanstveno nasmiješio.

„Drago mi je što sam upoznao istomišljenika“, promrmljao je pacijent s divljenjem, kao da razgovara sam sa sobom. Ali nakon toga eksplodirao je burnim govorom: „Nisam očekivao da ću čuti ovdje među ovim zidovima glas koji citira ove neprocjenjive stihove čovjeka koji je svoja remek-djela napisao prije gotovo dvije i pol tisuće godina! Nevjerojatno! Upravo sam razmišljao o njima. Kakve istinite riječi...“

„Ali koliko se sjećam, izgovorio je i druge riječi: „Um može biti užasan ako ne služi čovjeku“, primijetio je Sensei.

„Ma dajte, 'um'... Um je čovjeku dar i istovremeno njegovo prokletstvo. Sjećate li se riječi Françoisa de La Rochefoucaulda: 'Um je uvijek žrtva prijevare srca'. Kako se s tim ne bih slagao? Ljudi uvijek pokušavaju poniziti nečiji um. Ali baš ne uspijevaju. A onda mu se surovo osvećuju i započinju progon. I samo je smrt njegov spas! Kao što je rekao Ciceron: 'Smrt udaljuje od zala, a ne od blagodat'.“

„U Bibliji, u Propovjedniku 9:4 stoji: 'Jer onaj tko je među živima, ima nade: i živ pas više vrijedi nego mrtav lav'.“

„Nada?! Nada je samo prazan zvuk“, tužno je izgovorio čovjek. I odjednom se počeo žaliti na svoj život. „Nitko me ne razumije, ni

prijatelji ni kolege ni rođaci! Zašto onda da živim? Zašto neki ljudi imaju sreće, a drugi, poput mene, imaju samo probleme? Možda sam gori od ostalih. Zašto bih živio više ako je cijeli svijet tako neprijateljski raspoložen prema meni? Ako me je i ona napustila... Život mi je izgubio svaki smisao. Možete li doživjeti duševnu muku kakva je moja? Ova me bol guta iznutra i kida na dijelove. Život mi donosi samo patnju. I nitko me ne može uvjeriti u suprotno... želim umrijeti.“

„Želiš umrijeti? A što si učinio u ovom životu? Sada umreš i što dalje?“

„Neću patiti.“

„Nećeš?! Misliš da ćete tamo pronaći mir? Misliš da ćeš moći osloboditi se gomile svoga zla, gomile svoje boli? Naivni čovječe! Tamo će ti biti još gore. **Jer sve ono što u tebi ovdje dominira, tamo se umnožava. Ovdje imaš ŠANSU, a izvan granice ostaju ti plodovi tvog izbora. Kako siješ, tako ćeš i žeti...**“

„To je sofizam, samo prazne riječi. Kad zaspim, osjećam se dobro. Kad ustanem, osjećam se loše. Želim mirno zaspati zauvijek i tamo će mi biti dobro. A tvoje riječi su samo riječi.“

„Samo riječi?!“, Sensei ga uhvati za ruku i povuče. „Idemo onda u stvarnost.“

Nakon njegovih riječi čovjek je izgledao kao isključen. Tijelo mu je bilo zgrčeno, a glava mu pade beživotno na jastuk.

Sve je nestalo. Samo se osjećaj beskraja i beskrajne slobode u potpunosti prikradao umu. Neodlučnost, smirenost raduje svojim skladnim disanjem sa svih strana. Kakvo blaženstvo! Nema tijela, nema problema, nema patnji. „Ovo bi mogao biti raj! Slobodan sam, napokon slobodan!“, dugo očekivana arija začula se negdje iz njegova uma. Ali odjednom je odnekud začuo milozvučni glas: „Naivče, jesi li stvarno slobodan?!“

Dogodilo se nešto strašno. Negdje je povučen protiv svoje volje, protiv svoje želje da ostane u ovom blaženom stanju. Kakva moćna

privlačnost! Kao da ti netko rasteže svijest, razdvaja je na nešto slično tebi. Ponovno doživljavaš s užasnom sve prethodne negativne boli, ne djelomične kao tijekom posljednjih minuta života, već teške, totalne, kao da si koncentrirao cijeli život u nekoj strašno bolnoj nakupini osjećaja, mržnje, zla, straha.

„Je li moguće da se stara bol vratila?! Bože moj, postalo je tako teško i nepodnošljivo! Ova goruća duševna patnja vrši pritisak koji nadilazi moje snage!“ Osjećaj očaja, straha, panike i otežavajuće tragedije neizbježnosti. „Ali što je to? To je nemoguće... nemam životnu silu! Kako mogu suzbiti patnju?“ Oštar osjećaj slomljene duševne boli i niti jedne kapi životne sile kako bi se nešto promijenilo!

Strah raste poput snježne lavine. Duševna bol postaje jača. „Je li bila tako snažna tijekom mog života? Ne, ne... Ne može biti tako... Ove tanke ljuske-Osobnosti pod mojom - to je njihova bol! Pa zašto me tako boli?.. Jer to sam ja! Ova negativnost je toliko depresivna, stvara takvu bol... Ne mogu to više podnijeti!..“

„Gdje sam? Čudno je... Bol je malo popustila, ali patnja moje duše je ostala. Duša?! O moj Bože, tako je blizu! Evo je, podrhtava pod slojem tankih opni kao ispod tankog sloja mjehurića sapunice. Tako jasno osjećam vibracije njene vječnosti i mira... Tako je blizu i tako nedostižna! Osjećam nevjerojatnu čežnju za istinskim domom! A treba mi samo kap životne sile da bih zaronio u rodnu vječnost, da bih se zauvijek riješio mučne boli... Tako snažno osjećam ovaj osjetilni kontrast... Ne, nema patnje u duši, Bog je tamo, mir je tamo, tamo nema mjesta boli. Sva bol je u meni...“

U zraku se začuo glasan dječji plač. „Gdje sam? Jesam li u tijelu djeteta?! U novom tijelu?“ Ali radost je pratila težina i depresija. Grč je zahvatio tijelo bebe. „Ali to je tako bolno! Što je to?!“ „Teški oblik cerebralne spastične dječje paralize...“ odjeknuo je visoki muškarac u bijeloj haljini do žene koja se sagnula nad djetetom. „To je nemoguće! CSP?! Ne može biti!“ Snažni grč opet je iskrivio bespomoćno tijelo.

„Kakva užasna bol! Oh, Bože, zašto? Je li bilo previše negativnog?! Je li moja kap bila zadnja u kaležu ravnoteže? Što sam učinio! Kakva strašna naplata za moju prošlost! Bio sam takva budala, koja se cijeli život zaključavala u svoj vlastiti Ego! I što će sada biti? Pri čistoj svijesti, doživotno zaključan u ovom bespomoćnom tijelu?! Što sam to učinio?! Uništio sam se, stavio se u mnogo teže uvjete postojanja. Dodao sam si još više patnji.

Ali moja je duša bila tako blizu... O, Bože, oprosti mi!!! Uvijek si bio sa mnom zajedno, ali ja... Oprosti!!! Tako sam glupo i beskorisno rasipao Tvoj neprocjenjivi dar - Život, učinio sam tako malo dobrih djela da bih se imalo približio Tvojjoj istinski slobodnoj Vječnosti... Kako je dragocjena svaka sekunda života... Kolika je šteta i bol sada zbog izgubljene prilike za spas...

Što mogu sada kad su moja snaga i mogućnosti ostale u nepovratnoj prošlosti?! Sada mogu samo bolno promatrati jedne te iste glupe pogreške koje već ponavlja nova Osobnost, njen rastući bijes koji pojačava patnje svih zarobljenih Osobnosti. A one svojim bolom pogoršavaju njene patnje. Užasno je biti Suština bez životne sile! Mogu osjetiti sve, patiti unutar svoje nove Osobnosti, ali ne mogu ništa promijeniti... To je poput začaranog kruga, kruga pakla koji sada doživljavam svojom glupošću i koji je za mene sada postao goruća vječnost... Sad vidim da **Smrt ne spašava od boli, ona pojačava ono 'unutarnje' što si pohranio tijekom Života.** O, moj Bože! Oprosti mi... Oprosti ako možeš...”

U ovom trenutku iskrenog pokajanja, nešto izuzetno snažno i moćno počelo je izvlačiti njegovu bit iz djetetova invalidnog tijela. Nakon što se teškom mukom otrgnuo od ove materije, opet se javio osjećaj neviđene slobode i lakoće. Ali pritom je ostao da će i dalje biti bespomoćan promatrač života vlastite suštine.

Tada ga je neka jaka nevidljiva sila opet počela stavljati u drugo tijelo. Ali na sreću - to je bilo njegovo vlastito tijelo! Osjetio je miris života, osjetio je kako pada na svoj krevet i da je povezan sa snažnim tijelom u kojem je mlada krv snažno ključala. I svo to prijašnje neobično iskustvo, puninu životne sile njegov um je prigrio.

*Odjednom je s velikom lakoćom shvatio da je ŽIV, da je u svom tijelu i da u rukama ima stvaralačku snagu života. **I što je još važnije - nije sve izgubljeno za njegovu vlastitu dušu, za oslobađanje svih njegovih Osobnosti koje su iskusile veliku bol i bile zarobljenici po svom izboru. Zapalila ga je velika želja da ŽIVI za dobrobit ljudi, za svoju duše. Voljeti radi Ljubavi i živjeti radi Ljubavi prema svim živim bićima!** Shvativši da osjeća ne samo radost, već i ushićenje zbog svih koji su zauvijek bili zarobljeni u njemu u ljusci vlastitog pakla, s mukom i pokajanjem promatrajući kroz svoj prozirni zid spasonosnu arku Duše. I osjetio je kretanje ove silne arke, sa sobom kao kapetanom na njoj, vozeći je u vječnost Stvoritelja.*

Čovjek je otvorio oči. Pogledao je Onoga koji ga je primio za ruku. Vidio je sjaj Velikog svjetla u Njegovim očima, duša mu se također odražavala u zrakama. Shvatio je Tko je pred njim i u tom trenutku spoznao svu puninu Božjeg dara i dane mu Šanse. Prvi put u životu iskusio je pravi osjećaj pune sveobuhvatne sreće. Nije bio u stanju to izraziti riječima i snažno je stisnuo sa zahvalnošću ruku Onoga koji mu je osvijetlio Put. A On je, razumjevši ga bez riječi, odgovorio istim iskrenim stiskom ruke kao da kapetanu želi sreću. Tijekom ovoga tihog trenutka rečeno je sve ono što se nije moglo podijeliti riječima, jer je to bila prava komunikacija duša.

Čovjek je brzo skočio iz kreveta, bacio krpe na neku plastičnu vrećicu i potrčao do izlaza.

Nikolaj Andrejevič nije mogao shvatiti što se moglo dogoditi njegovu pacijentu tijekom minute nesvjestice i povikao mu je: „Hej! Stani! Kuda ideš?“

Čovjek se okrenuo, sretno ga pogledao i vratio se liječniku. Stisnuo mu je ruku sa zahvalnošću i izgovorio: „Doktore, ne možete ni zamisliti koliko toga trebam učiniti u svom životu! Doktore, ne možete zamisliti što je ŽIVOT! ŽIVITE, doktore!“

S tim je riječima pobjegao sa svog odjela. Šokiran ovom iznenadnom promjenom pacijenta, Nikolaj Andrejevič zbunjeno je pogledao Senseja, „Što mu se dogodilo?! Osiguranje!“

Sensei se nasmiješio i zaustavio ga: „Nije potrebno. Jednostavno je ozdravio.“

Izašli su na hodnik i gledali za čovjekom koji je brzo nestajao.

„Nisam shvatio što se dogodilo“, rekao je Nikolaj Andrejevič i dalje zbunjen.

Sensei je na prilično tajanstven način odgovorio citirajući stihove Omara Hajjama:

'Pakao i raj, utvrđuju čednici,

Postoje krugovi u palači svemira.

Zagledao sam se u sebe i uvjerio se u laž.

Pakao i raj su dvije polovice duše.'

„Nisam shvatio...“, Nikolaj Andrejevič nastavio je gledati upitno Senseja.

„Samo se opusti, doktore“, rekao je Sensei i prijateljski ga lupio po ramenu. „Glavno da je tvoj pacijent shvatio.“

„A kakve veze Omar Hajjam ima s tim?“, zbunjeno slegne ramenima.

„Pa, Omar Hajjam definitivno nema nikakve veze s tim“, odgovorio je Sensei s dobrodušnim osmijehom.

* * *

Kad su Sensei i liječnik ušli u Alininu sobu, djevojka je zamjetno oživjela ljubazno ih pozdravljajući. Sensei je sjeo i počeo čavrljati s Alinom, neprimjetno prelazeći na njezin problem. Nakon nekog vremena počela mu je ne samo pričati o svom životu, već se

otvarati iznutra pokušavajući iznijeti ono što ju je u tom trenutku tištilo.

Ponovo se Nikolaj Andrejevič divio Sensejevom načinu razgovora. Sensei je slobodno komunicirao s ljudima različitih dobnih skupina i to na takav način da su svi ne samo vodili otvoreni dijalog s njim, već i željno raspravljali o najdubljim temama. Činilo se da su ljudi, osim jednostavnog razgovora o problemu, osjećali veliko olakšanje, zadovoljstvo, pa čak i smirenje. U Sensejevim riječima pronalazili su ne samo suosjećajno razumijevanje, već ono što je najvažnije - dobivali su izuzetno jednostavne i jasne odgovore na uznemirujuća pitanja. Nikolaj Andrejevič stekao je dojam da u procesu ovog dijaloga nisu važne riječi kao takve, već neke nevidljive niti unutarne komunikacije. Prisustvujući takvim razgovorima kao promatrač, i sam bi osjetio neobjašnjiv duševni ushit. Izgledalo je kao da neki osebujni blagoslov izvire iz Senseja i utječe spasonosno na ljude koji ga okružuju.

I sada, tijekom Sensejevog razgovora s Alinom, Nikolaj Andrejevič je prije osjetio nego shvatio da se prava Sensejeva terapija održava na neverbalnoj razini. Dok je djevojka nestrpljivo pričala Senseju o svojim pustolovinama, detaljno opisujući svoje zaljubljanje i patnje mladenačke ljubavi (koja inače nije bila tako detaljno ispričana liječniku), Sensei ju je pažljivo gledao u oči. Nikolaju Andrejeviču činilo se da se Sensejev izgled neprestano nekako mijenja, kao da nije u pitanju samo gledanje, već se bori s nečim nevidljivim.

Po završetku razgovora čak je i Nikolaj Andrejevič imao neobjašnjiv osjećaj olakšanja, a da ne govorimo o Alini. Kao da joj je kamen pao sa srca. U ovom je trenutku liječnik osjetio pojavu nekog neobjašnjivog unutaršnjeg samopouzdanja da će od sada s djevojčicom sve biti u redu, premda je njegov um, pun medicinskog skepticizma, još uvijek sumnjao u sretan ishod liječenja ovog pacijenta.

Kad su napustili sobu, psihoterapeut je pitao: „Onda..?“

„O čemu pričaš?“, upita Sensei, okrećući se od svojih misli.

„Kako je djevojčica?“

„Pa... Možeš je otpustiti iz bolnice bez ikakvih dvoumljenja.“

„Gle kako ti to vješto radiš! Ne računajući vrijeme ispovijedi štićenika, imamo dva oporavljena pacijenta u roku od deset minuta. Odustani od svoje vertebrologije! Pridruži nam se! Zamisli koliko dobra možeš učiniti zemlji!“

Sensei se nasmiješio: „Vi ljudi! Uvijek više volite da netko dođe i učini sve umjesto vas. Zar ne možete sami raditi takve stvari?“

„Pa... Sudeći po statistikama, ne možemo“, rekao je smijući se Nikolaj Andrejevič.

„Hm... Sudeći po statistikama...“

„Da, brojevi vladaju svijetom“, pokušao se našaliti Nikolaj Andrejevič.

„Griješiš. Oni samo pokazuju kako ljudi vladaju svijetom“, ozbiljno se usprotivio Sensei.

„U pravu si“, nasmiješio se Nikolaj Andrejevič. „Dakle, što se zapravo dogodilo djevojci? Zaista izgleda kao normalno dijete. Što je inicijator njezinih samoubilačkih akcija?“

„Pitaš li to da udovoljiš svojoj znanstvenoj znatiželji?“, upita Sensei s neobičnim izrazom lica.

Nikolaj Andrejevič se izgubio.

„Ne samo to, zašto... Zanima me i kao praktičnog psihoterapeuta. Ne možeš zamisliti koliko je trenutno velik problem autoagresije i samoubojstava, posebno među djecom. Nažalost, Alinin slučaj postao je tipičan u posljednje vrijeme. Apsolutno normalna djeca iz sretnih obitelji, s optimističnim planovima za budućnost, raspoložena, iznenada počine samoubojstvo. A čini se da je medicina u tim slučajevima nemoćna.“

A kako ih tretiramo? Tradicionalno psihofarmakoterapijom... A objektivno rečeno, uspjeh psihofarmakologije uglavnom nije promijenio razinu samoubilačkih aktivnosti. Kakva je korist ako uzimanje tableta daje privremeno simptomatsko olakšanje pacijentu? U stvari, zbog tih tableta liječnik često dobiva kroničnog bolesnika kojem je potrebno povremeno ili stalno cjeloživotno liječenje. Znaš kako u našem profesionalnom slengu nazivamo pacijentovu naviku za medicinskom potporom? 'Zvjerstvo'. To je zbog činjenice da bez tableta pacijenti postaju još razdražljiviji nego što su bili prije nego što su počeli trajno uzimati lijek. Pravilno bi bilo: za prevladavanje tjeskobnog stanja treba se trenirati, njegovati samopouzdanje, primijeniti snagu volje da se to stanje prevlada. Naravno, najlakši je način da popiješ tabletu i dobiješ tobožnju lakoću i iluzornu zaštitu. Ali pitanje je što će se dogoditi s čovjekom nakon prestanka djelovanja tablete. U konačnici, problemi kao takvi neće nestati. A pitanja ostaju neodgovorena... Istina, trenutno pokušavamo koristiti fizioterapiju kao metodu liječenja autoagresije bez medikamenata. No, broj slučajeva samoubojstava se ne smanjuje. A problem nije u onima koji su već napustili ovaj svijet. Problem je u ljudima koji nastavljaju s takvim pokušajima. Ovo je prava epidemija!

Da, muči me kao znanstvenika. Ali to nije iz znatiželje. Za tvoju informaciju, prema podacima Svjetske zdravstvene organizacije, u drugoj polovici ovog stoljeća samoubojstva su zauzela četvrto mjesto među uzrocima smrti, pokazujući tendenciju rasta u posljednjim desetljećima. Tijekom godine dana više od šest stotina tisuća ljudi na planetu počini samoubojstvo. Uzmimo države postsovjetskog područja! Uključeni smo u skupinu zemalja s visokom razinom samoubilačkih aktivnosti. Možeš li zamisliti nešto tako u prošlosti? U prošlom stoljeću u Rusiji su bila samo dva ili tri samoubojstva u ogromnoj regiji... A najvažnije je da danas, zajedno s umirovljenicima, umire i sposobni dio stanovništva u dobi od trideset do četrdeset godina. A najčešće samoubilačke pokušaje čine mladi u dobi od osamnaest do dvadeset devet godina. No najžalosnije je što je posljednjih godina

naglo porastao broj samoubojstava među djecom u dobi od pet do četrnaest godina, i to vrlo često s dugim postupkom pripreme za samoubojstvo. To je apsolutno abnormalan i neobjašnjiv proces! Zato mi je toliko važno znati pravi uzrok poduzimanja samoubilačkih radnji. Vjeruj, kada bih znao uzroke i uspio pomoći i spasiti barem neke od tih ljudi, moj život ne bi bio beskoristan. Zbog toga ću se prema znanju koje dobijem od tebe ponašati časno, kao i prema onima kojima će ono pomoći.“

Sensei je pažljivo pogledao u oči Nikolaja Andrejeviča. „Dobro. Ali budi spreman na činjenicu da je sve što ću ti otkriti puno ozbiljnije nego što možeš zamisliti.“

* * *

Sensejeva priča doista je šokirala Nikolaja Andrejeviča. Tijekom nekoliko dana nije se osjećao kao svoj razmišljajući o onome što je čuo. Ove su mu informacije pružale mogućnost ne samo da vidi skrivenu stranu problema masovnih samoubojstava u društvu, već su mu omogućile da vidi korijen ovog zla. Liječnik je počeo analizirati neobične detalje iz povijesnih slučajeva nekih svojih pacijenata. Bio je izvan sebe od iznenađenja onim što je bilo očito. Mnogo je stvari postalo jasno. Ispostavilo se da tajna želja mnogih ljudi da izvrše samoubojstvo u nekim razdobljima svog života nije uvijek njihova vlastita želja. I to nije osobito tajna misao, posebno za neke „pojedince“ koji ih okružuju.

Nikolaj Andrejevič čak se sjećao slučaja iz mladosti. Mogao bi i priznati da je dok je bio student proživio razdoblje u kojem je bilo turbulentno, a daljnje življenje izgledalo je apsolutno besmisleno. Ne može se reći da je budući liječnik tada pokušao počinuti samoubojstvo. Ne. Ali misao o tome mu se uporno motala po glavi, usprkos njegovu čvrstom životnom optimizmu. Da je barem imao informacije u tim godinama! Ne bi imao tako bolnu mučninu od depresivnih misli koje navode na tragične posljedice. Tada ga je spasila neočekivana situacija koja bi se mogla nazvati sretnom

prilikom. Pojavila se neočekivano i privukla mu svu pažnju. Je li to zaista bila prilika? To je prije bio trag Providnosti...

Nakon što se prisjetio i analizirao događaje iz prošlih dana, Nikolaj Andrejevič shvatio je zašto mu je u to vrijeme takva banalna misao bila tako ustrajna i tko je iz njegove bliske okoline zaista želio „fino objedovati“ njegovom smrću. Osim toga, brinula ga je činjenica da je, za razliku od prošlosti kada je susret s takvim negativnim ljudima bio rijedak slučaj, svijet u ovom trenutku postao preplavljen njima i njihovim sumnjivim poslovima. Uvidjevši težinu, globalnost i opasnost problema za društvo, Nikolaj Andrejevič se nije mogao suzdržati od prepričavanja njihova razgovora ocu Ivanu. Oca Ivana je šokiralo ono što je čuo ništa manje negoli Nikolaja Andrejeviča, a onda je o tome ispričao Sergeju.

Sergej je bio prijatelj Senseja i oca Ivana. Bio je uključen u uski krug ljudi iz Sensejevog okruženja, a zanimao se ne samo za duhovni razvoj svoje suštine, već mu je bilo jako stalo do sudbine domovine, iako to danas zvuči čudno. Bilo mu je oko trideset. Izgledao je kao običan čovjek koji nema prepoznatljive crte. Unatoč svojoj mladosti Sergej je imao poveću zalihu vojnog iskustva. Mnogo je toga vidio i prošao tijekom svog života, a bilo je i dana kada je gotovo izgubio vjeru u smisao svog života. No, nezaboravan susret sa Sensejem preokrenuo je ne samo njegov pogled na svijet, već je dao snažan motiv njegovu životu i, nadasve, dodao mu smisao.

Budući da je bio predani domoljub svoje ogromne domovine, osjećao je veliku želju da pomogne ljudima i služi Bogu, Sergej nije mogao ostati ravnodušan na takve informacije. Nikolaj Andrejevič, Otac Ivan i Sergej okupili su se i odlučili detaljnije ispitati Senseja o ovom problemu. Željeli su, kako se kaže, sve naučiti iz Sensejevih usta i razmisliti što bi dobro mogli učiniti barem za grad u kojem su živjeli. Zbog toga su sva trojica na kraju radnog dana došla u Sensejev liječnički ured.

Svo medicinsko osoblje i pacijenti već su otišli. Sensei je pozvao prijatelje u svoju sobu. Nakon što je čuo njihov zahtjev, ustao je sa stolice i hodao gore-dolje razmišljajući.

„Nemate pojma u kakav ozbiljan, naporan duhovni rad želite prodirjeti.“

Nikolaj Andrejevič slegnu ramenima.

„Pa nećemo se valjda povući pred poteškoćama.“

„I nemamo kuda unatrag, naša je domovina iza nas!“, dodao je Sergej.

„Stvarno nemamo“, Otac Ivan dodao je znakovito. „Ti su se zli dusi neizmjerljivo namnožili. Pužu iz različitih pukotina. Ako ostanemo isti ravnodušni mjesečari kao i svi ostali, tko će onda probuditi ljude iz sna, tko će ukazati na pogubni ponor kojemu se u svojoj ravnodušnosti približavaju?“

Sensei je oklijevao nekoliko minuta, pažljivo gledajući svakog od prijatelja koji su sjedili okolo, važući sve prednosti i nedostatke koji se tiču njihove osobnosti, i na kraju rekao: „Neka bude kako želite...“

Trojica prijatelja razveselila su se razmjenjujući poglede podrške. Sensei je ponovno prošetao po sobi i počeo govoriti udobno se smještajući u naslonjač.

„Dakle, da bismo razumjeli problem, trebali bismo ga proučavati iznutra... Mnogi takozvani ljudski poremećaji, iznenadna depresivna stanja, pokušaji samoubojstva (uključujući slučaj koji se dogodio na putu našega neponovljivog Susanina), samoubojstva, nesreće, ubojstva - često su posljedice manifestacija i radnji koje je počinio Kandukov krug.

Tko je Kanduk? U različitim kutovima Zemlje zovu ga različitim imenima. Sve priče ljudi o najstrašnijim vampirima samo su dječje pričice u usporedbi s onim što radi Kanduk. U osnovi, sve te praznovjerne ideje o vukodlacima i vampirima imaju određene temelje. U narodnom predanju vampiri su predstavljeni kao mrtvi ljudi koji napuštaju grobove i isisavaju krv živih ljudi. Iako ove priče imaju mnogo izmišljenih detalja, trebamo priznati da nisu daleko od istine. Kanduci su stvarno osuđeni na svoje potpuno duhovno

uništenje, što znači konačnu smrt. Ali tijekom određenog vremenskog razdoblja sposobni su se svjesno ponovno rađati u novim tijelima i hraniti se ljudskom pranom.

„Prana, prana...“, promrmlja otac Ivan. „Je li to životna sila?“

„Da, jednom sam vam pričao da je prana životna energija koju čovjek dobiva u trenutku svog začeca. Općenito, njena količina određuje uvjete njegova života. Znači da se prana troši tijekom života, a kad istekne, čovjek umre. Ona se praktički ne obnavlja samostalno, ali to je moćna i učinkovita sila, zato je vrijedna.“

„Točno“, kimnuo je Ivan. „Sjećam se da sam čuo za taj pojam...“

„Dakle... Kanduk krade pranu od ljudi i koristi je ne samo kao 'hranu', već i kao silu za svoje svjesno ponovno rođenje iz tijela u tijelo, slikovito rečeno, za punjenje svojih akumulatora, kao i za raznorazno nadnaravno smeće od trikova koji mu daju moć nad njegovim žrtvama. Kanduk nije jednostavno čovjek. Bolje rečeno, on je bivši čovjek pretvoren u neku vrstu parazita. To je prirodno. Gdje god se dogodi spajanje životinjske i duhovne prirode, na primjer, kao kod čovjeka ovdje na Zemlji, uvijek postoje bića koja parazitiraju na tom spoju... Možemo reći da svi ti zlodusi obožavaju žeđ i nezasićenost materijalnog svijeta. Iako u osnovi Kanduci i njihov krug nemaju nikakve veze sa sustavom Lucifera. To su neutralna bića koja stoje odvojeno od bilo koje strane. U pravilu djeluju oprezno i potajno.“

„Rekao si za njihov krug...“, primijetio je Sergej. „Znači li to da ne djeluju sami?“

„Naravno. Kanduk je u potpunosti zainteresiran za pomoćnike. U prvom redu, oni su za njega besplatna hrana, jer im on postupno uzima ljudsku pranu za sebe. Kao drugo, dopunjavanje prane koju su oni sakupili potrebno mu je za vrijeme prelaska iz jednog tijela u drugo... U pravilu pokušava za sebe unovačiti takozvana tri kruga svojih pomoćnika. Prvi krug su Lemboji. To su ljudi od povjerenja. Inicira ih u svoju tajnu 'vječnog

života' u materijalnom tijelu i otvara tehniku energijskog nadopunjavanja pranom, ispuštajući samo ono glavno - činjenicu da postupno uzima pranu i od njih te da je život u materijalnom tijelu daleko od vječnoga. Lemboji pak regrutiraju drugi krug vršeci vlastito obnavljanje - Klohtune. A Klohtuni okupljaju masivniji krug - Iznile. I što su ti ljudi niže na hijerarhijskog ljestvici Kanduka, to je više iskorištavanja i manje znanja. Kao rezultat, cijela ova gomila služi Kanduku kao svojevrсно spremište energije, svojevrсни kondenzator prane kojeg također koriste Lemboji, kao što sam već rekao. I što je Kanduk stariji i ima više proživljenih života, to mu je potrebno više prane da održi svoje postojanje.“

„To znači da stvarne ciljeve i namjere Kanduka znaju samo Lemboji, koji čine prvi krug. A ostali jednostavno bivaju iskorištavani u neznanju svega ovoga“, zaključio je otac Ivan samoinicijativno.

„Upravo tako. A najveće napore u novačenju određenog broja Lemboja čini Kanduk kada se premjesti iz starog tijela u novo, prije biološke smrti starog tijela...“

„Pitam se ima li taj Dunduk ili Kanduk dušu.“

„Da, on je bivši čovjek. Ali sa svakim ponovnim rođenjem njegova duša postaje sve manja i manja. Stvar je u tome što je Kanduk koristi kao... pa, da vam bude jasno, recimo da koristi svoju dušu kao prijevozno sredstvo. Uхвати se za nju svom snagom prikupljene prane i svjesno upravlja procesom ponovnog rođenja, premještajući se u tijelo bebe. Oni se 'lijepe' poput parazita, gutajući životnu silu malenog tijela i zamjenjujući je vlastitom energijom. Treba napomenuti da mogu prodrijeti nakon osmog dana od djetetova rođenja, kada djetetova vlastita duša dođe u tijelo. A Kanduci je prisilno izbacuju.“

„To znači da su se svjesno ponovno rodili...“, rekao je Nikolaj Andrejevič promišljeno.

„Da, jesu. Kanduk u cijelosti čuva sjećanje, emocije i iskustvo bivših života.“

„A nastavlja li krasti pranu od okolnih ljudi dok je u tijelu djeteta?“

„Stvar je u tome da dok se Kanduk ponovno rađa, za vrijeme svog boravka u tijelu djeteta i dok to tijelo raste, Lemboji ga hrane pranom iz svojih krugova, nemajući pojma da ta energija kroz njih prolazi ide njemu. Oni misle da je prikupljaju za sebe.“

„Čekaj, što je s udaljenošću između njih? Koliko sam razumio, oni ne znaju gdje je njihov gospodar ponovno rođen?“, pitao je Sergej.

„U ovom slučaju udaljenost nije važna. U svijetu energije sve je potpuno drugačije... Dakle, dok tijelo ne dosegne dob spolne zrelosti, Kanduk ne može sam stupiti u energijski kontakt s ljudima. U to vrijeme posebno mu je potrebno hranjenje od Lemboja i njihove okoline. Tek u trenutku spolne zrelosti svog tijela Kanduk može početi koristiti energije.“

„A što se događa s njegovom dušom?“, pitao je dalje Ivan. „Ništa dobro, sigurno. Svakom reinkarnacijom njegova duša postaje sve manja i manja. I što je manja, Kanduk treba veću količinu prane za svoj sljedeći prijelaz, i u sve bezosjećajniju zvijer se pretvara. Postaje čudovište s trajnim ugrušcima negativnih energija koje ga pritiskaju strašnom snagom u slučaju nedovoljne količine prane, što za njega znači svojevrsnu glad.“

Prolazeći svjesno kroz proces reinkarnacije, svjestan postojanja viših sfera, zapravo ne može izaći iz konzerve čovjeka s kojim se dobrovoljno spojio još dok je bio Lemboj i slušao priče svog gospodara Kanduka o uživanju u velikoj moći i 'vječnim' reinkarnacijama. Ispada da više ne može postati čovjek i nije sposoban ni otrgnuti se od tog sranja. Zato njegova duhovna patnja postaje još jača. Za razliku od čovjeka s dušom, koji izmjenjuje reinkarnacije i koji još uvijek ima priliku izaći iz ovoga materijalnog svijeta, popeti se na gornji stupanj duhovnog razvoja, sjediniti se s istinskom stvaralačkom silom Tvorca, Kanduk se lišio ove šanse svojim svjesnim izborom. Dakle, Kanduk maksimalno koristi svoj

život u materijalnom svijetu. Za njega je to sreća. Ima više nego dovoljno sile, ali nema budućnosti, zato stvara kaos. Osuđen je na propast i toga je svjestan. Zbog toga uživa u svakom provedenom trenutku. Kanduci shvaćaju život kao posljednji dah prije totalne smrti svoga individualnog bića.“

„Ali što se s njima događa u trenutku totalne smrti?“, pitao je otac Ivan.

„Pa...“, Sensei je ustao, uzeo boce s mineralnom vodom iz hladnjaka i pitao svoje prijatelje: „Hoćete?“

„Daj“, složio se Nikolaj Andrejevič, a ostali su odbili.

Sensei je otvorio dvije boce i jednu od njih dao liječniku. Zatim je sjeo u naslonjač i nastavio razgovarati, uzimajući nekoliko gutljaja hladne vode.

„Nakon deset ili dvanaest života, znači samo oko tisuću godina, što općenito predstavlja sićušnu brojku u usporedbi s vječnošću, Kanduk potpuno gubi sposobnost obrade prane. Duša se smanjuje na minimalnu veličinu, a zatim biva potpuno uništena. A bez duše jednostavno idu u 'rashod', kako bi se reklo. Kao što vidiš, u paradoksalnoj su situaciji. U principu, oni postoje kao pojedinci zbog toga što imaju dušu, ali razvoj duše je stalno potiskivan fiksnom dominacijom kakodemonu u njihovim umovima. Njihova se duša cijelo vrijeme pokušava oduprijeti tom ugrušku zla, zato ovo stvorenje prolazi nevjerojatne patnje. Ali istodobno ne može ni postojati bez duše. Tako su osuđeni na paklene muke u punom smislu riječi... Kanduk ne može učiniti ništa za svoju dušu, jer se ovaj proces materijalizacije kod njih odvija u potpunosti. Sjeća se da je nekada bio netko, ali zapravo više nije ni čovjek, ni čudovište, on je ništa... S vremenom mu prana postaje svojevrsni anestetik za smanjivanje boli od fatalne bolesti.“

„Može li se taj Kanduk fizički eliminirati?“, pitao je zamišljeni Sergej dok je slušao Senseja.

„Da, može. Stvar je u tome što je fizičko uklanjanje njegova tijela za njega kao veliki poklon, jer će nakon toga Kanduk otići u drugu reinkarnaciju s velikom količinom neiskorištene prane svog tijela. Ali borba na duhovnoj, energijskoj razini znači stvarnu mogućnost da mu se uzme energija.“

„Kako ga se može prepoznati?“

„U osnovi to možemo djelujući na duhovnoj razini, s druge strane svijesti. Općenito, vrlo je teško razlikovati Kanduka i njegov krug od običnih ljudi. Oni su poput svih ostalih po svom izgledu ili načinu života. Oni mogu biti bilo tko: prijatelji, bliski ljudi, rodbina, kolege, šefovi. A nakon iskustva s reinkarnacijama, socijalni položaj im postaje nevažan. Jednostavno se zasite moći. Primjerice, u našim uvjetima mogu biti milijunaši ili čistači ulica. Za njih to nije važno. Oni svoju tajnu dobro čuvaju. I vrlo je teško prepoznati Kandukov bliski krug ili njega po vidljivim tragovima.“

„Piramidalna struktura?“, pitao je Sergej.

„Da, sa strogom hijerarhijom. Samo ga Lemboji, koji čine najbliži krug, Kanduka poznaju po izgledu, jer ga izravno kontaktiraju. On ih uči odgovarajućim tehnikama upijanja tuđe prane, načinima manipulacije sviješću i podsviješću ljudi, metodama stvaranja psihološke i energijske ovisnosti ljudi o samim Lembojima, kodiranju ključeva i tako dalje.“

„Kakav hladna garnitura lopova!“, otac Ivan zapucnu jezikom. „Smrdi na zamah ka svjetskoj dominaciji.“

„Ma zamble njih za dominaciju.“ Sensei je odmahnuo rukom. „Njihov glavni cilj je zadovoljiti svoju glad - možete je nazvati kako želite - glad za energijom ili glad za pranom. Druga je stvar kada u dosezanju svojih ciljeva nađu zajednički interes u aktivnosti svojih krugova s Destruktorima koji su vam poznatiji kao Arkoni. Tada ljudima sigurno dolaze teška vremena. Zli duhovi su uvijek neobično brzi u pronalaženju zajedničkog jezika i udruživanju u postizanju svojih pohlepnih ciljeva.“

„Točno“, složio se otac Ivan.

„To je pitanje koje me već dugo muči“, primijetio je Nikolaj Andrejevič. „Zašto se ti zli duhovi spajaju mnogo brže od duhovnih ljudi?“

„Nikakvo čudo. Da bi postigli istinsko duhovno spajanje, ljudi koji su uključeni u ovaj krug moraju svoju 'zvijer' staviti na lanac. A to zahtijeva velike napore. To je stalna kontrola sebe i svojih misli.“

„Spomenuo si da Lemboji također imaju svoj krug... Klohtune, ako se ne varam“, podsjetio je Sergej i nastavio: „Stoga, oni Lemboje poznaju osobno...“

„A kako Klohtuni progutaju mamac Lemboja?“, otac Ivan je svojim pitanjem prekinuo razgovor.

„Uglavnom iz financijskih motiva, žeđi za moći i privlačnosti 'predivnih ideja', svojim odgovarajućim materijalnim mamacima životinjske prirode, koje je progutao njihov Ego“, odgovorio je Sensei.

„To znači da su psihološki podložni idealizaciji, a nakon toga su sposobni iznijeti vlastite ideje u određenom smjeru“, precizirao je psihoterapeut razmišljajući o onome što je čuo.“

„Upravo tako. Klohtuni idoliziraju svoje Lemboje i nemaju pojma da iza ove strukture stoji Kanduk i, prirodno, ne znaju njegove stvarne namjere... Klohtuni u potpunosti dolaze pod energijski utjecaj Lemboja. Klohtuni s vremenom počinju osjećati olakšanje, neku vrstu sitosti u nazočnosti svojih 'mentora'. A ako se nakon toga pokušaju otuđiti od Lemboja, počnu osjećati takvu unutarnju depresiju... figurativno govoreći, kao da su ovisnici o drogama, imaju svojevrzne bolove od odvikavanja, s pojavom mnogih tjelesnih i mentalnih bolesti. Nakon što se vrate u krug, sve dolazi na svoje mjesto.“

Nikolaj Andrejevič sagnuo je glavu s pitanjem: „Imaju li neku vrstu fiziološke ovisnosti?“

„Između ostalog. Ako to prevedemo na znanstveni jezik, preciznija definicija zvučat će kao endonarkotička ovisnost poticanjem endorfinskog sustava s iritansima ideološkog sadržaja stvaranjem endomorfinske euforije. Dakle, ako pokušaju pobjeći od Lemboja, to bude popraćeno bolesnim stanjem sličnom apstinenciji nakon opojnih droga. Na taj način Lemboji kodiraju svoje sljedbenike na podsvjesnoj razini snažno aktivirajući njihovu životinjsku prirodu. Ne daju im nikakvo ozbiljno znanje. Lemboji ih podučavaju samo destruktivnim psihotehnikama i nekim ograničenim metodama utjecaja na ljude.“

„Ukratko, koriste ih za svoje sebične ciljeve u punoj mjeri“, rekao je otac Ivan.

„Da. Za najviše činove ove strukture, uključujući Kanduke i Lemboje, Klohtuni su poput poluvodiča. Glavni zadatak koji im se potajno postavi, a o čijoj suštini Klohtuni nemaju pojma, je otvoriti, stimulacijom ljudskog kakodemonu, pristup prani velikog broja ljudi kao pogonskom gorivu za Kandukov najuži krug.“

Slušajući Senseja, Sergej je prekrizio ruke, a kad je izgovorena posljednja rečenica, rekao je: „Hm, da bi to radili, Klohtuni bi trebali zauzimati neko mjesto u vlasti ili, u najgorem slučaju trebali bi biti na čelu neke organizacije...“

„Razmišljaš u dobrom smjeru“, kimnuo je Sensei otpivši nekoliko gutljaja mineralne vode, „Često se dogodi da su Klohtuni pokretači, organizatori ili čelnici političkih, državnih i, češće, javnih vjerskih, sektaških udruga ili pokreta, uključujući grupe koje sviraju agresivnu glazbu, različite krugove... Primjer takvih grupa mogu biti čak i tečajevi stranih jezika, koji se mogu činiti potpuno bezopasnima. Učitelji na tim tečajevima dolaze iz drugih zemalja pretvarajući se da su, na primjer, 'pravi volonteri' s potpuno 'nevinim ciljevima'... Klohtuni oko sebe okupljaju gomilu. I na prvi pogled mogu izgledati apsolutno ugodni, mirni ljudi, cijenjeni u određenim krugovima društva. Klohtuni suptilno igraju na podsvjesnu motivaciju ljudi, vješto dodajući negativne tendencije. Ali čim im ljudi počnu vjerovati, odmah premještaju ljudske misli u

dominaciju kakodemona. Čovjek postaje otvoren u svojim negativnim mislima i negativnim tendencijama prosipajući svoju pranu. A Lemboji je uzimaju za sebe kroz Klohtunovo energijsko polje, koje je povezano sa 'žrtvama'."

„A što se događa s čovjekom iz kojeg se ispumpava prana? Kako prepoznati 'žrtvu'? Osjeća li čovjek nekako gubitak životne sile kao psihološko ugnjetavanje? Ili se to može osjetiti kao nametljive misli o samoubojstvu?“, pitao je otac Ivan.

„Da, i ne mora samo on imati takve misli, već i njegova bliža rodbina ili prijatelji s kojima je usko povezan. Ponekad je ovaj utjecaj krađe prane toliko jak da rezultira iznenadnim ozbiljnim bolestima koje zadese 'žrtvu', zbog kojih čovjek može iznenada umrijeti.

Općenito, nakon Klohtunovog djelovanja, 'donator-žrtva' počinje proživljavati neprekidni niz nesreća, zbog kojih se još više otvara, postajući krajnje nervozan i razdražljiv. Često se dogodi da 'donatori' ili njihova obitelj počnu obolijevati od jedne bolesti za drugom. I liječnici razbijaju glavu zbog problema: jedna bolest je izliječena, dođe druga, druga se izliječi, pojavi se treća. I sve to pripisuju sindromu kronične slabosti, što znači da on simulira i da je čudljiva osoba. Ali zapravo je čovjek samo 'u kontaktu'. Netko iz Kandukovog kruga djeluje unutar njega. A sve njegove bolesti pojavljuju se uglavnom samo zbog prisilnog ispumpavanja prane. Tijelo počinje davati signale, pokušava se oduprijeti na svaki mogući način, tako da viče 'SOS!' na sav glas. Zbog toga se kod čovjeka javlja 'vječni problem sa zdravljem'."

„Mogu nabrojati desetke takvih pacijenata“, rekao je Nikolaj Andrejevič s užasom, tonući dublje u fotelju. „Jesu li svi oni 'u kontaktu'?!“

„Većina onih koji imaju psiholoških problema jesu... Svakako, ne možemo sve slučajeve poremećaja pripisati radnjama Kandukovih krugova. Tijelo je samo tijelo. Neki su kvarovi u njemu prirodni kao u svim materijalnim objektima. I kronične bolesti su

mu svojstvene. Samo je potrebno pravovremeno brinuti o našem biološkom stroju, poduzimati preventivne mjere i ne zanemarivati ga. Ali glavno je zadržati u glavi samo pozitivne misli unatoč željama Životinjske prirode. Treba živjeti s ljubavlju u srcu, s ljubavlju prema Bogu i stvarati pozitivno polje oko sebe. U tom slučaju nijedna se štetočina neće zalijepiti za njega.“

Sensei je prestao govoriti. Popio je mineralnu vodu i stavio praznu bocu na stol.

„A što je s trećim krugom... Iznili?“, Sergej je pitao Senseja sumornim glasom.

Otac Ivan smješkajući mahnu glavom.

„Kakva čudna imena ima ta ekipa - Klohtuni, Iznili... Iznili - je li to od ruskog glagola 'изнывать', koji znači 'malaksati/klonuti'? Jesu li uvenuli moralno?“

„Pravo u sridu!“, Sensei je kimnuo.

„Znao sam. Oni su kao 'Košej Besmrtni'?“

Sergej je upitno pogledao oca Ivana.

„Što to znači?“

Otac Ivan okrenuo je glavu prema Sergeju i rekao sa svojim neodoljivim osmijehom razmaknutih zubi:

„'Košej besmrtni' rusko je ime za besmrtnog vampira iz bajki. Bolje da noću čitaš narodne priče, umjesto da se baviš tko zna čime.“

Nakon kratke stanke, sva četverica prasnu u zvonki smijeh.

„Dobar naziv za njih“, sarkastično je rekao Sensei i promijenio ton razgovora u ozbiljan: „U pravu si, Iznile ljudi doista nazivaju 'teškim ljudima'. Stalno se žale da sve ide loše, da je teško živjeti. Uvijek su nezadovoljni svime, imaju vječne probleme koje pokušavaju okačiti na druge ljude. Histerični su, lako naprave scenu i često sami izazivaju svađe. Nakon toga osjećaju veliko

olakšanje, čak i neku vrstu naleta energije, dok se njihov protivnik osjeća potpuno slomljenim.“

„Takvi ljudi vjerojatno imaju loše zdravlje“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„Upravo tako.“

„Kako ih onda Kanduk koristi, ako im se ništa ne može uzeti?“, pitao je Sergej sliježući ramenima.

„Sigurno da oni nisu od energetske vrijednosti za Kandukove krugove, iako se i njihova prana uzima. Ali ti ljudi imaju 'prodajna mjesta', pristup energetskim poljima svojih poznanika, prijatelja, rođaka, a osim toga su također aktivni pojedinci s aktivnim kakodemonom. Zbog toga su Iznili korisni za Kanduke i njegovo okružje. Oni lako izazivaju stres, depresiju, agresiju u okolnim ljudima i sukladno tome postaju upravitelji njihove prane. Općenito, to su lopovčići za mase.“

„To je jasno“, rekao je otac Ivan polako, „Dakle, oni krađu nasitno.“

„Ispada da svi ti zli duhovi djeluju po istom principu“, zaključio je Nikolaj Andrejevič, „Postanu bliski s čovjekom...“

„...često mu postanu najbolji prijatelj“, dodao je Sensei.

„...Provociraju ih na agresiju“, nastavio je psihoterapeut, „I čim se u čovjeku pojavi kapljica negativnih misli kakodemona, oni probijaju njegovu auru na energijskoj razini i počinju upijati oslobođenu energiju prane. Nakon toga se ta osoba razboli ili uđe u depresivno stanje.“

„U najboljem slučaju“, potvrdno je kimnuo Sensei, „U najgorem slučaju, ako Kanduk ili Lemboj djeluje sam, on potiče svoje 'žrtve' da izvrše samoubojstvo ili da si namjerno izazovu nesreću. U trenutku žrtvine smrti on uzima svu čovjekovu životnu silu... Fizička smrt drugih za njih je poput velikog udara svježeg

zraka. Bol drugih je njihova nadohrana. Možemo reći da je to za njih svojevrsna droga.“

„Čekaj malo!“, Sergej je rekao podigavši kažiprst: „Što znači da Kanduk ili Lemboj djeluju sami? Znači da ponekad kontaktiraju svoje žrtve izravno, a ne putem svojih krugova?“

Otac Ivan ga je pogledao sa zanimanjem i slijedio njegovu misao:

„To znači da odustaju od zavjere i idu sami u lov. A to je šansa...“

Svi su pogledali Senseja. On se nasmiješio i našalio:

„Nije zanimljivo razgovarati s vama jer sve znate unaprijed... Imao si pravo kad si primijetio da ponekad Kanduk napravi grešku i pokaže se među ljudima. To čini ili iz gladi za pranom, ako ne uspije stvoriti vlastite akumulativne krugove, ili se samo želi naslađivati iz vlastitog gušta. Sigurno ga je u tom slučaju puno lakše otkriti... Ako dođe u kontakt s ljudima, on čini puno ozbiljnije stvari od Klohtuna ili Iznila. Isto se odnosi i na Lemboje.“

„Možeš li dati primjer?“, upitao je Sergej pozorno gledajući Senseja, kao da ima na umu nit vlastitih promišljanja.

„Na primjer, Kanduk ne mora okupiti gomilu i psihološki ih obraditi ili kodirati kako bi izvukao ljudsku pranu, iako mu to nije problem. Dovoljno mu je da sretne nečiji pogled. A ako je ovaj čovjek otvoren s dominirajućim kakodemonom, ulovi se poput zeca u ustima boe.“

„Misliš na one faze otvorenosti kada je čovjek previše uzbuđen, prijemčiv ili ljut na nekoga?“, pitao je psihoterapeut.

„Upravo to“, potvrdio je Sensei, „Zašto? Sve je to zbog činjenice da tijekom takvih stanja čovjekova 'zaštita' postaje slabija te on postaje dostupan za bilo koji takozvani 'virus' izvana. Što čovjek postane agresivniji i zlobniji, to je manje zaštićen od Kanduka i utjecaja njegovih krugova. Uzmimo jednostavan primjer:

čovjek se naljutio negdje u koloni. Počinje se buniti, gundati. U tom trenutku osjeti nečiji pogled. Mnogi ljudi ne primjećuju odakle dolazi, ali osjećaju ga na sebi. I ljudi dobiju dodatni nalet, kao da im iznutra nešto gori. Osjete nalet energije, počinju dokazivati svoju pravicu. Zapravo, ta njegova pravica nikog ne zanima. Ali ljude poput magneta privlače prepirke i svađe do promuklosti i ludila. Tako postaju otvoreni za Kanduka i njegove suučesnike. Ali koliko su puta ljudi upozoravani, ponavljano im je uvijek iznova - nikad nikome ne poželi zlo...“

„U pravu si“, potvrdi otac Ivan i poučno doda: „Zato je Isus rekao da ako te netko udari po lijevom obrazu, okreni mu i desni. Tako će biti sigurnije za tebe, dijete.“

Svi su se na to nasmiješili.

„Točno... Dakle“, nastavio je Sensei. „Kad Kanduk ili Lemboj pronađu otvorenog čovjeka, onda je to tehnički lako učiniti. Unutar jednog ili dva dana 'žrtva', čak i bogata i iz dobroj obitelji, s dobrim poslom i položajem u društvu, iznenada počinu samoubojstvo, otvoreno ili zakamuflirano kao nesreća. Znači da su tog čovjeka u određenom trenutku šćepali...“

„Kako bi stručnjaci rekli, čovjek pokazuje nesvjesno samoubilačko ponašanje“, dodao je Nikolaj Andrejevič.

„Točno“, složio se Sensei. „Baci se pod automobil ili skoči s prozora i tako dalje. Što je najbitnije, 'žrtva' u tim slučajevima djeluje na način da završava apsolutno smrtnim ishodom. U trenutku smrti Kanduk zadržava njenu energiju u ruci i u potpunosti uzima njenu pranu... Ali odrasla osoba mu nije ništa, ona mu je plijen kad je gladan prane ili kao usputna 'divljač'. Kad sam krene u lov, obično juri bebe i djecu, odnosno žrtve koje imaju vrlo veliku zalihu prane. Što su mlađi, to je bolje za njega.“

„Kakva gamad!“, otac Ivan nije mogao ne izraziti ogorčenje. „Ništa im nije sveto... Ubijaju čak i djecu!“

„To je stvarnost...“

Nikolaj Andrejevič je teško uzdahnuo i odmahnuo glavom: „Ulove li malu djecu kontaktom očima ili isprovociraju dijete na nalet agresije preko nekoga?“

„Što se događa na ovom svijetu... ludost“, otac Ivan nije se mogao smiriti.

„Čekaj, ali što je s bebama?“, Nikolaj Andrejevič nastavio je raspravljati. „Kod njih još nema svjesne fiksacije misli. Tijekom prve godine svog života imaju samo jednostavne emocije.“

„Kanduk zapravo ne može imati izravan utjecaj na bebu“, odgovorio je Sensei. „Ali ljudi koji okružuju bebu dobri su provodnici. Zato što je beba na osjećajnoj razini usko povezana s majkom ili ljudima koji se brinu o njoj u njezinu uobičajenom okruženju. Stoga Kanduk uhvati nekoga od članova ovog okruženja dok njime dominiraju negativne misli. I onda kada, na primjer, obitelj s bebom nekuda ode automobilom, otac kojeg je uhvatio Kanduk iz nekog 'neobjašnjivog razloga' ubrza i odjednom sleti u jarak. U trenutku djetetove smrti Kanduk uzima puno čiste energije.“

„Kakav nitkov! Kako zemlja može podnijeti takva stvorenja?!“, promrmljao je otac Ivan.

„Evo još jedan primjer zlih djela Kanduka ili Lemboja nakon povezivanja s nekim iz bebinog okruženja. Obitelj odlazi u krevet. Svi su sretni, cijelu večer su se smijali i smišljali planove za budućnost. Međutim, tijekom noći majka ustaje i ubija svoju bebu te vrši samoubojstvo, ili uzima dijete u svoje ruke i iskače kroz prozor višekatnice.“

„Da, nažalost, to se često događa. Pregledao sam statistiku“, kimnuo je Nikolaj Andrejevič. „Ne možemo ove slučajeve nazvati tipičnim samoubojstvima.“

„U pravu si“, primijetio je Sensei. „Ovo je primjer izravnog utjecaja Kanduka ili Lemboja. Ti se slučajevi jasno razlikuju od

uobičajenih samoubojstava, kada ljudi umiru od depresije, alkohola, droga, smrtnih bolesti ili mentalnih poremećaja.“

„Inače, prema statistikama, val takvih neobičnih samoubojstava događa se uglavnom u industrijskim gradovima“, primijetio je Nikolaj Andrejevič.

„To je zato što se Kanduci u pravilu naseljavaju i pletu svoje kružoke uglavnom u velikim industrijskim gradovima. Ako u gradu ima oko tristo samoubojstava, budite sigurni da se veći dio njih dogodio zbog izravnih aktivnosti Kanduka i njihovih okruženja. Ne uzimam u obzir nesreće koje se često ne događaju slučajno ako ova zla stvorenja žive u gradu.“

„Daaaa“, razvukao je otac Ivan. „Kada je u pitanju nesreća, teško je dokazati da je bila riječ o samoubojstvu. Kao što kažu u policiji, mnogo je lakše posumnjati u samoubojstvo nego ga dokazati...“

„Bavio sam se i slučajevima smrti koji su zabilježeni kao nesreće, ali koji su više nalikovali kamufliranim samoubojstvima“, rekao je psihoterapeut.

„Postalo je moderno maskirati ubojstvo kao samoubojstvo“, dodao je otac Ivan s tugom u glasu.

Nakon što ga je čuo, Nikolaj Andrejevič je nastavio: „Jednom sam se prilikom susreta s prijateljima upoznao sa šefom regionalne prometne policije. Spomenuo je da se kamuflirana samoubojstva često događaju vozačima, pa ih čak nazivaju i 'autosuicidima'... Ipak, kontroverzno je jesu li ove nesreće bile slučajne. Zato što ih u mnogim slučajevima pripisuju psihološkom kontekstu: nedostatak pažnje vozača, prekomjerna brzina, pogreške u procjeni situacije, vožnja automobila u stanju alkoholiziranosti. Često se navode kao posljedice ne samo svjesnog, već i nesvjesnog samouništavajućeg ponašanja vozača. Ali kako se čini, nije sve tako jednostavno, ako počneš pronalaziti uzroke.“

„Nije sve... tako jednostavno“, zbunjeno je ponovio otac Ivan.

U međuvremenu je zazvonio telefon.

„Trenutak“, rekao je Sensei svojim prijateljima.

Ustao je, prišao telefonu i uzeo slušalicu.

„Da... to sam ja... da... da... bolje je popodne... U redu... Svako dobro.“

Sensei je spustio slušalicu, sjeo na stolicu i nastavio razgovor: „Dobro, nastavimo.“

Sergej je masirao sljepoočnice i polako rekao: „Koliko sam shvatio, u ovoj strukturi postoji jednostavna shema. Čak je slična pčelinjaku... Kanduk je pčelar koji sakuplja pčele i jede med. Lemboj je matica u košnici. A Kanduci, koliko sam shvatio, imaju nekoliko košnica. Klohtuni su saće koje privlači, organizira pčele te hrani Lemboje i Kanduka. Dok su Iznili masovne radilice koje 'lete' među ljudima i sakupljaju od njih 'med'.“

„Može se i tako reći“, složio se Sensei. „Inače, čovjeka od kojeg pljačkaju taj 'med' u svojoj tajnoj terminologiji nazivaju 'zarobljenikom'.“

„Veseli momci“, gorko je zaključio otac Ivan.

„Da, dođe ti da se valjaš od smijeha, osobito pri susretu s njihovim aktivnostima“, ozbiljno je izgovorio Sensei.

„Prema statistikama samoubojstava, ta zla stvorenja su vrlo brojna“, naglasio je Nikolaj Andrejevič.

„Nažalost... Do prije nekog vremena Kanduk nije dugo živio na jednom te istom mjestu. Uvijek bi migrirali. A njihova se migracija mogla brzo uočiti. Kad bi nekamo došli, dogodio bi se val nejasnih samoubojstava. Dakle, prvo bi došao jedan val, a zatim se smirio. Tada bi se opet dogodio drugi val, u drugom okrugu ili gradu. Tako bi se selili ostavljajući svoje sljedbenike koji bi nastavljali krasti životnu energiju od ljudi... Danas te 'administrativne aktivnosti' uglavnom obavljaju Lemboji i Klohtuni.

Kanduci se u pravilu nastanjuju u velikim gradovima i skrivaju se, pa treba potrošiti puno vremena za pronaći ih.“

Sensei je zašutio.

„U današnje vrijeme ima toliko zlih stvorenja“, rekao je otac Ivan.

„Točno... Previše“, dodao je Sergej.

„A što je najvažnije“, rekao je psihoterapeut obraćajući se uglavnom ocu Ivanu i Sergeju: „Prije stotinu godina Rusija je bila na posljednjem mjestu po samoubojstvima među europskim zemljama. Bila su zabilježena samo tri slučaja na stotinu tisuća ljudi...“

Sensei je kimnuo glavom i dodao: „A samo je jedno od tri izazvano djelovanjem Kanduka.“

„Pogledajte što se događa u postsovjetskim državama!“, jadikovao je Nikolaj Andrejevič. „Broje trideset jedan slučaj na stotinu tisuća ljudi, dok se već dvadeset slučajeva smatra visokim pokazateljem! A ta se brojka svake godine povećava. I ne samo da se povećava, već i samoubojice postaju sve mlađe. To je katastrofa!“

„Da“, otac Ivan kimne s razumijevanjem. „Ali ljudi ignoriraju ovaj problem, ne vide ga i ne žele ga uzeti u obzir dok ne upadnu u nevolje.“

„Naravno“, nastavio je liječnik. „Samo neki psihijatri, koji su se specijalizirali za samoubojstva, otvoreno govore o ovom problemu. Ali tko ih sluša? Jasno je da u SSSR-u nisu razgovarali o temi samoubojstava do 1985. Čak su i statistike bile tajne. Ali i u njima se dao primijetiti rastući broj samoubojstava u zemlji. Ne može to ostati neprimijećeno.“

„A što se dogodilo 1993. godine? Čak i ako uzmemo u obzir informacije preuzete s crkvenih kanala“, namrštitio se otac Ivan. „Bio je to pravi izljev mračnjaštva! I nikoga nije bilo briga za to, kao i, uostalom, u naše vrijeme.“

„Međutim, ta bi se godina mogla nekako objasniti propašću ideala, osiromašenjem, dezorganizacijom društvenog života“, odgovorio je Nikolaj Andrejevič. „Uvijek je bilo tako u društvu sa slabim socijalnim i ekonomskim razvojem.“

Sensei je odmahnuo glavom i okrenuo mu se: „Ako temeljito analiziraš statistiku samoubojstava od davnina, nećeš pronaći izravnu vezu između životnog standarda i samoubojstava. Suicidi su općenito sporedni rezultat djelovanja Destruktora i prirodna posljedica aktivnosti kružoka Kanduka, koji u umu izazivaju dominaciju kakodemonu. Ljudi su sami krivi što u mislima žele i dopuštaju loše misli i negativno raspoloženje, a zanemaruju pozitivne. Zbog toga pate.“

Ali pustimo primjere iz davnih vremena, premda ih je bilo puno u svim ljudskim civilizacijama, već pogledajmo što se danas može zapaziti. Primjerice, čini se da je Švicarska jedna od najbogatijih zemalja, s visokom razinom društvenoga i ekonomskog razvoja. No, unatoč bogatom životu svojih građana dugi niz godina, jedan je od lidera po samoubojstvima u Europi. A u europskim zemljama koje nam se čine primjerima civiliziranog života, samoubojstvo spada u jedan od deset najraširenijih uzroka smrti. Da ne spominjemo SAD s njihovom imaginarnom slobodom ljudi i stvarnom slobodom divljanja Destruktora i Kanduka u njihovu okružju. Inače, danas je Amerika jedno od glavnih svjetskih skloništa za Kanduke i njihove Lemboje. Baš u ovoj zemlji postoji puno destruktivnih psihotehnika koje su već testirane u različitim zemljama svijeta.“

Otac Ivan stidljivo je zaškiljio i nasmiješio se svojim prorijeđenim zubima: „Misliš da to čine pod okriljem one agresivne žene s palicom nazvanom 'Demokracija' ?“

„Između ostalog“, odgovorio je Sensei.

„Točno, danas Kanduci imaju svu slobodu djelovanja“, požalio se Nikolaj Andrejevič.

Sergej je kimnuo glavom u znak slaganja: „Ako uzmemo u obzir sve ove informacije, čuli smo kako njihove piramidalne strukture u cijelom svijetu rastu vrlo brzo.“

„Vidite, ova su zla stvorenja bacila oko čak i na slavenske teritorije“, obrušio se otac Ivan razmišljajući o nečemu svom. „Tako su hrabri... Nekome treba stati na rep. I na svašta drugo...“

„A što je najvažnije, za postizanje svojih ciljeva koriste sva sredstva“, Nikolaj Andrejevič reče nezadovoljno.

„To je istina“, podržao ga je Sensei. „Koriste se svim mogućim sredstvima... Svoje organizacije nazivaju pompozim imenima koristeći se imenom Boga ili duhovnih vođa čovječanstva! Iskrivljuju istinu na sve moguće načine, izopačuju značenje Ljubavi i Slobode kako bi privukli što više prane da se prehrane! Ne preziru ni od čega, a osnovali su čak i sotonističke sekte. Koriste sve, uključujući znanje čovječanstva pohranjivano stoljećima za duhovne ciljeve.“

Privlače ljude lijepim 'omotom' svojih 'slatkiša', mislim na imena njihovih organizacija, predavanja, seminara, uz korištenje popularnih i svjetski poznatih brendova. Ali kad se čovjek uhvati na njihovu udicu, počnu obrađivati njegov um i nevidljivo mijenjaju Istinu za Laž. I čovjek postaje rob svog Ega, svog kakodemonu. Pogledajte kako Klohtuni privlače ljude u svoje organizacije! Oni potajno ili očitom plešu prema ritmu Životinjske prirode, s dubokim osjećajima koji proizlaze iz potreba duše i zamjenjuju ih svojim smjernicama.“

„Tako je“, reče otac Ivan. „Pod paravanom 'pobožnog' i propagandom 'univerzalne ljubavi' te skrušenim podređivanjem vođama tih organizacija ljudi se podsvjesno uče pokazivati agresivnost prema okolnom društvu.“

„Upravo tako“, potvrdio je Sensei. „Čak imaju sekte koje koriste nazive Šambale i Belovodye. To je stvarno smiješno! Što oni misle? Nadaju se da će zavarati nepismenu gomilu, naivne ljude koji nemaju blagog pojma što je Šambala? Šambala nikada neće

ustanoviti nijednu sektu ili religiju među ljudima, pogotovo skupljati donacije, održavati predavanja i seminare! Sve su to samo aktivnosti ljudi s neplemenitim ciljevima...

Što se tiče Šambale, paradoks je da sve svjetske religije koriste jedna te ista duhovna zrna znanja, a Šambala je njihov primarni izvor. Ali sama Šambala nikada neće utjecati na život i ljudima daje pravo izbora. Ako nekad utječe na globalne procese, taj je utjecaj neizravan i ništa više.“

Sensei je ušutio, a zatim počeo govoriti gledajući praznu stolicu, kao da objašnjava nešto petoj osobi koje nije bilo: „Dakle, Šambala je Šambala. To nije odmaralište bogatih, niti izložbena dvorana ili muzej. Onaj tko traži Šambalu mora pogledati u sebe. Za ljude Šambala prije svega znači čisto znanje koje dolazi s druge strane svijesti i otvoreno je svakom čovjeku koji radi na sebi, nad čistoćom svojih misli i zadržava dominaciju agatodemonu i Ljubavi prema Bogu... Dakle, nemojte gledati u izvanjski svijet, kojeg će na srebrnom pladnju s lažnim osmijehom uručiti oni koji ime Šambale u svojim pohlepnim ciljevima koriste kao svoju još jednu 'religiju', samo zato što su jednostavno 'previše gladni'. Jednostavno morate pogledati u sebe i otkriti tko ste zapravo i zašto ste došli na ovaj svijet.“

Usljedila je duga stanka prekinuta neočekivanim pitanjem koje je postavio Sergej: „Je li moguće da ljudi ikada dostignu puni opseg Šambalinog znanja?“

„Znaš...“, odgovorio je Sensei umorno, „ljudi su predaleko od punog dosega... Nadajmo se da će ljudi jednom, u najboljim okolnostima, pristupiti stotom dijelu ovog znanja, ako uspiju pobijediti svoj kakodemon. Tada će imati priliku. Ali pitanje je hoće li biti u stanju... Ne uspijevaju položiti najjednostavniji ispit... Šambala je toliko puta pokušavala ljudima dati čisto znanje! A što su ljudi učinili s njim, zbog svoga napuhanog egoizma i ogromne megalomanije?“, Sensei je napravio stanku, a zatim dodao mirnije: „Znanje nije problem... Problem je u čovjeku, u razini njegove duhovnosti... Šambala može pokazati put, naravno. Ali nikad

nikoga neće tjerati da njime krene. Ljudi će odabrati što žele, ići će tamo kuda im se sviđa. Dobit će ono što su odabrali.“

Usljedi je kratka stanka koju je ponovno prekinuo Sergej, koji se još jednom prebacio na glavnu temu razgovora: „Mislim ovako: ako postoji problem s Kanducima, trebao bi postojati netko tko bi ga riješio...“

„Usput, sudjeluje li Šambala u rješavanju ovog problema za ljudsko društvo?“, taktično upita otac Ivan.

„Šambala?“, Sensei se iznenadio. „Šambala nema nikakve veze s tim, jer je to potpuno osobni izbor svakog čovjeka i čovječanstva općenito. A pravo izbora ljudima daje sam Bog. Kanduk i njegova okolina mogu ući u čovjeka samo kad im se dobrovoljno otvore 'vrata', kroz dominaciju negativnih misli u njegovu umu. Tko može spriječiti ljude da iznutra žive s dominacijom agatodemonu, Ljubavi prema Bogu i svim živim bićima? Prije svega vi ste gospodar svojih misli i trebali biste odlučiti što će dominirati u vama. Svojim egocentrizmom i dominacijom misli životinjske prirode u svojoj svijesti čovjek sam od sebe rađa takve prijelazne parazite i zbog toga pati.

Ali Šambalu ta parazitska stvorenja ne zanimaju. Kanduci ne krše energijsku ravnotežu, ljudske duše ostaju netaknute i samo idu u drugu reinkarnaciju. Stoga je za Šambalu ovaj zli duh od istog interesa kao što je buha koja živi na susjedovom psu za čovjeka zaokupljenog vlastitim poslovima.“, rekao je Sensei i sa smiješkom pogledao oca Ivana. „Bodisatve mogu samo informirati ljude o ovoj 'nepoštenoj igri', ali oni neće riješiti taj problem umjesto njih. Ako ljudi žele, mogu to učiniti sami. Ako ne, nastavit će živjeti dalje s tim zlim stvorenjima. Još jednom ponavljam, **život čovjeka je njegov izbor i on treba sam rješavati svoje probleme.**“

„Ali ti Kanduci kradu životnu energiju od ljudi!“, prosvjedovao je otac Ivan.

„Pa šta?“, mirno je odgovorio Sensei. „Što je životna energija za čovjeka? Slikovito rečeno, ona je poput benzina. Kad čovjek ima

benzina, može voziti automobil. Kad ga nestane, čovjek izađe, uzme drugi automobil i opet vozi. Dakle, evolucija duše neće stati jer je netko izlio malo benzina, samo će privremeno usporiti na 'autocesti'. Ali općenito nema ništa tragično. Što je najvažnije u ovoj vožnji? Smjer. Ako krene u dobrom smjeru, vozi središnjim ulicama i automobil ostavlja na čuvanim parkiralištima, to je jedno. Ali ako se izgubi putem i vozi se po nekim zabitima, ostavlja automobil na neprikladnim mjestima, a spremnik benzina ostavlja otvorenim, tko je kriv nego on sam?“

„Koristiš tako neobične usporedbe“, nacerio se otac Ivan.

„Ali one su sasvim jasne“, nasmiješio se Sensei. „Dakle, ljudi su sami krivi za svoje probleme. Sve što Kanduci trebaju učiniti je staviti zamku za lov i čekati da se plijen uhvati.“

„U zadnje vrijeme čak ne moraju ni čekati, ako uzmemo u obzir statistiku“, uzdahnuo je Nikolaj Andrejevič.

„Upravo tako. Ljudi pokazuju glupost koja prelazi sve granice kad slijede svoju životinjsku prirodu. Stoga Kanduci i Lemboji imaju gozbu. Zbog toga postaju drski i love čak i malu djecu skoro bez ikakve kazne.“

„Skoro bez ikakve kazne?“, Sergej je uhvatio posljednje riječi Senseja. „To znači da je ipak bilo ljudi koji su ih kažnjavali. Tko su oni bili, ako nisu iz Šambale?“

„Bilo je nekoć nekih hrabrih ljudi koji su im prkosili...“

Otac Ivan uspravio je ramena i izbacio prsa.

„Zašto kažeš 'bilo'?“

Sensei je pogledao njegov uspravni položaj i lagano se nasmiješio.

„Jer u današnje vrijeme od njih gotovo nitko nije ostao. Zbog toga je opća ravnoteža narušena i zato su sva ta zla stvorenja počela cvjetati.“

„Možeš li nam ispričati detaljnije?“, upita Sergej.

„Svakako... Nekoć davno ti su se ljudi zvali Gelijari. Od davnina je to bio tajni savez ljudi koji su jurili za zlim stvorenjima, uključujući Kanduke i njihovu okolinu, i znatno su im zakomplicirali život.“

„Bili su poput nevidljivih ratnika?“, izustio je otac Ivan s tajanstvenim osmijehom.

„Tako nešto“, nasmiješio se Sensei i dodao ozbiljnije: „Gelijari su djelovali vrlo tajno. Njihova borba nije bila nimalo slična uobičajenoj ljudskoj borbi, jer se odvijala izvan granica svijesti.“

„Izvan granica? To je mnogo ozbiljnije“, zamišljeno je komentirao Nikolaj Andrejevič.

„Te negativne sile još su gore od osobne životinjske prirode, jer toliko iskrivljuju percepciju čovjeka i zavode je Lažima da se on potpuno dezorijentira u svojoj potrazi za istinskim duhovnim putovima. U pravilu je njegov um zombiran zlim stvorenjima i ne može objektivno procijeniti stvarnost...“

„To je istina“, složio se Nikolaj Andrejevič sa Sensejem.

„Na toj nevidljivoj strani nisu samo Kanduci sa svojim krugom, već i mnoštvo drugih zlih stvorenja. Stoga zadatak Gelijara nije bio samo da pomogne ljudima da prežive, već da osigura njihov um od takvih nametnika, tako da čovjek može sam odabrati način razvoja svoje Suštine.“

„To znači pružiti ljudima priliku da se razvijaju na prirodan način i donose vlastite izbore?“, precizirao je Sergej.

„Točno“, kimnuo je Sensei. „Štoviše, Gelijar nije tjerao ljude na duhovni put, nije utjecao na njihovo uvjerenje ili izbor. Nisu ni stupali u verbalni kontakt, poput Lemboja, Klohtuna, Iznila, nego su djelovali s druge strane svijesti, figurativno rečeno da bi čuvali ljudima leđa. Ono što je najvažnije, zbog njihovih aktivnosti ljudi bi iskusili prirodni proces unutaršnjeg duhovnog rasta, a sve umjetno stimulirane stvari od zlih stvorenja jednostavno bi nestajale poput ljuske.“

„Kako su živjeli ti ratnici? Tko su bili oni?“, upita otac Ivan.

„Bili su to jednostavno dobri i čestiti ljudi koji su živjeli kao i svi drugi ljudi. Oni su u različitim vremenima igrali takve uloge u društvu koje su im omogućavale ne samo da djeluju za dobrobit svoje domovine bez da itko posumnja, nego i da u potpunosti realiziraju svoj duhovni potencijal. Na primjer, za vrijeme dominacije religija, Gelijari su često služili u različitim vjerskim organizacijama čija su učenja bila tipična za mjesto na kojem su živjeli. Primjerice, u srednjem vijeku u zemljama zapadne i srednje Europe često su služili kao vitezovi i organizirali svoje tajne duhovne viteške redove. Mnogo kasnije, bliže našem vremenu, radili su u organizacijama s dugotrajnim poslovnim poduhvatima. Prije stotinu godina skrivali su se pod maskom nekih znanstvenika, državnih službenika ili lutajućih redovnika - to im je omogućavalo da se bore sa zlim stvorenjima u različitim regijama. Dakle, općenito su se različito prilagođavali u različitim vremenima. Ali zapravo su to bili jednostavni ljudi Znanja... U principu, njihov društveni položaj, ako nije bio povezan s njihovim istinskim aktivnostima, za njih nije bio toliko važan kao za obične ljude. Njihov glavni cilj bio im je unutarnji rad.“

„Dakle, oni su bili istinski Ratnici Svjetlosti, koji su služili Bogu...“, zamišljeno je rekao otac Ivan. „Bili su usporedivi samo s istinskim svecima koji su činili bogougodna djela.“

„Svatko ima svoj put do Boga“, tiho mu je odgovorio Sensei. „Put svetaca u određenom se smislu može nazvati egoističnim, jer im je stalo do spasenja svoje duše u iščekivanju Sudnjeg dana. Unatoč tome što čine bogougodna djela, podučavaju druge ljude, pa čak i mole za njih. Ali učiti druge i sa sobom se boriti toliko je različito, poput jaza između riječi i djela. Možda vam je sada teško to razumjeti, ali osjetit ćete s vremenom... Put svetaca može se nazvati putem slabih ljudi, ali sveci se ne mogu nazvati slabima u usporedbi s većim dijelom čovječanstva. Štoviše, nije tajna da je mnogim poznatim ličnostima pripisana svetost, ali zapravo to nisu bili (nije slučajno da je određena skupina ljudi nekoga nominirala

za sveca i proglasila svetim tek nakon smrti i u pravilu u mnogim slučajevima mnogo kasnije, kad među onima koji su poznavali tog čovjeka nitko više nije bio živ). Ali ljudi nikada ne zaboravljaju put pravih Svetaca čije su relikvije zaista čudotvorne.

Stoga su putovi svetaca i Gelijara dva različita puta koja vode do Boga. I svatko ima pravo odabrati način na koji je sposoban prijeći ga. Iako su sveci postigli samo nešto što su Gelijari spoznali u prvim fazama svoje borbe, to zapravo nije važno. Jer nije svatko u mogućnosti odabrati životni poziv kojeg su odabrali Gelijari. Oni su se od svetaca razlikovali po tome što nisu čekali posljednju borbu između Svjetla i Tame, već su u njoj sudjelovali ovdje i sada. I ne samo da su se borili za svoju dušu, već su značajno pomogli milijunima drugih duša pridonoseći njihovu prirodnom razvoju. To je težak put, naravno.“

„Kakve su poteškoće na tom putu?“, upita Nikolaj Andrejevič.

„Ako ćemo ukratko... Prvo, Gelijar je za svoju okolinu imao istu ulogu običnog čovjeka kao i prije, vodio je prirodan način života kako ne bi provocirao, kao što sam rekao, životinjsku agresiju ljudi protiv sebe. Drugo, Gelijar se uvijek morao kontrolirati, ne samo izvana, već i ono što je najvažnije, iznutra, kako bi njegova duhovna narav prevladala nad njegovom Životinjom. Treće, unatoč svemu tome, Gelijar je trebao svakodnevno raditi sa složenim meditacijama kako bi zaštitio ljude na svome području od zlih stvorenja. Budući da je bio u društvu i živio običnim životom, stalno je postojao i radio na drugoj strani stvarnosti. Dakle, to je vrlo težak put... Ali u duhovnom životu to je bio značajan korak naprijed, rekao bih skok na duhovnom stubištu.“

„Da“, rekao je otac Ivan. „Čini se da je Duh Sveti podržao njihove napore.“

„Gelijari su zaista činili dobro... Čak su i Bodisatve iz Šambale, uključujući Rigdena Djappoa, prema njima imali posebno poštovanje zbog unutarjnega ratničkog podviga. Već tijekom svog života Gelijar bi zaslužio pravo napustiti krug reinkarnacija i

slobodno otići u Nirvanu. Ili, ako se izrazimo kršćanski, rajska vrata su im uvijek bila otvorena, a sam Arkandeo Gabriel ih je vodio kroz ta vrata...“

U razgovoru je došlo do male stanke.

„Koliko sam shvatio, Gelijari su radili u skupinama“, rezimirao je Sergej. „Kakva je onda unutarnja struktura Gelijara?“

„Gotovo ista kao među Kanducima.“

Sergej je zaprepašteno izvio obrve.

„Ako postoji jedna sila“, rekao je Sensei, „njoj se suprotstavlja jednaka sila i kao rezultat monada je uravnotežena. Kad su se Kanduci pojavili u ljudskom društvu, Gelijari su zapravo uravnotežili monadu i relativna ravnoteža nastupila je u društvu.“

„Nisam razumio što je slično u njihovim strukturama? Imaju iste vanjske krugove?“

„Ne, ne vanjske. Imaju slične unutarnje krugove moći. Kao što Lemboji imaju Kanduka, tako i Gelijari imaju Etimona, takoreći zapovjednika. Etimon znači 'čuvar osnova, istine'. Općenito je to bio najiskusniji i duhovno najrazvijeniji Gelijar. Etimon je koordinirao akcije grupe, usmjeravao Gelijare na njihov put i pomagao im da nauče faze borbe i osobnog razvoja kojim je sam ovladao. Kad su neki od Gelijara narasli na razinu Etimona, on je ili zamijenio zapovjednika, ako je ovaj odlučio nakon potpunog ispunjavanja svoje zadaće ići u Nirvanu, ili je osnovao vlastitu skupinu i izabrao Gelijare od dostojnih ljudi koji su pokazali visoki moral i težili duhovnom znanju. Kao što bi Kanduk nastojao okupiti dvanaest Lemboja oko sebe, tako bi Etimon okupio dvanaest Gelijara.“

„Znači da je bilo dvanaest Gelijara i trinaesti Etimon?“, živo je izrekao otac Ivan. „Kao što je Isus imao dvanaest apostola a bio je trinaesti.“

„Točno. Zato što se tako stvara prsten moći. Teško je to razumjeti običnim ljudima, ali ljudi od Znanja to dobro znaju.“

„Ali ako su to dvije jednake suprotstavljene snage, oni bi za svoju borbu trebali koristiti jednu te istu energiju“, Sergej je počeo živahno rasuđivati. „To znači da i Gelijari koriste svoju pranu. Stoga su, trošeći puno svoje životne energije i uzimajući u obzir snagu svojih neprijatelja, Gelijari morali nekako napuniti svoju pranu, inače bi njihova tijela umrla u prvoj bitci.“

„U pravu si“, složio se Sensei. „Razlika je u metodama dopunjavanja prane. Kanduci i Lemboji krađu je od ljudi često im oduzimajući život i ne dopuštaju da im duša raste. Dok je Etimon i Gelijari dobivaju metodom koja je neškodljiva za ljude.“

„Zašto je Kanduk ne može dobiti neškodljivom metodom?“

„Zato što je ova metoda moguća samo pri apsolutnoj dominaciji agatodemoni i strogo kontrolom nad kakodemonom... Ovaj je život trajna borba za Gelijare, dok je za Kanduke užitak... Primjećujete li razliku?“, Sergej kimnu. „Tako se stvara monada.“

Sergej je neko vrijeme šutio, a zatim upitao: „Zašto je izgubljen Red Gelijara?“

„Zašto? Društvo je promijenilo svoje vrijednosti. Došljaci u Gelijare birani su između običnih ljudi. Pogledajte današnje društvo. Ono pokazuje očitu prevagu Životinje. Ljudi teže dobiti više materijalnog blaga od duhovnog. Stoga se Red Gelijara postupno počeo smanjivati. Prije stotinu godina posljednji je Gelijar zatvorio tamgu Pravija za ljudsko društvo, koliko god to zvučalo jednostavno“, Sensei je teško uzdahnuo, „nije bilo duhovnih ljudi koji bi željeli dalje nastaviti ovaj rad...“

„...koji je zaista bio bogougodan“, izgovorio je otac Ivan sa suosjećanjem.

„Točno. Jednom riječju, u to je vrijeme bila narušena ravnoteža monade. I zato je društvo dobilo neizbježni rezultat.“

Sensei je zašutio. Njegovi sugovornici također su sjedili u tišini zaranjajući u svoje misli. Napokon je Sergej progovorio: „Što

znači da je tamga Pravija bila zatvorena? Ako se dobro sjećam, tamga je svojevrsni znak...“

„Medaljon“, precizira Sensei.

„A Pravi...“, nastavio je Sergej, „pretpostavljam da je to nešto iz terminologije drevnih Slavena.“

„Da“, nastavio je Nikolaj Andrejevič, „To je istina. Tri su svijeta koja se spominju u kozmogoniji drevnih Slavena: svijet Pravi je svijet Svjetlosti, dobrih bogova, svijet Javi je vidljivi svijet, a Navi svijet zagrobni. Slaveni su slavili svijet Pravija, zato se smatra da su ih i prije kršćanstva nazivali pravoslavnima.“

„Iskreno govoreći, obični su ljudi mnogo kasnije štovali Pravija kao božanstvo“, rekao je Sensei. „A Pravi je za Gelijare i Etimona bio... da biste bolje razumjeli, netko poput glavnog zapovjednika. On je vodio je i koordinirao rad svih Etimona koji su bili na čelu Gelijara. Iako riječ 'vodio' nije baš ispravna za ovakve aktivnosti. Zato što su svi ti ljudi imali više nego prijateljske ili srodne odnose. Nitko nije bio među njima ni viši ni niži od ostalih. Bili su disciplinirani u svojim mislima i postupcima. Samo su iskusniji preuzimali veću odgovornost... Pravi je kontrolirao i bio odgovoran za koordinaciju djelovanja u zajedničkoj duhovnoj mreži.“

„Kako to misliš?“, otac Ivan nije shvatio.

„To je nešto poput interneta, ali duhovna verzija“, odgovorio je Sensei.

„Onda, što znači da je tamga Pravija bila zatvorena?“, opet je pitao Sergej.

„Tamga Pravija poseban je medaljon s kojim su radile mnoge generacije Pravija. Naravno da su njegovi kristali akumulirali vrlo moćnu silu. Kada se tamga Pravija koristi u radu, ona se otvara. A otvara se uvijek kad Gelijar radi. Kad s njom prestanu raditi, kao što se dogodilo prije stotinu godina, ona se zatvori. Jednostavno

rečeno tamga je ostavljena u kapsuli za buduću generaciju Gelijara.“

„U kapsuli?“, pitao je Nikolaj Andrejevič s čuđenjem.

„Ne u takvoj na koju si pomislio“, objasnio je Sensei. „Recimo tako da vas ne zbunjujem pojmovima, tamga se čuva u planinama, na nepristupačnom mjestu.“

„Jesu li te planine daleko?“, pitao je Sergej s osmijehom i odmah dodao: „Iskreno govoreći, ako je potrebno, spreman sam ići po nju na kraj svijeta.“

Sensei se nasmiješio: „Tamga je samo alat. Najvažnija je želja da se postane Majstor.“

Sergej je samopouzđano kimnuo i ozbiljno rekao: „Tu je...“

„... i ne samo kod tebe“, dodao je Nikolaj Andrejevič.

„Svakako“, potvrdi otac Ivan.

„To je najvažnije“, rekao je Sensei dobrodušno. „A ostalo će doći.“

Dio 3. Pravi Tamga

(napisano na temelju ulomaka Anastasijinog dnevnika)

Započelo je proljeće. Tijekom jednog od treninga šuškalo se da su sljedeći vikend treninzi otkazani jer će Sensei biti odsutan zajedno s Nikolajem Andrejevičem. Nitko ne bi obratio pažnju na vijest da se u njoj nije pojavilo ime liječnika. Ali njegovo je sudjelovanje toliko zainteresiralo našu ekipu da smo ne samo saznali kamo idu Nikolaj Andrejevič i Sensei, već smo se i pozvali da budemo njihovi suputnici. Svakako bi bilo neoprostivo propustiti planinarsko putovanje na Krim zajedno sa Sensejem! Nadalje, kako je objasnio Nikolaj Andrejevič, razlog putovanja nije bio jednostavan. Rekao je da se u posljednje vrijeme jako oduševio speleologijom, pa je Sensei pristao pokazati mu jednu izvanrednu špilju.

Istini za volju, mlada prikačena ekipa zadala je puno dodatnih problema Nikolaju Andrejeviču. U našoj mašti obilazak špilja bilo je nešto čisto romantično, nismo imali pojma o stvarnosti. Zašto bi bile potrebne posebne pripreme? Samo uzmi svoj ruksak i idi! Ipak, Nikolaj Andrejevič, kakav već jest, vrlo je ozbiljno pristupio pitanju opreme. U svomu profesionalnom radu često je surađivao s vojnom posadom za spašavanje rudara u našem malom gradu gdje su se svi međusobno poznavali. Dakle, zahvaljujući liječnikovim naporima dobili smo svu potrebnu opremu za podzemno spuštanje: platnene kombinezone, rudarske kacige sa svjetlima pričvršćenima na njih i dodatne svjetiljke. Kasnije se pokazalo da je ova oprema bila više nego korisna tijekom našeg putovanja.

Ispostavilo se da su, pored naše grupe koju smo činili Kostja, Andrej, Tatjana, ja, Stas, Ženja, Volođa i Viktor, išli još Valera, otac Ivan i Sergej. Objašnjeno nam je da je Sergej stari Sensejev prijatelj koji se odnedavno pridružio njegovu krugu.

Odlučeno je da se na Krim putuje automobilima. Put definitivno nije bio kratak, ali ni za koga nije bio previše naporan, možda zato što smo krenuli kasno navečer.

Ujutro nas je Krimski poluotok uljudno dočekaio svojom neponovljivom prirodom. Proljeće je ovdje bilo u cvatu, pokrivalo je okolni prostor svježim zelenilom. Promjenjivi krajolici iza prozora automobila bili su jedan šarmantniji od drugog. Činilo se da se natječu ispred nas kao na natjecanju ljepote. Blaga klima dopuštala je rast ogromnoga mnoštva drveća i grmlja, uključujući i neka prastara, ponekad ih slagavši u vrlo zamršene oblike.

Ubrzo smo ušli u malo selo i zaustavili se kraj vrata jedne kuće. Sensei i Nikolaj Andrejevič dogovorili su se s vlasnikom da parkiramo automobile u njegovu dvorištu, a naša se mala skupina natovarila šatorima i hranom te krenula prema planinama. Morali smo hodati prilično dugo, međutim, pohod je bio ugodan.

Sve okolo se utapalo u zelenilu. Svako malo pojavljivale su se livade posute procvjetalim proljetnim cvjetovima. A zrak je bio naprosto čudo, nevjerojatno lagan, čist i zasićen suptilnim prirodnim mirisima. Na jednom je mjestu zrak imao dašak gorske svježine, okrepljujućeg ozona; na drugom su vjetrovi donosili neponovljivi miris mora; vladao je cijeli splet mirisa procvjetalih biljaka.

Dno jaruge prema kojoj smo išli nije više bilo daleko. Međutim, Sensei je predložio da se zaustavimo i provedemo noć na proplanku blizu šume, jer je već padao mrak, a sumrak u planinama obično uslijedi vrlo brzo. Dok smo se mučili s postavljanjem šatora, potpuno se smračilo. Srećom, dečki su usput skupljali šiblje i tako smo mogli pripremiti toplu hranu i napitke. Odlučili smo ne organizirati nikakvo okupljanje oko logorske vatre koje smo svi toliko voljeli, jer smo prvo bili prilično umorni, a drugo, naša tjelesna izdržljivost trebala je biti testirana sljedećeg dana, kako je rekao Sensei. Tako su svi otišli spavati odmah nakon večere.

Jutro nas je dočekalo s gustom mliječnom maglom, pa smo spakirali stvari i nastavili put poput glavnih likova omiljenoga nacionalnog crtića „Ježić u magli“. Ipak, vrijeme u planinama obično se mijenja nepredvidivo brzo, pa se magla ubrzo podigla i našli smo se tik uz dno jaruge. Ipak, umjesto da krenemo prema vrhovima planina, Sensei nas je vodio podnožjem.

Sunce je već bilo prilično visoko. Nebo bijaše bez oblaka. Ptice su pjevale raznolike pjesme. Sve to je uz prekrasan planinski krajolik iznjedrilo izvrstan proljetni ugođaj. Tijekom cijelog puta dečki su raspravljali o visinama stijena koje su mogli svladati pomoću opreme za penjanje koju su imali sa sobom. Ipak, iako su bili zagriženi za ideju osvajanja vrhova planina, pozivajući se na neprestane komentare i šale Vanoa i Ženje, Sensei se nije žurio planinariti i nastavio je voditi našu malu skupinu duž podnožja planine.

Ubrzo smo došli do istaknute formacije stijena, gdje je Sensei rekao da smo stigli do određene točke naše „površinske“ šetnje. Začudeno smo se osvrtali oko sebe. Nije bilo ogromnih polukružnih vrata koja smo zamišljali kao tobožnji ulaz u tajanstvenu špilju. Pukotini nije bilo čak ni traga! Zaintrigirali smo se takvom zagonetkom i počeli oblačiti vunenu odjeću s planinarskim odijelima na nju. Ženja se najbrže odjenuo. Čekajući ostale, počeo je istraživati mjesto, ali, budući da nije pronašao pukotinu u stijeni, momak je zbunjeno upitao: „Sensei, trebamo li reći 'Sezame, otvori se'?“

Sensei se nacerio: „Preskočimo formalnosti.“

Kad smo se obukli, Sensei je predložio da za svaki slučaj ostavimo „nepotreban teret“, uključujući šatore, dodatnu opremu i predmete koje je naša grupa donijela od kuće. Počeli smo sortirati svoje stvari. Zatim smo hranu i druge potrebne stvari spakirali u ruksake, a ostatak „zakamuflirali“ iza gomile kamenja. Kad je sve bilo spremno, Sensei je prišao jednom od velikih kamenja koji su bili razbacani u blizini stijene i naoko izgledali vrlo teški, te ga lako odmaknuo u stranu.

„Dobrodošli“, pozvao je Sensei pokazujući otvoreni šaht.

Iznenadeno smo razmijenili poglede i prišli bliže, istraživali zjapeću tamnu rupu. Ženja je pokazivao najveću revnost. Čak je legao potrbuške i napola se stisnuo u šaht, povikavši „hej!“ par puta u šali. Zatim se povukao, čučnuo na koljena, mehanički otresao prašinu s kombinezona i sa smiješkom priznao: „Sad razumijem što je Winnie the Pooh osjećao kad je posjetio zečju kuću.“

Svi su se nasmijali, a otac Ivan rekao veselo i didaktično: „Eto do čega može dovesti grijeh prežderavanja! Ako nastavite ugađati svom tijelu proteinima i ugljikohidratima, uskoro nećeš moći ući ni u špilju ni kroz Rajska vrata...“

„Ništa zato“, razveselio se Ženja. „Tamo gdje se nemoguće stisnuti, ima da jurišamo.“

„Bi li juriš bio moguć za takvog 'stiskača'?“, upita Vano škiljeći 'starački'.

Još jedan val smijeha prigušio je odgovor nasmijanog Ženjke. Nasmijavši se i odmorivši se, naša se ekipa pripremila za ulazak u šaht. Sensei je demonstrirao kako pričvrstiti naprtnjaču na nogu radi ugodnijeg kretanja. Zamijenivši lampu na kacigi, on je prvi ušao. Valera ga je slijedio. Obojica su to uspjela učiniti prilično vješto, unatoč naizgled skučenom prolazu. Zatim su slijedili Stas, Ženja, Andrej, Tatjana i ja, zatim i svi ostali.

Puzali smo potrbuške, postavljajući laktove uza zidove poput izviđača na prvoj crti bojišnice. Planina nas je zagrlila tijesnim prstenom svoje kamene stege. Tmurna špilja dočekala nas je sumornom tišinom. Grobnu tišinu remetilo je samo naše stenjanje i šuštanje kombinezona te naprtnjača. Unutar ovoga uskog šahta činilo se da planina testira snagu, samokontrolu i smirenost svojih nepozvanih gostiju.

Uistinu, ulazeći u takova kamena kliješta, čovjek doživljava pojačani osjećaj prijelaza u potpuno drugačiji svijet. Još nekoliko minuta ranije tijelo vam je osjećalo slobodu, boraveći usred jarkih

boja prirode i sunčeve svjetlosti, a vaše je uho bilo počašćeno pjevom ptica i zujanjem kukaca probuđenih nakon dugoga zimskog sna, dok se sada osjećate zatvoreno u kamenim okovima ispod hrpe moćnih stijena teških po nekoliko tona. Tama je vladala posvuda. Na hladnom zraku osjećao se miris kamenja.

U početku se bilo teško naviknuti na tako osjetnu razliku. Pod ogromnim monumentalnim slojem stijena koji je prijeteći visio nad našim spljoštenim tijelima osjećaš se kao majušni insekt čija sudbina u potpunosti ovisi o prirodi. Misli i osjećaji postali su intenzivniji. Čak su i neki strahovi lagano paralizirali pokrete. Ipak, znatizelja je nadjačala drevni životinjski instinkt, a žeđ za viđenjem tajanstvenoga podzemnog svijeta davala je samopouzdanje i odlučnost da ovaj prvi test položimo do kraja.

Prešavši gotovo dvadeset metara na trbuhu i opipavši dodatnih pet metara, izašli smo u malu špilju u kojoj je bilo moguće ustati. Dok smo Tatjana i ja ispuzale van i čekale ostale, Ženja i Stas već su se smijali i dijelili svoje osjećaje i dosjetke tijekom prolaska kroz šaht sa Sensejem. Visina i snažna građa u takvim uvjetima nisu bile baš korisne. Srećom, obojica su imali snažne ruke, inače ne samo oni, već bismo svi bili u nevolji, budući da smo puzali iza njih. Stas je naš prolaz nazvao „deranjem kože naživo“. Prema momcima, na nekim dijelovima prolaza morali bi demonstrirati prava čuda respiratorne gimnastike pokušavajući izdahnuti zrak na takav način da značajno smanje volumen prsnog koša i da se tako stisnu kroz uske rupe. Dečki su imali vlastito iskustvo prilično neugodnih minuta sastanka s podzemnim svijetom. I nisu bili jedini. Sudeći prema licima Kostje, Viktora i Nikolaja Andrejeviča, da ne spominjem Tatjanino i moje, i ostali su doživjeli neke nezaboravne osjećaje. Volođa, Sergej i Vano bili su posljednji koji su izašli, ali njih su trojica imali posve miran i prirodan izgled, kao da im je takav prolaz kroz šaht bio sitnica. I dok je većina društva bila malo potištena nakon neočekivanog sastanka s planinom, Sergej i Vano, naprotiv, činilo se da su s velikim zadovoljstvom prolazili uskim šahtom, kao da su se imali priliku prisjetiti svoje razigrane mladosti.

Kad su se svi okupili, Sensei nas je poveo dalje. Kretali smo se u redu kamenim hodnikom niskog stropa koji se nakon pedesetak metara počeo neprimjetno širiti. Šetali smo još samo nekoliko minuta duž monotono razvučenih zidova i napokon smo nagrađeni prvim čudesnim pogledom koji nam je donekle popravio raspoloženje. Na putu nam se pojavila mala dvorana ukrašena stalaktitima i stalagmitima. Usred sumorne tame bilo je prilično uzbudljivo vidjeti snježnobijeli otočić, poput fatamorgane u pustinji.

Iz grupe su se spontano prolomili usklici oduševljenja. Bacili smo stvari i razišli se po dvorani, sa zanimanjem promatrajući ovu prirodnu kreaciju. Dugi stalaktiti nalik ledenici bili su pričvršćeni za strop, dok su se nevjerojatni stalagmiti, koji su nalikovali na palmino stablo, uzdizali iznad poda, a iz njih je voda kapala. Bilo je vrlo zanimljivo vidjeti najfinije umjetničko djelo prirode opšiveno uz rub pukotine. A na nekim su mjestima visjeli tako zamršeni stalagmiti za koje je činilo da su očarani magijom i potpuno nesvjesni bilo kakvih zakona gravitacije.

„Kakva ljepota!“, Rekao je Andrej.

Svi su očarani šetali po dvorani.

„Kakav naporan posao!“, primijetio je Nikolaj Andrejevič ispitujući sljedeći stalagmit. „Kap po kap, iz godine u godinu, tisućljeća u tisućljeće. Čitava kronika evolucije po centimetar godišnje.“

„Evolucije čega? Špilje?“, pitao se Kostja.

„Krimske obale.“

Kostja je pažljivo proučio stalagmit sa svih strana i namjestio naočale.

„To kažeš figurativno?“

„Ne, zašto?“, Nikolaj Andrejevič je osvijetlio susjedni stalagmit. „Pogledaj ovdje. Tu možeš bolje vidjeti prstenove, baš kao što ih ima posječeno drveće. Tu se nalaze kemijski zapisi o tome

kako se formirala klima izvan špilje tijekom cijelog razdoblja rasta stalagmita. Ti podaci s površine dolaze kišnicom i vodom iz otopljenog snijega.“

„Sjajno! Odakle to znaš?“

„Čitaj više pa ćeš i ti znati.“

Andrej, koji je također stajao pokraj našeg liječnika, pružio je ruku prema stalagmitu, ali Nikolaj Andrejevič ga je na brzinu zaustavio: „Ne diraj! Čak i ako samo dodirneš stalagmit, čestice znoja uništiti će ga tijekom mnogih godina.“ Postiđen, Andrej povuče ruku nazad. „Vidiš, ovdje postoji nepromjenjivo okruženje. Čak i naše disanje ovdje mijenja kemiju zraka.“

„Kuziš?!“, Kostja je zadirkivao Andreja. „Ukipi se i ne diši!“

Čuvši ovaj razgovor, Ženja je odmah iznio „racionalni prijedlog“.

„Ovdje na ulazu treba postaviti obavijest: 'Disanje, kihanje i kašljanje ljudskog zraka strogo je zabranjeno'.“

Vanovo cerekanje odjeknulo je u mraku: „Da! Unatoč činjenici da su ljudi davno otišli iz špilja, za neke pojedince, da ne upiremo prstom, špilja očito nije napustila svoje bivše stanare. Pa zijeva svojim neprobojnim mrakom u njihovim sivim vijugama.“ Izronivši iz tame lupio je Ženjku po ramenu. „Krenimo sada... ti, špiljska infekcija.“

Dok smo se divili sadržajima podzemne dvorane, Kostja je iznenada čučnuo, uhvatio se za trbuh i počeo ubrzano disati.

„Što nije u redu?“, upita Sensei primijetivši njegovo stanje.

„Odjednom sam osjetio nelagodu...“

„Možda imaš klaustrofobiju?“, pitao se Nikolaj Andrejevič.

„Mislim da nije. Zapravo, ne bolujem od bilo kakve bolesti zatvorenih prostora. Samo se osjećam pomalo nelagodno...“

Razgovor je privukao pažnju ostatka ekipe.

„Hej, pazi!“, Volođa je u šali zaprijetio. „U tenku ne smiješ biti bolestan.“

„Dobro sam“, mahnuo je Kostja rukom u svjetlu snopova svjetiljki usmjerenih na njega. „To je samo nelagoda... Sad će proći.“

„Pa, događa se“, smireno je rekao Sensei. „Čak i oni koji ne pate od bilo koje bolesti ponekad se osjećaju nelagodno unutar špilja, pogotovo kad tamo dođu prvi put. Ljudska mašta ovdje može prirediti razne trikove...“

„To je istina. Mašta može izazvati takav strah“, ponovio je Nikolaj Andrejevič, „da čak i na površini daješ petama vjetra.“

Dečki su se nasmijali, Kostja se podigao nasmiješen, a opet zbunjen tako neočekivanom općom pažnjom prema sebi. Malo kasnije, kad su se momci ponovno raširili po dvorani, Kostja je šapatom počeo razgovarati s Tatjanom, a zatim prišao Senseju. Oklijevao je na trenutak, a zatim zbunjeno promrmljao: „Pa... hm... možda ćemo Tatjana i ja ostati... Bolje da vas pričekamo na površini... Recimo, čuvat ćemo stvari.“

„Kako želite, to je samo vaša odluka“, rekao je Sensei s osmijehom. „Nećemo se uskoro vratiti.“ A onda je ozbiljnije dodao: „Trebali li vam pomoć da se vratite na površinu?“

Kostja je oklijevajući slegnuo ramenima: „Ma uspjeh ćemo... nadam se.“

„Jasno. Odvest ću vas.“ I, pronašavši Vanoa, reče mu Sensei pokazujući na Kostju i Tatjanu: „Ti ćeš biti glavni, a ja ću ovo dvoje odvesti na površinu.“

Vano se nasmiješio i tiho izgovorio: „Jesu li gotovi? Je li gotova podzemna romantika?“

Sergej je čuo njihov razgovor i ponudio svoju uslugu.

„Sensei, dopusti mi da ih vratim, tako će biti brže. Uzetom ćemo biti povezani u lanac. Prvo ću ja ići, a zatim ih povući.“

„Točno, pusti Sergeja!“, odjeknu Vano i reče u šali Senseju: „Budući da si danas ti naš Susanin, moramo te paziti.“

„OK“, naceri se Sensei, okrene se Sergeju i upita: „Molim te, budi oprezan.“

„Shvatio sam, ne brini.“

Kostja, Tatjana i Sergej zavezali su se užetom. Kad je sve bilo pripremljeno, počeli su se vraćati. Ostatak skupine koristio je privremenu stanku odmarajući se ili nastavljajući ispitivanje špiljskih stalaktita i stalagmita. Ubrzo se Sergej vratio i u šali izvijestio Senseja da je „operacija“ uspješno završena. Naša je grupa krenula dalje. Kretali smo se lančano jedno za drugim, prilično brzo, kako mi se činilo. Čak sam pomislila: „Došli smo ovamo vidjeti špilje, a sada idemo brzinom mlaznog aviona“. Sensei je, kao iskusni vodič, samouvjereno vodio našu grupu. Vrata su vodila u male dvorane, dvorane u galerije. Naša je ruta nekoliko puta mijenjala smjer: ponekad je išla uzbrdo, ponekad se spuštala nizbrdo, a zatim je naglo skretala i prolazila kroz neke uske pukotine, iz kojih bismo izašli uz osjećaj da smo išli obrnutim smjerom. Ponekad smo ulazili u kamene zamke koji su se na prvi pogled činili neprohodnima, ali Sensei nas je samouvjereno izveo krajnje neprimjetnim stazama, ne zabrinjavajući naše umove.

Osjećalo se da se temperatura mijenja od mjesta do mjesta. Zrak je ponegdje bio vlažniji, a kapljice vode blistale su svjetlošću baklji na zidovima takvih prolaza. Ponegdje je bilo propuha. A na jednom od raskrižja nekako smo čuli daleki zvuk podzemnog vodopada.

U početku sam se pokušavala nekako orijentirati, ali onda smo nekoliko puta promijenili smjer i prošli križanje s razgranatim stazama i shvatila sam da su moji orijentacijski napori uzaludni. Ipak, zanimljiv je dio bio da smo, usprkos tako krivudavom, složenom smjeru, šetali jedva primjetnom stazom, uglavnom potpuno uspravni, iako smo se povremeno morali stisnuti i puzati na trbuhu ili ići četveronoške. Tamo gdje se staza naglo spuštala ili

strmo uspinjala, mogle su se primijetiti određene grube stepenice. Kamenje pored stepenica bilo je savršeno glatko. Zbog naše žurbe nisam uspjela jasno razabrati jesu li te stube prirodne ili umjetne. Na naše najveće iznenađenje, kretali smo se prilično ugodno, premda sam se pripremala za neke nevjerojatne muke, i psihičke i fizičke.

Zapazila sam još nešto važno glede ponašanja svoje ljudske prirode u takvim okolnostima. Od samih početaka našeg puta, posebno nakon prolaska kroz šaht, neprestano sam doživljavala čudne osjećaje neprirodnog straha. Kao posljedica toga moji su pokreti bili sputani i nastojala sam hodati strogo usred grupe, štoviše, uglavnom sam gledala kuda sam koračala. Okolina mi se činila sumornom i zastrašujućom. I što sam više tako razmišljala, to sam se više tresla od straha. U hod sam tražila uzroke tog straha, kriveći uglavnom špilju i njen čudan utjecaj. Na kraju sam dosegla takvu paničnu situaciju da bih skoro krenula prema izlazu, da sam samo znala gdje je.

Međutim, moja teorija negativnog učinka špilje na ljudsku psihu na kraju je pukla poput mjehurića od sapunice kad sam, tijekom sljedećega petominutnog odmora ispunjenog uobičajenim šalama naših momaka, primijetila olimpijsku smirenost većine sudionika turneje, koji su očito uživali u svom boravku u špilji. Što se tiče Nikolaja Andrejeviča, on uopće nije gubio vrijeme i koristio je svaku priliku da istraži okolne zidne stijene i naslage. Jednom kad sam sve to primijetila, brzo rastuće negativne misli povukle su se i shvatila sam da su te misli gladni agresori Životinjske prirode, koji su jednostavno čekali trenutak kada će se moći izrugivati mojoj mašti. Strah je zamijenila znatiželja...

Zanimljivo je pitanje iz koje sam špilje doista pokušavala pobjeći - ove prirodne ili špilje vlastite „pećinske svijesti“, kako je fino rekao otac Ivan? Čega sam se toliko bojala? Potpuno je očito da, gdje god se čovjek nalazio - pod zemljom, na površini ili u bilo kojem okruženju - snaga njegova straha sastoji se od njegovih misli. Kako se kaže, ono o čemu čovjek misli je upravo ono što on jest. I

počela sam osjećati da je moj strah jednostavno apsurdan, jer je to puki trivijalni prljavi trik životinjske prirode. Umirivši se, koncentrirala sam svoje emocije i osjećaje na meditaciju Lotosovog Cvijeta i nakon određenog vremena sve se posložilo. Čak se i moj um počeo baviti korisnim radom cijenjenja nevjerojatnih kreacija podzemnog svijeta.

Čim je veo straha podignut, preda mnom se otvorio čudesan svijet, za čije postojanje nisam niti pretpostavljala vodeći svoj jednolični život na površini. Gledajući fantastične kamene lukove i zidove koje je voda vješto urezala tijekom mnogih stoljeća, oduševila sam se takvim golemim djelom. Krajolik unutar špilje pokazao se izuzetno raznolikim. Barem je ono što su zrake naših svjetiljki uspjele ugrabiti iz vječne tame bilo impresivno. Gledajući tu ljepotu, topila sam se u osjećaj divljenja, kao da se ispreplićem s nevidljivim životom zagonetne utrobe zemlje.

Sad sam shvatila zašto su podzemna putovanja toliko privlačila speleologe i planinare. Bio je to upravo neponovljivi osjećaj oduševljenja i divljenja, otkrivanja čudesnih mjesta podzemnog svijeta na koja možda čovjek nikada nije kročio. Zapanjujući je osjećaj vječne tajne, zagonetne ljuštore koja svoje blago otkriva samo odvažnim, odlučnim ljudima, kojima je prevladavanje prepreka postalo pravilom. Ogromna snaga volje i motivacija tjeraju nečije iscrpljeno, umorno tijelo da ustrajno ide naprijed, ponekad balansirajući na rubu života i smrti. Hodali smo u grupi i unatoč tome doživljavali određeno uzbudljivo drhtanje. Ali što kad bi netko išao sam? Koliko hrabrosti treba imati čovjek, ne samo za fizički proći podzemnu rutu, već i biti cjelovita osoba snažne volje, osoba koja je spremna prije svega prevladati sebe i svoj strah radi velike tajne prirode!

Špilje su čvrsto izolirane od vanjskog svijeta. Njihova apsolutno tiha i neprobojna tama automatski tjeraju čovjeka da uroni u sebe, da pogleda u vlastitu dušu. Špilje svojim životom, tisućljetnim postojanjem u trajnim uvjetima vlastite unutarnje klime, pomalo podsjećaju na ljudsko biće s njegovom dualnošću.

Bez obzira na to kako se čovjekova sudbina i okolnosti mijenjaju izvana, bez obzira na to kako se njegovo tijelo razvijalo, a zatim i ostarjelo, u čovjekovoj duši ostaju mrak, čežnja, tišina i vječna samoća, ako se na nju ne obraća pažnju. I nitko osim tebe nema pristup onom lijepom i božanskom što se krije u mračnom podzemlju tvoje podsvijesti. Jedino ti sam, kroz nepromjenjivu Ljubav prema svemu postojećem, možeš ne samo pronaći pravo blago u sebi, već ga i uklopiti u blistavi kristal koji će osvijetliti Božanski put u tami.

S druge strane, takva savršena izolacija špilje od vanjskog svijeta nalikuje izolaciji vlastite svijesti tijekom meditacije ili molitve, kada čovjek postaje odvojen od vanjskog i usredotočen na unutarne. Tako i izolacija od uobičajene vreve, od životnih nevolja, ista savršena tišina unutar svijesti u kojoj se izgovaraju riječi molitve. Kakva zapanjujuća slučajnost! Ali što ako su za prirodu globalno takva mjesta s nepromjenjivom klimom precizno određeni sigurnosni ventili gdje, bez obzira na vanjske uvjete, priroda može sačuvati zametke primarnog života na Zemlji koji su za nju najvažniji i najdragocjeniji. Pri tome je duša za duhovnog čovjeka jednako važna kao i život za prirodu. Uistinu, s vremenom promašimo ili podcijenimo toliko zanimljivih stvari, usredotočujući se samo na potrošački stav prema prirodi, na ono što bilo koje mjesto na Zemlji može dati ljudima. Malo ljudi razmišlja što takva mjesta znače za samu prirodu. Nažalost, naše masovne egoistične misli i djela očito ostavljaju posljedice, kako za prirodu tako i za čovječanstvo u cjelini.

* * *

Naša je skupina hodala prilično dugo. Prohodavši još jedan prolaz sličan tunelu, našli smo se u špiljskoj dvorani s brojnim kamenim pregradama. Tamo je Sensei najavio još jedno dugo zaustavljanje na dvadeset minuta. Netko je sjedio na kamenju, neki su samo skinuli naprtnjače i gledali okolo, dok je Ženja počeo naglo otresati kombinezon od prašine.

„Bože milostivi! Prašina posvuda!“, momak je bio stvarno ljut, ali onda se nasmiješio i prebacio na šalu: „Nikad nisam mogao razumjeti dvije stvari: odakle se pojavljuje prašina i kamo nestaje novac?“

Sjedajući da se odmori, Sensei je izgovorio, kao usput: „Da ljudi nisu toliko lijeni, već bi odavno stvorili 'prašina eliminator'. Trebali bi učiti iz prirode, recimo od cvijeta lotosa. Listovi se izvrsno pročišćavaju, odbacuju vodu i prljavštinu.“

„Pa to je priroda, u njoj je sve ra-zum-no“, naglasio je posljednju riječ Nikolaj Andrejevič, sjedeći na kamenu i pokušavajući osloboditi nogu iz čizme. „Dok su ljudi uglavnom zaokupljeni kemijom u nastojanju poboljšavanja sapuna.“

„Točno“, nacerio se Sensei, čučnuo i naslonio leđima na kamenu pregradu. „Nema tu pomoći – biznis je biznis...“

„A šta je taj 'prašina eliminator'?“, pitao se Stas.

„To je elementarna stvar“, rekao je Sensei napola zatvorivši oči. „To je zaštitni sloj koji ima oblik opne. Može se nanijeti na bilo koju odjeću. Vrlo praktično... I vrlo jednostavno za napraviti pomoću suvremenih tehnologija. Treba uzeti polimer i kombinirati ga s nanočesticama srebra...“

Budući da je Sensei zašutio pokušavajući odrijemati, nitko ga se nije usudio uznemiravati daljnjim pitanjima.

Dok se on odmarao mi smo razgledavali špilju. Treba spomenuti da je na nas ostavila poseban dojam, prije svega zbog svoje neobičnosti. Špilja je nalikovala prostranom labirintu. Svi su joj uglovi izgledali slično, a kad se nekuda odmaknete, prilično dugo morate tražiti put nazad. Čini se da slijediš svjetla baklji koja se reflektiraju na pećinskoj kupoli, ali onda se nađeš u još jednom ćorsokaku. Čak su i naši majstori šale, nakon što su položili pećinski test o dezorijentaciji u prostoru, nastojali da ne odu daleko od skupine bez posebnog razloga.

Unatoč tome Ženja je ostao vjeran sebi čak i pod takvim okolnostima. Prvo je odlučio uplašiti Vanoa kad je ovaj otišao istražiti labirint. Čim je otac Ivan nestao iza kamenja, Ženja nam je gestikulirao da ćemo čuti horor vrisak i krenuo odmah za svećenikom. Međutim, nije uslijedio očekivani zvučni efekt. Vano se vratio prilično brzo, ali s druge strane, dok je Ženja još uvijek bio odsutan. Na kraju je njegov žalosni glas odjeknuo negdje iz mraka: „Ljudi, gdje ste? Halo! Ima li koga! Baterija u mojoj svjetiljci se ispraznila zajedno s glasnicama. Upomoć! SOS!!! Oooh...“

Sensei je otvorio oči čuvši Ženjino ustrajno zavijanje, pogledao zadovoljno lice oca Ivana, koji se smjestio pokraj Sergeja, i ozbiljno rekao:

„Dajte ga izvucite odande prije nego što se potpuno izgubi, inače ćemo ga morati tražiti tjedan dana.“

Vano se nasmiješio, sjeo i usmjerio svjetiljku prema jednom od uglova stropa špilje.

„Hodaj prema svjetlosti, moje grešno dijete...“

Nakon određenog vremena momak se pojavio pred nama zračeći sretnim osmijehom. Odmah na licu mjesta u šali je odigrao prizor slijepog prosjaka, ispruživši ruke prema naprijed. Počeo se u šali klanjati i zahvaljivati svima na spasenju njegova 'zanemoćalog' tijela. A kad je prišao svećeniku, čak je pao na koljena i počeo se klanjati. Tijekom jednog od takvih naklona, 'slijepi prosjak' iznenada je 'povratio vid' kad je vidio rupu na nogavici svojeg kombinezona.

„Ups! Kakva kvaliteta, dovraga...“

Pokrivši rupu rukom, u pratnji smijeha momaka, prišao mi je i zatražio konac i iglu kao „jednokratni suosjećajni dodatak za njegovu stradalnu prirodu“. Primivši što mu je trebalo, Ženja se preselio u susjednu slijepu ulicu i sakrio se iza ugla da nikoga ne zbuni svojim šivanjem. Dugo se smještao. Tada se na ulaznom zidu pojavila sjena tipa koji je marljivo šivao nogavicu, bačena snopom

svjetiljke. U međuvremenu smo počeli razgovarati o svakodnevnim temama. Odjednom je Stas upitao: „Gle! Šta se s njim događa?“

Svi su pogledali prema Ženjkinom „sobičku“. Prema momkovoju sjeni, moglo bi se pretpostaviti da je tjerao golemoga dlakavog pauka koji ga je napadao odozgo. Prigušeni promukli zvukovi zapravo su se začuli iza ugla kao da se čovjek trudi boriti se protiv „kukca mesoždera“. Stas se čak napola pridigao. Zatim se nasmiješio i bešumno prišuljao do slijepe ulice, pod našim budnim pogledima. Kradom je pogledao unutra i vratio se isto onako bešumno, jedva se suzdržavajući od smijeha. Ispostavilo se da je Ženja svesrdno igrao tragikomediju kazališta sjena, pretvorivši moj lagani šešir s frotirnim kiticama, koji mi je očito lukavo uzeo ispred nosa dok je tražio iglu i konac, u golemu paukovu sjenu. Kad nam je Stas rekao te pikantne detalje, nismo se mogli dalje kontrolirati i počeli smo urlati od smijeha, plješćući našem predanom komičaru. Čuvši graju i pljesak, Ženja je shvatio da je njegov pothvat bio sramotan neuspjeh. Ipak, odmah je reagirao na situaciju i izveo smireni naklon „pauka“ i njegove „izmučene žrtve“ u svojoj igri sjena.

Svi su toliko uživali u Ženjkinjoj šali da su se dečki počeli međusobno plašiti sjenama „oživljenih“ špiljskih lavova i ogromnih medvjeda. Nije zapravo bilo važno što su ti sisavci živjeli prije trideset ili četrdeset tisuća godina. Sam proces igre zasigurno je bio bitniji, jer je upravo to stvorilo nezaboravne dojmove na nepoznatom mjestu.

Naše vragolije su nas oživjele. Nova zabava vidljivo je dodala adrenalin u krv i razvedrila vrijeme tijekom marša. „Razvedrila“ je baš prava riječ, jer naša ruta nije zahtijevala nikakav supernapor. Nije bilo prijelaza podzemnih rijeka, preskakanja preko ponora, što su neki od nas potajno očekivali. Na primjer, Voloda je u ruksaku nosio vodene mokasine, uvjeravajući Senseja da će one obavezno biti potrebne. Stas i Ženja uzeli su konope i nešto opreme za penjanje na stijene, za svaki slučaj, kako su objasnili. Sensei je tada odlučio ne prigovarati, nego je odmahnuo rukom. Nakon što su

prešli prilično dug put, momci su očito shvatili beskorisnost sve opreme koju su nosili na ramenima. Vjerojatno smo nekako srećom zaobišli opasna mjesta u špilji, jer naš je put uglavnom bio, rekla bih, prilično civiliziran u prirodnoj varijanti.

Na „veliku vodu“ smo naišli samo jednom. Prošavši još neka razbacana jezerca, padine i zavoje, provukli smo se kroz usku pukotinu koja je vijugala poput jegulje i našli se na maloj platformi. Odmah je postalo vlažno i osjetili smo kako smo ušli u ogroman prostor. Svjetla naših baklji počela su kliziti kroz tamu, ističući goleme stalaktitne ljepote. U tom smo trenutku bili gore, na kamenoj terasi. Pred nama se protezalo veličanstveno jezero s čipkastom snježnobijelom planinom i stalagmitima u njemu. Sedam ogromnih snježnobijelih stalagmita smještenih usred jezera, koji svojim oblikom savršeno podsjećaju na cvijeće lotosa. Da nije bio ogromne veličine, moglo bi se pomisliti da je to doista prirodno cvijeće.

Pažljivo smo se spustili niz kamenu izbočinu neobičnim zavojitim stepenicama. Uz jezero se protezala jedva primjetna staza. Zapanjujuća ljepota elegantno uređene dvorane učinila je da usporimo. Zaista, kako smo mogli nastaviti? Možda na svom putu ne bismo vidjeli ništa bolje. Vrlo vjerojatno razumjevši naše raspoloženje, Sensei je počeo sporije hodati, pružajući nam priliku da uočimo raskošni ukras bajkovite „palače“. Sa stropa su veličanstveno visjeli stalaktiti u obliku ekscentričnih prevrnutih svijećnjaka. A među njima su nadvijeni buketi nevenućeg cvijeća u obliku ogromnih grozdova veličanstvenih bijelih ljiljana. Zidovi dvorane bili su gusto načičkani izvornim snježnobijelim resicama i pomponima, a ponegdje su bili prekriveni tankim slojem bijelih kristala, kao da su imali tanki veo. Sva je ta čarolija blistala i svjetlucala zasljepljujućim vatrometom pod svjetlima naših baklji. Sve je izgledalo toliko čipkasto, profinjeno, lomljivo i nježno da sam nehotice zadržala dah gledajući u ovo nevjerojatno božansko mjesto u vječnom cvatu i s ljubavlju čuvano utrobom planine.

Ipak, najupečatljiviji su bili lotosi od stalagmita, zbog svoje ogromne veličine i idealnog oblika. Bilo je nemoguće skinuti pogled s njihove snježnobijele ljepote. Nikad prije u životu nisam vidjela tako nevjerovatno, čisto cvijeće koje je sama priroda uzgojila od minerala. Sudeći po oduševljenim usklikima naše skupine, gotovo svi smo imali slične misli o neobično lijepom prizoru. Dečki jednostavno nisu mogli vjerovati da je ovo čudo stvorila priroda, jer se činilo tako nerealnim. Na to reče Nikolaj Andrejevič:

„Ovo je nesporno djelo prirode! Vjerojatno je da su ti lotosi podvodne formacije, nakupljeni sedimenti. To je potpuno prirodan proces. Na površini jezera nastaje tanka naborana kora. Zatim ona prerasta u stalagmite koji dosežu razinu vode. Držeći se čvrsto palube 'sporog broda', naborana kora postupno povećava svoju visinu...“

Međutim, čak i uz opsežna objašnjenja i čvrstu znanstvenu interpretaciju Nikolaja Andrejeviča, bilo je teško povjerovati da je takvu ljepotu sličnu lotosu s točno sedam cvjetova stvorila sama priroda. Iako, tko bi je drugi mogao stvoriti već priroda? Tko bi tisućljećima unaprijed mogao tako točno izračunati smjer i putanju jedne kapi koja je svojim neumornim radom naknadno stvorila takvo čudo?!

Istini za volju, nitko nije želio napustiti zadivljujuće i očaravajuće jezero lotosa. Ipak, Sensei nam je dao samo malo vremena za razgledavanje i odlučno krenuo dalje. Naravno da smo ga slijedili ne želeći zaostajati. Na rastanku nas je ovo mjesto iznenadilo još jednom. U smjeru u kojem smo išli i usmjeravali svjetlost izronilo je nekoliko veličanstvenih isklesanih figura sraslih stalagmita koji štite jezero lotosa.

Kad smo prišli bliže, vidjeli smo da ona koja se nalazi u sredini i strši iz stijene izgleda poput ležeće Sfinge nalik onoj koja čuva vječni mir u blizini egipatskih piramida u Gizi. Iz nekog je razloga njena puka mistična figura privukla najviše pozornosti od svih ostalih „skulptura“. Stvorio se čudan dojam da se snježnobijela Sfinga poput živog duha napola pomaknula naprijed sa zida goleme

špilje kako bi sa svoje visine zurila u one koji su se usudili stupiti na njezin milenijima miran teritorij.

Jednostavno smo drhtali dok su naši slabi zraci svjetlosti osvijetljavali ogromnu Sfinginu glavu visine oko pet metara. Velike ledenice od naraslih stalaktita, poput kraljevske frizure, spuštale su joj se s potiljka na ramena. A na njezinu se čelu uzdizala snježnobijela figurica, nešto poput kobre s raširenim vratom. Što se tiče izraza njezina „ljudskog“ lica, on nije bio dovoljno jasan, ali to je samo dodatno pojačalo naš dojam. Takva „nejasna“ mistika reljefa lica bila je još privlačnija, jer je svima pružala priliku da mentalno dovrši njen vlastiti zamišljeni izgled. Ipak, možda su najupečatljivije na ovom zagonetnom licu bile njezine oči, koje su se poigravale čudnim odrazima svjetlosti koju smo usmjeravali. Zahvaljujući takvu svjetlosnom efektu, cijela skulptura od stalaktita i stalagmita oživjela je i stvarno se pretvorila u moćnog Stražara koji štiti stoljetne tajne svoga podzemnog svijeta.

Njene su oči ostavile dojam na sve. U našoj smo skupini oprezno počeli šaputati jedni drugima. Netko je smatrao da su na mjestu očiju dijamanti koji su kreirali tako zapanjujući sjaj, netko je to smatrao samo odrazom svjetlosti iz prirodne konveksnosti stalaktita, a netko je uvjeravao ostale da se takav efekt može stvoriti samo umjetno. Jedino je Sensei tijekom rasprave bio tih.

Čudno za reći, naš je put išao ravno prema Sfingi. Kako smo se približavali ovom prirodnom kipu sve bliže i bliže, počela sam osjećati neki blagi praznovjerni strah. Naša je skupina prošla stalagmit u prednjem dijelu stopala osjećajući se poput mravlje kolone. A kad smo mu došli do lijevoga prednjeg dijela stopala, odjednom smo skrenuli u vrlo uski i skućeni prolaz neprimjetno smješten između druge i treće „kandže“. Odjednom sam pomislila da ako se sam pojaviš u ovoj pećini, teško da bi imalo smisla tražiti prolaz ovdje, u blizini kipa koji je svojom pojavom izazivao nerazumljiv strah. Možda zato što je svakog sudionika marša poticala ista misao, svi su nastojali ne zaostajati slijedeći jedni druge. Nitko nije bio zadovoljan idejom da ostane licem u lice sa

Sfingom, čiji pogled nije bio samo zastrašujući, već te prikuje za mjesto. I, premda se svatko od nas šepurio dok je izražavao svoje mišljenje od čega su napravljene oči vječnog stražara, rasprava je u biti bila puko potvrđivanje našeg straha pred impresivnom gigantskom figurom.

Kad smo kroz prednji dio Sfinge ušli u prostraniji prolaz, netko se čak prisjetio legende o Sfingi, odnosno Sfinge iz drevne Grčke mitologije. Bila je to krilata polu-žena i polu-lavica koja je boravila na litici u blizini Tebe i svim prolaznicima postavljala jednu te istu zagonetku: „Ujutro hoda na četiri noge, u podne na dvije, a navečer na tri. Što je to?“ Pojela bi sve koji nisu znali odgovor. Samo je Edip riješio zagonetku, odgovorivši da je to čovjek - u djetinjstvu, u zrelosti i u starosti. Nakon toga Sfinga se bacila s litice... Ipak, jedno je pročitati legendu sjedeći kod kuće sa šalicom čaja u udobnoj fotelji, a sasvim drugo je revidirati legendu poslije psihološkog šoka nakon što si upravo doživio čitav niz emocija tijekom sastanka s ne manje mističnom stalaktitnom i stalagmitnom Sfingom. U takvim se okolnostima zasigurno sve doživljava potpuno drugačije, baš kao da si onaj ispitanik za kojeg je zagonetka Sfinge ostala nerješiva i postala uzrok njegove smrti.

Ako razmišljamo o tome dublje, to više nema veze sa Sfingom, već s čovjekom koji je uhvaćen nespreman. Što točno u nama uzrokuje takav panični strah pred nepoznatim? To je naša unutarnja otvorenost prema takvim pojavama i naše spontano razmišljanje, koje uključuje maštu i stvara zastrašujuće slike projicirane Životinjskom prirodom. A upravo je Životinjska priroda ta koja upija našu pažnju i zasjenjuje prisilnim strahom ogroman izvor duhovne sile, sposobnog da prevlada sve prepreke ovog svijeta. Stoga se nespreman čovjek prebacuje na *uobičajeno* dominantno u svojoj svijesti. *A ako se pokaže da je on obični prolaznik' s uobičajenom Životinjskom prirodom koja dominira u svijesti, doživjet će istu sudbinu kao i većina ljudi kojima je ovaj materijalni život jedina stvarnost, i kojima smrt ne znači samo fizički, već i „duhovni kraj“. S druge strane, ako bi se na njihovu mjestu pojavila duhovna osobnost, svaka prepreka koja se čini*

nepremostivom za „običnog prolaznika“ bila bi samo još jedan korak prema vječnosti za takvu duhovnu osobnost.

* * *

Nakon impresivne snježnobijele dvorane ponovno smo zaronili u mračne, tamne prolaze i galerije. Kamen je postao uobičajen. I opet sam počela gledati prema dolje više nego oko sebe. Navika je očito jedna od najizrazitijih obilježja ljudske prirode. Koliko smo dugo bili pod zemljom? Samo nekoliko sati. Toliko smo utisaka doživjeli zbog kamenja na početku našeg puta - paničnog straha i osjećaja istinskog divljenja! A sada? Prošlo je samo malo vremena, a sve je ponovno postalo uobičajeno, naravno, osim kraških špilja u kojima se činilo da je gotovo svaka ledenica umjetničko djelo, maštovita formacija velikog slikara i kipara - Prirode. Iako sam bila prilično sigurna da, ako bi krške špilje bile beskrajni labirinti, poput kamenih galerija kojima smo se kretali, naš bi nesavršeni um učinio i ovu snježnobijelu ljepoticu uobičajenom. Tada bi navika iznova dovela razmišljanje do dubine „jedinstvenog Ega“ i svatko od nas ponovno bi razmišljao o onome što je potajno smatrao najvažnijim.

Sa Sensejom na čelu naša je skupina prošla još nekoliko podzemnih marševa. Na jednom je mjestu tunel postao toliko uzak da smo opet morali puzati. Ipak, ishod napora premašio je sva naša očekivanja. Našli smo se u prilično prostranoj dvorani. Iako nije bilo ni stalaktita ni stalagmita, ova nas je prostorija također prilično zadivila. Njena je površina činila ovalno dno davno usahlog jezera usred kojeg se nalazila čudna konglomeracija golemih okomitih gromada.

Sensei nas je vodio niz hodnik lijevom stranom. Gotovo nasred bočnog zida otkrili smo stepenice koje su se uzdizale oko tri metra, urezivale u stijenu i završavale pored ulaza u neobičnu lođu. Što se tiče očiju Sfinge, bilo je argumenata i dvojbi jesu li one prirodne ili umjetne; što se tiče stepenica, nitko uopće nije sumnjao da su neki nepoznati stručnjaci naporno radili na rubovima stijena.

Sensei je predložio da se ovdje utaborimo za dulji odmor. Počeli smo se penjati stubama za koje se činilo da nitko njima nije kročio jako dugo. U takvim trenucima obično imaš neobičan osjećaj da dolaziš u doticaj s najdubljom tajnom nepoznate prošlosti kojoj su prešutno svjedočili ovi drevni kamenčići, kao da si i sam dio povijesti koja je bljesnula poput sjene u stoljetnoj kronici ove špilje.

U „lođi“ su se nalazila tri dugačka niza monolitnih kamenih klupa u obliku velikih stepenica. Umorni smo spustili ruksake s ramena i sretno se ispružili na klupama protežući premorene noge.

Ipak, nismo mogli dugo sjediti. Čim je svjetlost naših baklji skliznula po špiljskoj sobi, zaledili smo se otvorenih usta od zaprepaštenja zbog pogleda koji se otvorio. Činilo se da su se gromade, koje smo smatrali običnom nakupinom kamenja, smjestile u određenom uzorku nasred dvorane. Pri tome se uzorak mogao jasno uočiti baš odozgo, jer su vrhovi monolita bili kao izrezani na istoj visini. Svećenik je bio prvi koji je pretpostavio obris crteža: „Hm, izgleda kao staroslavensko slovo „ž“ ('ж') s crticom u sredini.“

„Da, doista postoji sličnost“, kimnuo je Sergej.

„Живица“, „живите“, „живот“, promrmlja svećenik.

„Šta reče?“, Andrej nije shvatio.

„Tako se ovo slovo naziva na ćirilici“, objasnio je otac Ivan.

„A-a-ah“, razvukao je momak.

„Jednostavnije, to znači 'život', zaključio je Nikolaj Andrejevič.

„U davninama ovo slovo nije značilo samo život. Bio je to svojevrsni simbol Svjetskog Stabla, uključujući dva sakramenta: Život i Znanje“, precizirao je svećenik.

„Pa naravno“, izgovorio je psihoterapeut, „što je gore i dolje je. Baš kao Jav i Nav.“

„Meni izgleda kao da su se dva kamena ljljana prevrnula jedan prema drugom“, primijetila sam.

„Nalikuje ogromnom kukcu“, iznio je Viktor svoju viziju.

Dok smo nagađali, činilo se da Sensei nije obraćao pažnju ni na naše zadivljene uzvike ni na ukupnu panoramu kamenja. Jedino što se činilo da ga zanima je prilika da iskoristi situaciju za duboki odmor. Trljao je noge rukama izvevši kratku opuštajuću masažu kroz odjeću. Upravo u tom trenutku Viktor je, zadržavajući svoje ushićene oči zalijepljene za stijene, sa zaprepaštenjem upitao: „Sensei, što je to zapravo?“

„Idi i pogledaj“, veselo je predložio Sensei masirajući stopala.

Svima se sviđjela ta ideja. Naša se grupa istovremeno spustila, ostavivši vođu da se odmori. Uz prilično veliku dozu adrenalina, promatrajući veličanstveni prizor, potpuno smo zaboravili na umor i počeli lutati po dvorani proučavajući njezin glavni objekt s nijemom zbunjenošću. Dvometarski monoliti bili su smješteni u određenom slijedu jedan za drugim. Između njih su se nalazili gotovo jednaki prolazi. Samo su se prolazi između nekih smještenih u sredini malo razlikovali. Kamenje je uredno obrađeno, gotovo do glatkoće. Ženja je posegnuo za nakošenim vrhom i dodirnuo ga rukama.

„I?“, upita ga je Voloda koji je stajao u blizini.

„Glatko kao da je polirano... Jedino što ima puno prašine“, momak je otresao ruku i nacerio se. „Ono što vam sa stopostotnom sigurnošću mogu reći jest da 'čistačice' očito odavno nisu bile na ovom mjestu.“

„Da“, rekao je liječnik zamišljeno, pregledavajući gromade. „Koliko je truda i znanja uloženo da se napravi takvo nešto! Samo poznavanje geometrije sigurno nije dovoljno za takvu konstrukciju.“

„Vjerojatno je i onaj tko je ovo konstruirao posjedovao izvanredan umjetnički talent“, odjeknuo je Vano ušavši u samo središte nakupine kamenih gromada, gdje se nalazio osebujan unutarnji prolaz između dvije uzdužne polovice slova 'ж'.

Pojurili smo prema njemu stiskajući se između kamenih blokova. Zagonetni simboli, hijeroglifi, ukrasi i neobičan rezbareni reljef pojavili su se pred nama u svjetlu baklji. Ukočeni od zaprepaštenja, otvorenih usta, naša je ekipa započela istraživanje susjednih monolita. Mnogi od njih su bili ispisani, ali ne svi. Kako mi se činilo, nije postojao nikakav poseban slijed ispisanih i praznih gromada.

„To je pravi izvor matematičkih kodova“, primijetio je Sergej proučavajući crteže.

„Zašto to misliš?“, upita Vano stavivši ruke iza leđa kao da je rektor koji ispituje studenta.

„Pogledaj. Vidiš ujednačeni broj klinova? Ovdje i ovdje... U ovom je stubu još takvih. Očito su ubacili semantiku matematičkog karaktera... Jedini preostali zadatak,“ nacerio se Sergej, „je saznati ključ.“

„Hm, kao što je rekao poljski matematičar Hugo Steinhaus: 'Matematika posreduje između duha i materije'“, primijetio je otac Ivan nakon što je s velikom poteškoćom izgovorio ime autora citata.

„Zanimljivo, zanimljivo“, ushićeno je promrmljao Nikolaj Andrejevič pažljivo milujući rukom izbočeni reljef. „Ako je to doista matematički kôd, onda... Odlična je ideja stvoriti poruku koja nije vezana za neko određeno vrijeme. Ipak, istodobno ga može pročitati svako razumno biće, ako takvo biće može primijeniti osnove matematičkih izračuna...“

Njihov intrigantan razgovor automatski je odvuкао našu pažnju na crteže. Naravno, tamo nisam uočila ništa posebno matematičko. Bilo je poredanih simbola, ali oni mi nisu ništa govorili. Slike i reljefi su mi bili mnogo zanimljiviji. Činilo se da inventivnost ljudi koji su ih nacrtali na kamenoj površini nema granica. Bilo je šiljaka i trokuta; bilo je valovitih zavojnica koje su se međusobno isprepletale; bilo je brazda nalik na divovski otisak prsta; tu su bili i koncentrični krugovi, zamršeni likovi i nerazumljivi hijeroglifi. Pritom su, zanimljivo, neki monoliti bili kao

da su osamljeni na zajedničkoj slici, dok su drugi, naprotiv, predstavljali samo dio opće velike slike, pri čemu se produžetak reljefa ornamenta vidio na susjednim blokovima. Još uvijek je na nekim mjestima, posebno tamo gdje su monoliti tvorili kut zaokreta, produžetak slike bio na kamenu koji je bio smješten kroz prazan monolit.

Utjecaj ovog mjesta na nas bio je također prilično zanimljiv. Bez ikakva međusobnog dogovora hodali smo od monolita do monolita jedno za drugim, kao da se bojimo zaostajanja ili jurenja naprijed, premda je tamo zapravo bilo nemoguće izgubiti se i premda naši dečki obično nisu pokazivali strah čak ni kad ga osjete. Ali sada... jedino su Valera, Sergej i Vano sami lutali monolitima i ispitivali crteže. U međuvremenu, mi smo slijedili Nikolaja Andrejeviča kao da je turistički vodič, a da to nismo ni primijetili.

Pregledavši zidove ovoga izvornog kompleksa, s očitim osjećajem olakšanja počeli smo se penjati stubama prema Senseju. Dakle, budući da smo bilo pod takvom lavinom dojmova od monolita, naravno da se nismo mogli suzdržati od upita. Sjedeći na kamenim klupama jednostavno smo bombardirali Senseja pitanjima, ali on je samo odgovarao šalama i smijao se našim emocionalnim ispadima.

„Sensei, kako si pronašao ovu špilju?“, pitao je Andrej.

„Kakvi su to simboli prikazani na stijenama?“, pitao je Viktor.

„Tko je tako uredno obrađivao kamenje?“, otac Ivan pokazao je svoje zanimanje.

„Što je zapravo ovaj čudni bunker?“, Ženja je pokušao otkriti gledajući oko sebe.

„Ma ništa“, Sensei odmahnu rukom. „Samo soba za zečeve.“

„U kojem smislu?“ Andrej nije shvatio. „Jesu li ovdje uzgajali zečeve?“

„Pa, tako nešto“, odgovorio je Sensei neobavezno, smijući se zajedno sa ostalima.

„Aha, sad ćeš reći“, promrmlja otac Ivan.

Desetak minuta gnjavili smo Senseja svojim beskrajnim pitanjima, ali on se samo smijao poput čvrstoga olovnog vojnika. A budući da od njega nikada nismo uspjeli dobiti jasne odgovore, naši intelektualni „teškaši“ upali su u borbu rasuđivanja i nagađanja.

„To je nesumnjivo prilično stara struktura“, počeo je izlagati svoju verziju Nikolaj Andrejevič. „Izgleda kao drevni vjerski kompleks.“

„A tko ga je, što misliš, sagradio?“, pitao je Volođa.

„Pa, Krim je jedno od najstarijih naselja“, slegnuo je ramenima Nikolaj Andrejevič. „Ljudi iz Istočne Europe ovdje su živjeli od najstarijih vremena. Koliko se sjećam, Krim su naseljavali Kimerijci od kraja drugog tisućljeća pr. Kr. U prvom su tisućljeću pr. Kr. živjeli Taurijci, kasnije - Skiti. A onda su ovdje bili brojni narodi, uključujući Grke, Rimljane, Gote, Hune, Armence, a također potomke Alana, Pečenega, Mongola...“

„Što je s Rusima?“, slušajući popis, Andrej nije mogao odoljeti da ne pita.

„I Rusi također, kad je Krim 1774. godine došao pod patronat Rusije“, Nikolaj Andrejevič je zastao i ponovno se vratio temi koja ga zanima, „Međutim, bilo tko od spomenutih ljudi teško je mogao sve ovo sagraditi. Čini mi se da je ovaj kompleks mnogo drevniji...“

„Slažem se“, otac Ivan je kimnuo i s očekivanjem pogledao Senseja.

No, potonji je bio hladnokrvno šutljiv, očito uživajući u spontano otvorenoj raspravi.

„Hm, puno drevniji?“, Ponovio je Sergej i nacerio se. „Mnogo drevniji podrazumijeva već neandertalce.“

„Aha, u kamenom dobu!“, Volođa izusti kroz smijeh.

„Zašto ne?“, Vano je shvatio ideju i usrdno je počeo razvijati: „Sve je moguće. Neandertalci su bili posebni ljudi. Nedavno sam čuo verziju da nismo njihovi potomci, jer je to bila zasebna odvojena grana ljudske vrste. Pronašli su ozbiljne razlike u genima. Da skratim, oni su bratići naše homosapienske vrste. Ipak su imali neke kulture. Imali su vatru. Inače, živjeli su u špiljama, a bili su prilično vješti u obradi kamena. Tehnika obrade bijaše itekako posebna, ne poput one koju su imali Homo sapiensi... I općenito, neandertalci su naseljavali Europu“, svećenik je iznio glavni potkrepljujući argument za svoju duhovitu hipotezu. „Bila je to njihova domovina.“

„Alo!“, Ženja je ironično izgovorio, „Gdje se u tom slučaju izlegao Homo sapiens?!“

„Pa, ne znam mjesto *izlijeganja* predaka nekih 'najtalentiranijih' sapiensa, koji još uvijek prljaju zemlju svojom strašnom mutacijom“, rekao je otac Ivan sa smiješkom, naglašavajući riječ „izlijeganje“. „Priroda zasad krije istinitu priču o tom strašnom eksperimentu. Ipak, Afrika se smatra domovinom Homo sapiensa.“

„Afrika?!“, Ženja je zbunjeno pitao, kao da je to za njega neočekivana vijest i prasnuo u smijeh odmah na licu mjesta: „Tu smo! Banane za sve! Ispada da smo mi crnci!“

„Pa, netko je 'crnac', dok je netko 'razumni čovjek', izgovorio je otac Ivan i, gledajući prljavo lice momka, doda: „Molim te da ne generaliziraš masovnost u svoju mračnu, reliktnu individualnost.“

Složno smo se smijali još jednoj predstavi naših humorista i, nakon što su njih dvojica utihnuli, ponovno smo usmjerili pogled na kameni kompleks.

„Da, da bi se izgradilo ovako nešto potrebna je učinkovita organizacija rada, zajedno s odgovarajućim strojevima i opremom za obradu te ugradnju blokova“, ponovio je svoju pretpostavku Nikolaj Andrejevič. „Sve ovo sigurno zahtijeva posjedovanje ozbiljnog znanja, prije svega iz područja geometrije, matematike“,

dok je nabrajao znanosti, Nikolaj Andrejevič počeo je marljivo brojati prstima, „i vjerojatno astronomije...“

„Fizike“, dodao je Sensei na isti način, kao da pomaže liječniku u kreiranju popisa.

S obzirom da je to bila jedina ozbiljna Sensejeva riječ usred njegovih šala, svi su ga pogledali sa zanimanjem. Opća pažnja natjerala je Senseja da utihne, ali se nije imao gdje sakriti jer je riječ već bila izgovorena. Ipak, umjesto objašnjenja, Sensei je pogledao Vanoa i pitao podsmjehujući se: „Želiš li iskusiti lokalnu spačku?“

„Sa zadovoljstvom“, voljno se složio svećenik.

„Idi tamo“, Sensei je usmjerio svjetiljku prema mjestu odakle smo ušli u špilju. „Vidiš one udubine u zidu? Upotrijebi ih da se popneš do niše koja se oдавde ne vidi.“

„I što će se dogoditi?“

„Vidjet ćeš.“

Vano je svog prijatelja gledao s nepovjerenjem, očito pokušavajući naslutiti neki podli trik i, da bi bio siguran, upozorio je sa smiješkom: „Dobro, zapamti da sam ti vjerovao, dijete!“

Hodao je u naznačenom smjeru. Počeli smo znatizeljno promatrati njega i njegovo sljedeće, prilično spretno penjanje na strmi zid. A onda su neki od nas (Ženja, Stas, Andrej i ja) čak otišli vidjeti gdje se svećenik popeo, jer smo iz lođe mogli vidjeti samo nadvijeni dio stijene iza koje je nestao Vano. Ispostavilo se da se popeo gotovo do svoda špilje i ušao u prilično prostranu nišu izrađenu u obliku širokog balkona. Kad smo prišli bliže, otac Ivan ju je već istraživao pomoću svoje svjetiljke. Očito ne našavši ništa posebno, slegnuo je ramenima. Naslonivši se na kameni „rukohvat“ Vano nas je pogledao odozgo i glasno pitao kako bi ga Sensei mogao čuti: „Onda, u čemu je fazon?!“

Glasna jeka odjeknula je cijelom špiljom, kao da je netko Vanou dao snažni mikrofon i uključio ga na puni kapacitet. Automatski smo poskočili, a Ženja je čak skočio u stranu i sagnuo se kao da se skriva od eksplozije.“

„O, moj Bože! Stigao je kraj svijeta! Svećenikov glas se zaorio...“

Vano je i sam bio iznenađen takvim zvučnim efektom i uzviknuo: „Oho-ho-ho-ho!“

Odjek je snažno prošao dvoranom i natjerao Ženju da prestravljeno pokrije uši.

„Napustimo ovo mjesto prije nego što oglušimo“, predložio je momak kroz smijeh.

Značajno je da smo na povratku jasno čuli ne samo svećeničko zagrijavanje za pjesmu, već i njegov tihi razgovor sa samim sobom. Svi zvukovi s tog mjesta izvrsno su odzvanjali po cijeloj špilji.

Nakon povratka Ženja je odmah upitao: „Sensei, jesi li svećenika pretvorio u Gelsomina?“, smijali smo se prisjećajući se „Čarobnog glasa Gelsomina“ - filma našeg djetinjstva. U međuvremenu je momak nastavio smiješeći se: „Ionako je prilično dosadan nekim pristojnim ljudima, a sada će nas sve maltretirati svojim decibelima.“

Udobno smo se smjestili u „lođi“ te protegnuli umorne noge s neskrivenim zadovoljstvom. Prevladao je nagomilani umor. Nakon toliko kilometara pješačenja čak mi je i kamen izgledao mekši od perine. U međuvremenu je otac Ivan oduševljeno mrmljao na svom balkonu: „Ovo je prava akustika! Sjajno! Volio bih da imam takav zvučni efekt u svojoj crkvi...“

A onda je glasnije ponovio: „Čuješ li, Sensei? Kažem, volio bih imati takvu akustiku...“

Umjesto Senseja, Sergej je povikao: „Čujemo te jako dobro! Samo nemoj vikati, molim te, jer smo već oglušili.“

„Stvarno?“, Vano se začudio. „Ovo je zaista prava akustika...“ Ponovno je pročistio svoj glas i probao razne tonove. Prilagodivši se optimalnom intenzitetu zvuka koji mu se očito najviše svidio, Vano je na svećenički način izgovorio: „Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome, sada i zauvijek, i za vijeke vjekova. A-a-me-en...“

Njegov se glas proširio po dvorani ispunjavajući prostor svojom svečanom intonacijom. Svećenik je neko vrijeme šutio, očito osluškujući odjek i, budući da je bio zadovoljan njime, počeo čitati molitvu Duhu Svetom: „Kralju nebeski, Utješitelju, Duše istine, koji si posvuda i sve ispunjavaš, Riznico dobara i Životvorče, dođi i useli se u nas, i očisti nas od svake prljavštine, i spasi, Blagi, duše naše.“

Molitveni ton koji je odjeknuo dvoranom donio je zaista zapanjujući učinak. Moćne vibracije glasa oca Ivana odzvanjale su iz tame, a donijele su čak i drhtaje. Zvuk je generirao unutarnju inspiraciju, prodirao je u samu dubinu duše, kao da tjera svaku stanicu tijela u sklad. Kad je otac Ivan završio izgovaranje molitve, nastala je apsolutna tišina, zbog koje su posljednje molitvene riječi odjekivale u svijesti, točno ponavljajući svećenikovu boju glasa. Sjedili smo očarani i nepomični, uživajući u nevjerojatnom zvučnom efektu. U međuvremenu se svećenik toliko uzbudio da je počeo obavljati čitavu vjersku službu. Promijenio je intonaciju i postupno prešao na nisko, jednolično molitveno pjevanje. Glas mu je postao baršunast, mekan i uspavljujuć. Zatvorila sam oči, a drijemež je obuhvatio moju svijest.

* * *

„Izvrсна akustika!“, svećenik se nije mogao načuditi, kad je napokon sišao sa svoga „zvučnog“ balkona.

„Oh, nije to još ništa“, rekao je Sensei tajanstveno, bacio pogled na sat, a zatim dodao: „U redu, neka bude. Želite još jedan trik?“

Počeli smo klimati glavom.

„Ali, u tom slučaju će svi morati obaviti neki posao, kako bi sve bilo učinkovito“, napomenuo je Sensei unaprijed, još više pobuđujući našu znatiželju.

Ne otkrivajući o čemu se radi, Sensei je izvadio dugu meku krpku iz svog ruksaka, raskomadao je i podijelio svakom od nas. Čuvajući tajnu nadolazećeg „trika“, odveo je naš odred na „borbene položaje“, kako se šaljivo izrazio.

„Onda, protiv koga ćemo se boriti tako strašnim oružjem?“, upita Ženjka kroz smijeh.

„Protiv Gospođe Prašine“, odgovori Sensei sa smiješkom. „Ti si taj koji se žalilo da ovdje već dugo nema 'čistačice'.“

„Ja?!“, Ženja se hinjeno začudio. „To sam rekao tako, malo nepromišljeno. Jer što je zapravo prašina?! To je ukras prastarih predmeta. To je vrijedan dio bogate prošlosti ove špilje...“

Ženja je počeo izlagati čitav životni ep zrnca prašine i pričati o njegovu „staračkom imunitetu u ovoj svetoj špilji“, a Volođa je nasmiješeno dao kratki nastavak njegova vatrenog govora: „Čovjek je sposoban izmisliti bilo što, samo da ne mora raditi.“

Mislili smo da će sada započeti ogroman posao na čišćenju kompleksa od prašine. Međutim, suprotno našim očekivanjima, Sensei nas nije odveo do monolita, već nas je smjestio s desne i lijeve strane ovalne dvorane u odnosu na stepenice, davši zadatak temeljito obrisati mjesta na kamenju koje je naznačio. I dok su ostali dečki dobivali mjesta na zidovima, Volođa i ja dobili smo neobične udubine smještene između stepenica koje vode do „lođe“. Uputili smo se na intenzivno čišćenje naznačenih mjesta. Mjesta su činila vodoravne okrugle udubine, svaka u obliku pladnja čiji je jedan rub pod određenim kutom lagano tonuo u stijenu. Jednom

kad sam počela uklanjati sloj prašine i prljavštine s dodijeljenog područja, otkrila sam ispod njega glatko polirani kristal nalik na gorski kristal. Volođa i ostali momci otkrili su isto. Svi kristali koji su donekle nalikovali na svjetla motornih vozila bili su različitih veličina i ugrađeni u zidove špilje na različitim visinama i pod raznim kutovima. Dok smo uklanjali prljavštinu s njih osvjetljavajući područje svojim svjetiljkama, špiljska dvorana počela je oživljavati u igri sjene i svjetla. Oduševljeno smo gledali oko sebe i mislili da je upravo to trik koji je Sensei obećao. U međuvremenu, sjedeći na stepenicama, Sensei se bavio nekim čudnim predmetima, trljajući prašinu s njihovih sitnih dijelova i pokušavajući nešto u njima namjestiti. Kad je Sensei završio svoj posao i upalio njihove „fitalje“ upaljačem, shvatila sam da su to bile dvije, naoko prastare, prilično neobične svjetiljke, koje su stvorile neprirodno osvjetljenje.

„Oh, iznenađujuće, još uvijek rade“, čudio se provjerivši i ugasisvi drevne „lampe“.

Jednom kad smo obavili zadatak, Sensei nas je pozvao da sjednemo u „lođu“ i naložio Ženji da skupi krpe za prašinu. Potonji je simulirao masku strogog inspektora ili, bolje rečeno, prekobrdske inspektorice i mrmljajući smiješne monologe počeo skupljati krpice od nas, kao da je skupljao karte na ulazu u ljetno kino.

Sensei je Volođu smjestio blizu jednog od kristala koji se nalazi u desnom zidu nedaleko od ulaza u špilju. Prvo mu je pomogao da svjetiljku usmjeri na kristal pod određenim kutom. Fenomenalan optički efekt pojavio se pred našim očima. Svjetlost se nekoliko puta odbijala od zrcalnih kristala, prolazila kroz kompleks monolita i... Na suprotnomu kamenom zidu s desne strane ukazale su se dvije sjene nalik ljudskim likovima sa svojevrsnim skafanderima na glavama. Pored tih figura, iza njih se mogao vidjeti krajolik s morem, planinama i nekim nebeskim tijelom koje je visjelo iznad njih, bilo mjesec ili sunce ili, preciznije, krug sjajan iznutra. Žamor čuđenja odjeknuo je među nama.

„Tko su ovi? Ronioci?“, pitao se Andrej.

„Zašto baš roniaci?“, odjekne Viktor. „Možda su kozmonauti...“

„Točno, to su kozmo-roniaci!“, Ženja kimne s odobravanjem.

U međuvremenu, Sensei je Stasa smjestio blizu zida nasuprot onom gdje je stajao Volođa. Kad je Sensei prilagodio kut svjetlosti Stasove svjetiljke i usmjerio ga na drugi kristal, svjetlost je ponovno kliznula oko špilje u svojim brojnim odsjajima i dodala volumensku dimenziju osvijetljenom kompleksu monolita. I odjednom, na „ekranu“ s lijeve strane pojavila se golema sjena dinosaura-ljuskavca. Međutim, najzanimljivije je bilo da su iznad njegove glave već visila četiri velika kruga, a nekoliko manjih, ne tako jasnih krugova, bilo je iza njih.

Na Sensejev zahtjev ugasili smo svjetiljke. Ponovno je upalio „fitilj“ drevne „lampe“ i njime zamijenio Stasovu svjetiljku. Sjena dinosaura postala je nejasna, ali Sensei je vjerojatno nekako prilagodio kut svjetlosti, jer sjena ubrzo nije dobila samo bistrinu, već kao da je postala živa. Pokreti dinosaura bili su toliko stvarni, kao da je doista bio prisutan u špilji. Jednom kada je Sensei na isti način prilagodio Volođinu svjetlost, zamijenivši njegovu svjetiljku drevnom „lampom“, oživjeli su i likovi s kacigama na „ekranu“. Činilo se da razgovaraju o nečemu u vezi s dinosaurom i krugovima na „nebu“. Ovdje smo zasigurno požalili što nije bilo zvuka, iako je, čim smo prevladali prvi šok onoga što smo vidjeli, Ženja uspješno popunio tu prazninu i odmah izmislio smiješnu priču o velikom šetajućem šiš čevapu. Na to je otac Ivan primijetio na Ženjin račun da je „nemoguće staviti maramicu na prljava usta“.

Sensei nam se pridružio, smjestivši se između Nikolaja Andrejeviča i Vanoa.

„Dakle, kako vam se sviđa trik?“

„Super!“, Viktor je odgovorio za sve.

„Prilično je zabavno“, svećenik kimne u znak pristanka. „Je li takva živa iluzija doista stvorena trenutkom paljenja 'fitilja'? Ne mo'š vjerovat“.

„Da, nije jednostavna shema valne optike“, dodao je Sergej procjenjujući način kretanja i refleksije svjetlosti.

„Što ste drugo očekivali?“, zadovoljno je izgovorio Sensei. „Prastara antika nije bila tako primitivna kako neki ljudi misle...“

Iskosa je pogledao oca Ivana. Ovaj se osmjehnuo. „Prastara antika, kažeš... Pa, koliko je prastara?“

„Ako vam kažem, ionako nećete vjerovati“, Sensei je odmahnuo rukom cereći se. „Dakle, nemojmo, kako kažu, kvariti atmosferu brojevima. Najvažnija je suština. A suština vam je pred očima.“

Neko smo vrijeme šutke gledali sliku uživo na „ekranu“. „Igra svjetla i tame vječna je tema“, filozofski je Nikolaj Andrejevič primijetio „suštinu“. „Drevni ljudi su vjerovali da je vidljivi svijet nastao spajanjem dviju priroda koje se jedna drugoj suprotstavljaju - svjetla i tame, dobra i zla.“

„I to se može reći“, složio se Sensei. „Prva, tj. Svjetlost rađa ljudsku dušu; druga, tj. Sjena rađa ljudsko tijelo. Kad se zatvoreno svjetlo oslobodi, nastupit će kraj svijeta.“

„Kakvi su to krugovi iznad?“, pitao se Voloda.

„To je podsjetnik i upozorenje za potomke o onome što je bilo i što će biti.“

„A što je točno bilo i što će biti?“

„Pa, sve baš kao i uvijek. Kraj i početak. Uništenje koje je prethodilo obnovi svijeta.“

„A kakve veze pet krugova ima s tim?“, Nikolaj Andrejevič nije shvatio.

„Istovremena pojava nekoliko svjetiljki na nebu, kao što vidite tamo iznad dinosaura, znači početak kraja, uništenje svijeta koji je zastario, dok jedno izdvojeno 'sunce' znači početak obnovljenog života.“

„Zanimljivo tumačenje simbola. Nikad prije nisam čuo nešto slično“, priznao je Nikolaj Andrejevič.

„Ma daj! Stara je koliko i svijet“, odgovorio mu je Sensei. „O tome postoji mnogo legendi na Istoku. Uzmi barem one budističke. One jasno govore da uništenje svijeta dolazi kao posljedica zahvaćanja svijeta vatrom. '... Kad se sedam sunca izdiže jedno za drugim, izvorske vode presušuju, a vatra postaje dominantna u svijetu čak i iznutra. Život nastaje kad vatra napusti ovaj svijet i preseli se na onaj svijet...' A takvih znanja ima ne samo na Istoku. Te su informacije utisnute u sjećanja zemalja na većini kontinenata. Na primjer, Maje su imali legendu o pet sunca. U njoj se navodi: 'Sunce je ljudima davano četiri puta. Međutim, vrijeme je prolazilo, ali ljudi se nisu promijenili: nisu postali bolji i poroci im se nisu smanjivali. Dakle, bogovi su odlučili uništiti ljude. Ali jedan od bogova, voleći ljude više od svih njih, odlučio je dati ljudima posljednju priliku. Skočio je u vatru i pretvorio se u peto sunce koje je počelo svijetliti ljudima i davati im život'.“

„Peto sunce?“, reče Sergej. „Je li to ono pod kojim živimo? Uistinu, s obzirom na to da se kalendar Maja završava 2012. godine, zaista imamo o čemu razmišljati.“

„Baš kao što kažu: 'Nije sve tako loše kao što mislite. U stvarnosti je puno gore““, otac Ivan komentirao je kao epilog.

Sensei se ponovno nacerio i skeptično rekao: „Sve tumačite previše tragično. Na primjer, neki ljudi sve ovo smatraju pukim 'neutemeljenim legendama'.“

Muškarci su se nasmiješili, ali nisu ništa odgovorili. Neko je vrijeme naša ekipa sjedila u tišini.

„A tko su ti ljudi?“, Pitao je Sergej aludirajući na 'kozmonioce'.

„Oh, to su posebni momci“, Sensei je ponovno pogledao na sat. „Ali pričat ću vam o njima neki drugi put... Onda, previše dobrih stvari, ha? Vrijeme je da završimo... Volođa, Stas, ugasite vatru.“

Uključili smo svjetiljke i počeli se pripremati. U našim glavama nastala je „potpuna praznina“ zbog previše valova dojmova i viška informacija. Trebalo nam je vremena „da sve to istražimo i sve posložimo“, kako je govorio Nikolaj Andrejevič. Navukli smo ruksake i slijedili Senseja dalje uz lijevi zid oko kamene izbočine. Ispostavilo se da je iza njega bio još jedan prolaz.

Ovaj prilično ugodan i širok prolaz donekle se sužavao stvarajući okrugli otvor promjera oko dva metra, a zatim se opet širio. Na prvi pogled nije bilo ničega neuobičajenog. Samo jedan od običnih prolaza na kakve smo već puno puta naišli. Sensei je kroza nj lako prošao. Valera, koji ga je slijedio, također je prošao bez ikakvih poteškoća. Što se tiče ostalih, uključujući Volođu, Viktora i Vanoa, očito su prikočili u blizini uske rupe, stvarajući prometnu gužvu. Iznenada je među našom malom skupinom započela neobična zbrka. Odjednom i bez ikakva razloga momci su počeli izražavati želju da ostanu u ovoj špilji i da sve поближе ispitaju. Ne treba žuriti, rekli su, jer teško će postojati još jedna prilika da se ovakvo nešto vidi. Viktor je predložio da se ovdje dugo odmorimo i da nešto prigrizemo. Ženja ga je aktivno podržavao, rekavši da se njegova crijeva već dugo belje jedno drugom, pa je tako njegov želudac očitovao svoje krajnje nezadovoljstvo u obliku neprekidnog kruljenja. Čak se i otac Ivan, koji je cijelo vrijeme zadirkirao Ženju, iznenađujuće složio s njim, premda je objašnjavao zaustavljanje nužnošću da se zanimljive špiljske točke temeljitije istraže.

Dok su momci nagovarali Senseja i zbunjeno se odmicali od prstenastog prolaza, ja sam postupila obrnuto i požurila prema njemu, ne htjevši zaostati. O kakvu su odmoru razgovarali kad smo ga već imali dosta? Ipak, kad sam se približila prstenu, iznenada

sam osjetila pojačanje nekoga neobjašnjivog straha. Činilo se da me nešto iznutra sputava, koči, a očito nije spremno prijeći ovu granicu. U ovoj nerazumljivoj preplašenosti malo sam ustuknula, osjetivši odmah znatno olakšanje. Sazvavši sve ostatke svoje volje, odlučno sam se ponovno približila prstenu, čvrsto ga namjeravajući prekoračiti. I opet sam osjetila onaj neizrecivi panični strah koji se još i nekoliko puta pojačao. Ponovno sam se vratila natrag ne mogavši shvatiti što se točno događa sa mnom.

Promatrajući našu omamljenost i slušajući govore momaka koji su se tako iznenada uzrujali, Sensei je jednostavno prelazio prsten i počeo podupirati njihov duh svojim neumornim humorom. Na to je s odobravanjem pljesnuo Sergeja, Nikolaja Andrejeviča i mene po leđima. Što se mene tiče, činilo mi se da me pljesnuo samo zato što sam slučajno u tom trenutku bila blizu. Sensejevo pljeskanje pogodilo me negdje oko lopatica. I odjednom osjetih neobičan nalet snage. Postala sam tako laka, kao da sam potpuno izgubila sve svoje strahove. Obuzeo me osjećaj nevjerojatne slobode, kao da preda mnom ne postoje nikakve prepreke, kao da se u meni probudila svemoćna snaga. Čula sam tihi Sensejev glas u uhu: „Samo hrabro...“

Usmjerila sam pogled prema neprohodnom prstenu i, dok su momci nastavili nagovarati Senseja da ostane, pronašla sam u sebi nešto odlučnosti. Na svoje veliko iznenađenje ovaj put sam lako prošla prsten, jer je nestala ona nevidljiva nepremostiva prepreka koja mi je branila put u mojoj vlastitoj svijesti. Štoviše, mogla sam čak i primijetiti prstenasti prolaz osvjetliviši ga svojom svjetiljkom. Bio je to savršen krug, očito umjetnog podrijetla. Činilo se kao da je netko na neki neshvatljiv način položio prsten u stijenu, a zatim ga izvadio ostavivši idealno glatki, kao odliveni žlijeb širine trideset pet do četrdeset centimetara. Nakon kruga uslijedilo je obično proširenje tunela.

Jednom kad sam prekoračila žlijeb, moje raspoloženje se znatno popravilo. Ali glavno je bilo da sam se osjećala tako svježje i poletno, kao da iza mene uopće nije bilo toliko sati zamornih staza

oko podzemnih špilja. Prišla sam Valeri koji je čekao Senseja. Ubrzo su nam se u istom raspoloženju pridružili i Sergej, Nikolaj Andrejevič i sam Sensei. Što se ostalih tiče, oni su odlučili čekati u pećini naš povratak s „najvećom radošću“, kako je rekao Ženja. Gotovo odmah su se zaputili natrag u dvoranu dalje od zloslutnog prolaza. Sensei se nasmiješio, u šali im zamjerio za njihova lijena tijela i na kraju rekao: „Onda nas čekajte ovdje. Vratit ćemo se uskoro.“

Dok smo šetali tunelom, osjećaj unutarnje slobode, koji se javio nakon što sam prošla prsten, počeo je neprimjetno nestajati. Analizirajući sve što se nedavno dogodilo, počela sam sve to detaljno vrtjeti u mislima, prisjećajući se što je tome točno prethodilo. Zanimalo me jesam li jedina doživjela tako čudne promjene u raspoloženju. Nikolaj Andrejevič me pratio i zato sam odlučila podijeliti svoja zapažanja s njim. Ispostavilo se da je on doživio istu mješavinu suprotnih osjećaja: doživio je strah, zatim nadahnuće i nalet snage. Liječnik je pretpostavio da smo vjerojatno prošli kroz neko polje sile koje se nalazi oko prstena.

Tunel se počeo granati. Ubrzo nakon toga našli smo se u zamršenom labirintu nalik na sir s mnogim sličnim prolazima. Na putu smo se suočili s vrlo neugodnim prolazima kojima može proći samo jedan čovjek, i to cik-cak između pukotina stijena. Tada smo se, čim smo izašli na zasebni dio, suočili s novim iznenađenjem - nekoliko uskih prolaza istog tipa. Tamo smo se morali probijati uz pomoć konopa, koji nas je povezivao u jedan lanac sa Sensejem. Bilo bi vrlo lako zaplesti se u te šahtove i krenuti u pogrešnom smjeru bez ovakve sigurnosne mjere. Pomislila sam kako bi bilo užasno izgubiti se u ovim labirintima. Tamo bi se moglo stradati ne samo zbog mnoštva prepreka, već i zbog paničnih misli. Činilo se da je moja Životinjska priroda neprestano promatrala prigodan trenutak da mi podvali prljavi trik. I, premda sam se trudila odoljeti takvim mislima, lagani strah bi me automatski preplavio pri prolasku teških i zamršenih područja. Istini za volju, kad smo kasnije uspješno izašli iz labirinta, osjetila sam ne samo značajno olakšanje, već čak i neko zaprepaštenje zbog svog straha. Čega sam

se zapravo bojala? Sensei i drugi muškarci cijelo vrijeme su bili uz mene. Inače, Sensei je šetao prolazima prilično samouvjereno i izgledalo je kao da je tamo bio već više puta.

Ušli smo u drugu galeriju špilja. Teško uočljiva staza savijala se oko jako isturene kamene izbočine neobičnog oblika. Mislila sam da naš nepoznati put ide dalje, međutim, Sensei iznenada zastade. Zamolio nas je da pričekamo malo, osvijetlio stijenu svjetiljkom, a zatim se popeo uz njezinu padinu i nestao iza velike stijene. Uskoro je odatle odjeknuo neobičan zvuk nalik na okretanje teškog kamena. Sljedeće se začuo škljocaj, a uslijedio je ritmičan šum koji je trajao nekoliko sekundi. Sensei se opet pojavio iza kamene gromade i rekao da dođemo, osvjetljavajući stazu po kojoj se najbolje penjati uz stijenu.

Kad smo stigli do Senseja prošavši oko stijene, vidjeli smo otvoreni okomiti šaht koji ima oblik grotla. Unutra su se vidjele čak i kamene stepenice koje su se protezale duboko u mrkli mrak. Počeli smo se pažljivo spuštati jedan po jedan do ponora ovoga kamenog zdenca. Već sam sve radila gotovo automatski. Kamo smo išli? Zašto smo išli? Takva pitanja gubila su svaki smisao. Samo se odvijao neki unutarnji rad usmjeren na našu moralnu i fizičku izdržljivost.

Nakon nekoliko metara vertikalni šaht pomalo se pretvarao u vodoravan. Bio je uzak, ali se kasnije počeo primjetno širiti. Međutim, ipak smo se morali kretati na sve četiri. Sergej i Nikolaj Andrejevič već su se počeli šaliti u vezi s našim beskrajnim puzanjem niz okno, pričajući odgovarajuće anegdote i odmičući misli od teškoga fizičkog opterećenja. Njihove šale učinile su mnogo zabavnijim i spuštanje svih ostalih. Izašavši iz sljedeće krivine naizgled prema „ciljnoj ravnini“, ispred smo ugledali danje svjetlo.

„Oh!“, Sergej se nacerio. „Jesmo li prošli kroz planinu? Mislio sam da puzimo do srca utrobe.“

Smijali smo se tako neočekivanom završetku naših avantura i udvostručili napore za posljednji pohod. Šaht se dodatno širio dok

smo se približavali svjetlu. Napokon smo mogli hodati uspravno i krenusmo prema svjetlu. Međutim, kad smo stigli do izvora „dnevnog svjetla“, nismo mogli ništa drugo nego se naglo zaustaviti i zaboraviti sve na ovom svijetu, uključujući naše dugo teško putovanje i premorene, istrošene mišiće. Ukipili smo se u nijemom čudu, ne očekujući, pa čak ni pretpostavljajući da će nam sudbina ikad pružiti priliku da vidimo tako divno čudo.

Ispred nas je bila prostrana dvorana nalik na polukuglu. Zidovi su joj izgledali poput monolitnoga crnog stakla koje je bilo tako glatko, kao da ga je netko rastopio. Ipak, najnevjerojatniji je bio prekrasan snježnobijeli hram izrađen u obliku rascvjetalog lotosa, koji se nalazio usred crne dvorane. Hram je bio promjera oko dvanaest metara i visok oko sedam metara. Napravljen je od kamena koji je izgledao poput bijelog mramora, ali taj je mramor bio pomalo neprirodan, poluprovidan.

Hram je bio smješten usred ogromne monade koja je ukrašavala pod. Svi su hijeroglifi i složeni obrasci monade izrezbareni tako jasno i izvrsno da sam bila prožeta nenamjernim poštovanjem prema onima koji su izveli takav složen posao. Inače, pod je također izrađen od nekog nejednostavnog materijala, istog kao i zidovi. Na njemu se nisu vidjeli oštri rubovi hijeroglifa ili uzoraka. Sve je bilo glatko zaobljeno kao da je spaljeno. Zamršeni hijeroglifi bili su jednako vješto izrađeni, urezani iznad širokoga lučnog prolaza u koji smo zašli.

Čudesna kombinacija kontrastnih crno-bijelih boja stvorila je izvanredan sklad sobe. Ipak, najnevjerojatnije je bilo danje svjetlo, koje se činilo da dolazi iz unutrašnjosti hrama. Svjetlost je bila tako nježna, meka i ugodna da je automatski stvarala neko blaženo, umirujuće stanje spokoja i sveobuhvatne radosti.

Ulaz u hram je bio polukružni, unutar kojeg se vidjela bijela pregrada koja je zaklanjala pogled prema dalje. Ovaj tajni ulaz u svijetleći hram privukao je našu pažnju najviše od svega.

„Onda, jeste li se pribrali?“, veselo je upitao Sensei i, ne čekajući naš odgovor, rekao: „U tom slučaju, idemo dalje.“

Otrčali smo do ulaza u hram svi istovremeno, bez ikakva međusobnog dogovora.

„Hej, ekipo, kuda ćete?“, Sensei nas je zaustavio s osmijehom. „Idemo drugim putem.“

Suprotno našim očekivanjima, doveo nas je do ogromnog prstena monade oko hrama. Nismo mogli skrenuti pogled s tako grandioznog djela i njegove istančane ljepote. Svjetlost koja je izvirala iz hrama bila je dnevna, nije zasljepljivala, ali je bila dovoljno jaka da osvijetli sve okolo. I, što je bilo najznačajnije, nije bilo sjena koje su bacala ni naša tijela ni hram. Pomicala sam ruku u zraku pokušavajući baciti sjenu na zid, ali uzalud. Nadalje, na neki nerazumljiv način moja je ruka bila dobro osvijetljena s obje strane. Čak i kad sam sklopila dlanove, vidjela sam između njih istu meku svjetlost umjesto sjene.

S druge strane dvorane nalazio se potpuno isti lučni izlaz, ali s različitim hijeroglifima na bokovima. Na naše veliko iznenađenje, na stražnjoj strani hrama nalazio se još jedan ulaz. Međutim, osim iste bijele pregrade, ni tamo nismo vidjeli ništa drugo.

Napustili smo ovo izvanredno mjesto kroz drugi luk i našli se u špiljskom tunelu. Tada smo prošli još samo nekoliko metara i nekoliko zavoja. Moja se znatizelja povećala jer, s obzirom da smo šetali pored tako veličanstvenog hrama, to je značilo da nas čeka zapanjujući prizor. Ipak, naša mala skupina samo je ušla u malu prostoriju uredno izrezbarenu i dorađenu istim crnim materijalom kao i zidovi dvorane. S lijeve i s desne strane zidova prostorije nalazila su se dva velika bijela kruga u obliku ispupčenih poluprozirnih štitova. Na moje zadovoljstvo, usred sobe, malo dalje u njezinoj udubini, na kamenom postolju počivala je konjska lubanja s rogom na čelu, iza koje je bila posebna niša uredno uklesana u zidu.

„O, moj Bože!“, Sergej je izgovorio kad smo ušli u sobu. „Jesu li jednorozzi zaista postojali?“

„Tko ti je to rekao?!“, Sensei se nacerio. „To je mit!“

„A što je ovo?“

„A, ovo...“, učinilo mi se da je Sensei bacio topao, ljubazan pogled na lubanju. Međutim, ovdje je izgovorio riječi koje su bile potpuno suprotne njegovu stanju duha, iako uz notu humora: „Ne obraćajte pažnju. To je mutacija iz Černobila.“

Svi su zbunjeno pogledali Senseja. On se nasmiješio.

„Šalim se, šalim se... To je samo krivotvorina!“

Sergej je pažljivo pogledao lubanju osvjetljavajući je sa svih strana, a onda si rekao u bradu: „Aha, 'krivotvorina', naravno...“

„Radije pogledajte ovamo“, predložio je Sensei, skrenuvši nam pozornost na bijeli, blago ispupčeni štit promjera nekih tri metra, koji je bio ugrađen u zid.

Jednom kad je Sensei usmjerio svjetlost u središte, štit je počeo blještati iznutra, blago osvjetljavajući sobu. Ali čim bi Sensei usmjerio snop drugdje, svjetlo bi se polako ugasilu, uranjajući sobu u početno stanje.

„Super“, odgovorio je Sergej. „A ako tamo posvijetlimo, hoće li učinak biti isti?“

Pokazao je na štit ugrađen u suprotni zid.

„Da.“

Eksperimentirali smo s igrom svjetla i na drugom štitu, a zatim na oba štita zajedno, kao da smo skupina prvobitnih ljudi kojima su pokazali prekidač, a oni su ga kliknuli redom, diveći se takvu „čudu“.

„Koliko razumijem, krajnji cilj našeg putovanja je blizu?“, Sergej je tiho pitao Senseja, dok smo Valera i ja promatrali svjetlosne pokuse Nikolaja Andrejeviča.

„Da. Baš iza ovog štita, „Sensei je pokazao na lijevi štit.

Sensei je pokušao razvezati čvor na svom ruksaku.

„Šta je to, sef?“

„Pa, tako nekako. To je ulaz.“

„Ulaz?“, Sergej je sa znatizeljnom pogledao štit. „I tamo je ulaz?“

Kimnuo je prema drugom štitu.

„Da. Ipak, ne bih savjetovao niti jedno živo biće da tamo uđe.“

„Jasno. A kako ući *ovdje*?“

Sensei ga je pogledao, lagano zaškiljio i predložio smješkajući se: „Razmisli.“

Zanimao nas je i Sensejev prijedlog za otvaranje lijevog štita. Dok smo Valera i ja održavali potpuno osvjetljenje u sobi, Sergej i Nikolaj Andrejevič počeli su tražiti mehanizam za pokretanje štita. Posvuda su pipali zid i sam štit. Sergej je čak tapkao po štitu. Sve je bilo glatko. Nije bilo izbočina, kamenih blokova ili bilo čega sličnog. Činilo se da je štit zalemljen u zid. Samo tanki obod od istoga bijelog materijala obrubljivao ga je. Sergej se zamišljeno zaustavio pred štitom sklopivši ruke. Zatim je protrljao bradu, osvrnuo se i odjednom mu je sinulo.

„Treba pomaknuti lubanju!“

„Ne dirajte antikni raritet!“, Sensei se zauzeo za lubanju keseći se. „Ona nema nikakve veze.“

„Stvarno? Onda ne znam što učiniti. Po mom mišljenju, plastični eksploziv bi bio najbolji izbor za ovaj sef.“

„Beskorisno“, rekao je Sensei boreći se s nepopustljivim čvorom na ruksaku. „Ovaj je materijal neutralan prema bilo kakvim kemijskim ili mehaničkim utjecajima... Proizveden je na apsolutnoj nuli. Smjesa je sadržavala određene sastojke zbog kojih je tvar postala prilično tekuća. To je omogućilo izlivanje bilo kojeg oblika.

Tvar je neko vrijeme očuvala plastičnost nakon stvrdnjavanja. Bilo je sasvim moguće dovršiti njegovu obradu. Ipak, nakon konačne kristalizacije tvar je postala izuzetno čvrsta. Moglo bi se reći da njegova čvrstoća nema premca. A i njegova je trajnost vrlo visoka.“

„Koliko visoka?“, pitao se Nikolaj Andrejevič.

„Pa, na primjer“, pogledao je Sensei svoje čizme, „ako bismo primijenili samo jedan mikron ovog materijala na potplat, recimo na pete kao najranjivije mjesto na čizmama, moglo bi ih se nositi čitav život, a da na njima ne bude niti jedna ogrebotina.“

„Dobra stvar!“, začuđeni Nikolaj Andrejevič je procijenio.

„To je san svakog vojnika“, spomenuo je Sergej lupajući po štiti, a zatim zbunjeno upitao gledajući Senseja: „Ali kako ga se može otvoriti?“

Sensei se neskriveno nasmiješio i rekao još intrigantnije, teško je reći je li bilo u šali ili ozbiljno: „Vidiš, to nije neka otrcana starina ove civilizacije. To je visoka tehnologije prethodne civilizacije...“

Napokon razvezavši čvor, izvadio je neobičan mali predmet iz svog ruksaka. Predmet je bio oblikovan kao nalivpero, no kasnije se ispostavilo da je to minijaturna svjetiljka velikog kapaciteta. Nježno ju je zarotirao po osi, a čim se baterijska svjetiljka upalila, dodao ju je Valeri: „Pridrži, molim te!“

Poslije je Sensei izvukao komad tkanine i vrećicu s krpom iz svog ruksaka. Uredno je raširio tkaninu po podu i istresao sadržaj vrećice. Odatle su ispadale figurice od srebrnastog metala. „Što je to, platina?“, pitao se Sergej uzevši jednu od njih i petljajući po njoj.

„Ne, puno je vrjednije“, odgovorio je Sensei počevši slagati figure u jedinstven predmet. „Nemojte se zamarati oko toga. Do danas takav metal ne postoji u periodnom sustavu koji poznajete...“

Sastavivši predmet neke neobične konfiguracije koji je pomalo nalikovao nepravilnom krugu, Sensei je ustao i stavio ga na sredinu štita.

„Valera, molim te, usmjeri svjetlost upravo ovamo“, pokazao je na jednu od figuriranih rupa na predmetu.

Valera je udovoljio njegovu zahtjevu usmjerivši snop svoje svjetiljke na naznačeno mjesto, ali ništa se nije dogodilo.

„Hm“, Sensei je uklonio predmet sa štita i prčkao po njemu kao da nešto računa u mislima; onda se sjetio i oduševljeno rekao: „Aha-a, krivo... Valera, molim te, usmjeri svjetlo ovamo!“

Sensei je okrenuo srebrnastu figuru i prislonio je na štit, pokazavši kamo treba usmjeriti zraku. I, čim je svjetlost udarila u naznačenu rupu, cijeli srebrni metal kao da je iznutra okupan sjajem, blještavi sjaj izbio je u iz svih njegovih izrezbarenih konfiguracija. Nakon toga začuo se tup zvuk, kao da je lokomotiva ispustila paru, a štit se malo otvorio, odvojio se od zida. Pojurili smo prema njemu, ali Sensei nas je zaustavio i zamolio sve da uđemo u nišu koja se nalazila iza pijedestala i držala lubanju. U međuvremenu, dok je otvarao vrata štita, brzo je maramicom prekrpio nos i usta te pobjegao. Dok su se vrata otvarala, skretala su prema nama.

„Sada se provjetrava“, objasnio nam je sklapajući rupčić. Prilično čudno, ali nisam osjetila nikakav poseban miris, pa čak ni zagušljivost. Pomislila sam: „Što ako tamo ima opasnog plina? U tom slučaju, zašto smo uopće napuštali sobu umjesto da stojimo iza pijedestala kao gomila idiota? Na ovaj način možemo se uskoro pridružiti ovoj konjskoj lubanji na mnoga stoljeća“. Ipak, Sensei se ponašao dosta opušteno, kao da se nije dogodilo ništa strašno. Za desetak minuta izjavio je: „Dobro, sad je kapsula spremna za primanje gostiju.“

„Zašto to zoveš kapsula?“, pitala sam se.

„Jer je to kapsula“, rekao je Sensei sa smiješkom. „Čak i ako cijela Zemlja eksplodira, ostat će samo kapsula.“

Napustili smo svoje neobično sklonište i krenuli prema sobi, sada oprezno prateći Senseja kako bismo izbjegli druga nepredviđena iznenađenja. Svoje svjetiljke ugasili smo gotovo odmah, jer je unutra bilo dovoljno svjetla. Pokazalo se da je soba prilično mala i vješto obrađena istim materijalom kao i hram. Na njena dva suprotna zida uzdizale su se neobične inkrustacije u obliku užarenih bijelih kvrga koje su očito bile one koje su stvarale tako jarko osvjetljenje. Jedan od zidova izrađen je u obliku dugoga bijelog ormara s otvorenim pretincima. Oni su sadržavali brojne prastare smotuljke, papiruse, male amfore s tajanstvenim crtežima i mnoge druge čudne predmete. Sensei je ušao u sobu normalno i, ne obraćajući pažnju na predmete, krenuo ravno prema pretincu u kojem je ležao tamni mali cilindar. Pažljivo ga je otvorio, nježno izvadio drevni pergament, bacio pogled na tekst na njemu, a zatim ga vratio unutra s istom spretnošću i prekrrio poklopcem cilindra. Odjednom mi je Sensei predao taj zamotani predmet.

„Evo, drži. To je ono što si tražila.“

„Ja?!“, moja je osoba bila neizrecivo zaprepaštena.

Počela sam preturati po sjećanju nastojeći se prisjetiti kad sam nešto zatražila od Senseja. Ne sjetivši se ničega određenog, zbunjeno sam rekla: „Hvala. Al što je to?“

„Agapitov rukopis.“

A onda mi je sinulo. Srce mi je počelo ubrzano udarati u prsima od nabujalih osjećaja. Nježno sam uzela neprocjenjivo blago. Bilo je nemoguće vjerovati da moje ruke drže rukopis Bodisatve Agapita, kojeg je napisao sam Duh Sveti, kako kaže legenda! Bio je to rukopis upravo onoga ruskog Bodisatve koji se proslavio daleko izvan granica Kijevske Rusije, ne samo po tome što je bio najvještiji liječnik, već i po tome što je bio čovjek ogromne duhovne sile. Toliko tajni i legendi bilo je povezano s ovim rukopisom i njegovim posjednicima!

Izvanrednu priču o Agapitu naučila sam kad je naša ekipa bila na odmoru na moru zajedno sa Sensejem. Dogodilo se to u godini moje mature. Tada nam je Sensei govorio o Agapitu, staroruskom liječniku iz XI. stoljeća, redovniku Kijevo-pečerske lavre, čija neraspadljiva relikvija i danas liječi ljude. Agapit nije bio običan redovnik. Bio je Bodisatva iz Šambale koji je proživljavao svoje dane u samostanu. Ljudi su govorili da je sam Duh Sveti boravio unutar Agapita. Upravo zahvaljujući svojoj izvanrednoj Osobnosti, Kijevo-pečerska lavra kasnije je postala ne samo središte znanosti i kulture, već i veliko duhovno središte stare Rusije.

Moja znatiželjnica je namjeravala odmah otvoriti cilindar, ali Sensei me zadržao i rekao: „Pogledat ćeš to kasnije.“

Pažljivo sam spakirala cilindar u svoj ruksak dok su me pratili zainteresirani pogledi Sergeja, Valere i Nikolaja Andrejeviča, a Sensei je prišao drugom pretincu, u kojem se nalazio kameni sanduk s vrlo lijepim rezbarijama. Otvorivši ga lako, bez ikakvih ključeva ili kalauza, iz njega je izvadio zlatni predmet. Malo ga je prevrtao po rukama i nježno ga protrljao o odjeću.

„Oh!“, Sensei je zadovoljno rekao: „Sjaji kao nov.“

Svi su se skupili oko Senseja.

„Je li to tamga?“, pitao je Sergej.

„Upravo ona!“

S velikom smo znatiželjom počeli proučavati ovaj predmet. Predstavljao je zlatnu ploču oblikovanu kao pupoljak cvijeta lotosa koji se sastoji od tri laticice. U cvijetu se nalazila krnja piramida s okom u sredini. Iznad piramide, na središnjoj latici, dominirao je krupni trokut koji je izgledao poput odsječenog vrha piramide. Tri utisnuta kruga nalazila su se unutar trokuta. Na laticama i u bazi lotosa povučene su paralelne zakrivljene linije. U očnu zjenicu piramide stavljen je kamenčić sličan dijamantu. Uzvici divljenja automatski su se prolomili dok smo gledali takvu ljepotu.

„Nevjerojatan rad!“, izustio je Nikolaj Andrejevič oduševljeno.

„Oh, to još nije ništa“, rekao je Sensei. „Svo ovo zlato je... samo okvir koji se neprestano obnavlja.“

„A crtež?“, Sergej je pokazao svoje zanimanje.

„Crtež jednostavno znači pripadnost Šambali. Ali ovaj kamenčić u oku... zaista je dragocjen. To je glavno.“

Kad je Sensei malo okrenuo tamgu u rukama, kamenčić je čarobno bljesnuo, kao da potvrđuje spomenute riječi.

„Dijamant?“, pitao je Sergej.

„Ne. Samo je brušenje vješto odrađeno kao kod dijamanta. Zapravo nije dijamant. To je umjetni kamen izvanzemaljskog podrijetla. Po svojoj strukturi je nešto između stakla i kristala. Na svijetu ne postoji dijamant koji bi bio vrjedniji ovog kamena“, ozbiljno je izgovorio Sensei, a zatim neko vrijeme šutio i dodao: „Posjeduje nevjerojatna svojstva za onoga tko ima dovoljno osobne sile i znanja da ga može koristiti. Što se tiče ostalih ljudi, ovaj kamen za njih ne predstavlja nikakvu vrijednost... Za njih je to samo komad stakla.“

Izvadio je kutiju iz džepa, izvukao odatle mekanu krpu i počeo nježno i s ljubavlju brisati tamgu.

„Ovaj kristal je vrlo poseban kamen. Sposoban je vječno čuvati energiju, i ne samo čuvati je, već i povećati moć koja je u nju ugrađena. Ovaj je kristal vrlo star. Osim što ima izvanzemaljsko podrijetlo, više od jedne generacije Pravija meditiralo je s njim. Neprocjenjivu pomoć posebice pruža onima koji rade na ozbiljnim meditacijama... Kristal mijenja frekvencijske karakteristike energijskog polja čovjeka koji dolazi u kontakt s njim tijekom meditacije... Pojačava djelovanje energija. Kao rezultat neprekidnog rada s kristalom njegov posjednik postiže duhovnu razinu onih koji su ga prethodno posjedovali i otišli u Nirvanu... Ovaj kristal sadrži silu mnogih generacija Pravija.“

„Zanimljiva stvar“, rekao je Sergej. „Ne bi me čudilo kad bi se ispostavilo da je ovaj kamen jedini na planetu Zemlji, da tako kažem 'posljednji Mohikanac' koji je stigao iz dalekih razumnih svjetova.“

„Nikako nije jedini“, uzvratilo je Sensei. „Sveukupno na Zemlji postoji sedam ovakvih kamena. Pet kamena nalazi se u tamgi Poglavara Šambale, jedan u Navi tamgi i jedan ovdje, u Pravi tamgi.“

„U Navi tamgi?“, Nikolaj Andrejevič zapanjio se i oprezno upitao: „Susjedna strana posjeduje kamen?“

„Da“, odgovorio je Sensei. „To je neophodno za uravnoteženje monade. Istini za volju, ta tamga ima različite simbole. Ipak, kamenčić je gotovo iste veličine kao na tamgi Pravija.“

„Nevjerojatno!“, rekao je Nikolaj Andrejevič zabezeknuto.

„To znači da će trenutnu opoziciju pobijediti ne sila kamenja, već snaga duha suparnika“, izvukao je Sergej svoje zaključke.

„Točno tako. Sve je u akumuliranoj osobnoj sili posjednika ovog kamenja.“

„Tko su Navi? Jesu li to Kanduci?“

„Nipošto“, rekao je Sensei. „U mračnim silama Kanduci zauzimaju donji stupanj, dok su Navi stvarno ozbiljan problem.“

„Pa, ispada da se Etimoni i Gelijari ne bore samo protiv Kanduka?“

„Točno. Moglo bi se reći da su to univerzalni Ratnici Svjetla.“

Neko smo vrijeme šutjeli i promatrali kako Sensei temeljito briše tamgu zaokupljen mislima.

„Kako izgleda tamga Poglavara Šambale?“, napokon sam odlučila pitati, poremetivši tišinu.

„Tamga Poglavara?“, Sensei je pitao i počeo objašnjavati: „Pa, Pravi tamga u osnovi podsjeća na nju u nekim detaljima. U Poglavarovoj tamgi nalazi se isti cvijet lotosa s piramidom i okom iznutra, ali u oku je postavljen kamen mnogo veći od kamenja u

tamgama Pravija i Navija zajedno. To je simbol 'svevidećeg oka' koje označava Šambalu. A iznad piramide, na središnjoj latici, nalazi se maleno oko unutar kojeg je smješten zanimljiviji kamen. Njegova gustoća znatno premašuje dijamantnu. Njegova mala veličina, u usporedbi s većim kamenjem, nikako ne umanjuje njegov značaj. To je poput Po čestice, a snaga koja je u nju ugrađena neiscrpna je. Ovaj kamenčić simbolizira apsolutnu Božju moć nad svime, uključujući i 'svevideće Oko'... U tamgi Poglavara Šambale cvijet lotosa pričvršćen je na okruglu monadu na kojoj se nalaze tri velika kamena smještena u trokutu. Oni simboliziraju zvijezde Orion, odakle je isporučen mali kamenčić, i ne samo to... Ovi kamenčići ukazuju na božansku trostrukost, na moć nad životom i smrću. U fizičkom svijetu taj se znak naziva i znakom Grala... Zapravo, u kompleksu simbola nacrtanih na monadi, uključujući cvijet lotosa, stoje simboli svih globalnih religija, što ukazuje na činjenicu da sve duhovno u ljudski svijet dolazi iz Šambale... Što još? Sa svake strane monade nalaze se skulpturalni otisci na egipatsku temu, koji su napravljeni, recimo, kao ukrasi tijekom posljednje obnove tamge.“

„Poglavar Šambale ima ogromnu tamgu“, rekao je Sergej i dodao uz simulirani sarkazam: „I u potpunosti je izrađena od čistog zlata.“

„Naravno! To je tamga samog Poglavara, znaš!“, Sensei je odgovorio istim tonom, smiješeći se, a zatim mu je dobro pojasnio: „Općenito govoreći, zlato je u njoj korišteno kao prikladan materijal koji nije izložen niti eroziji kao željezo, na primjer, niti oksidaciji kao srebro. Dakle, zlato je samo prikladan materijal. A znakovi...“, izgovorio je smijući se. „Ipak, u današnje vrijeme značenje znakova tamga teško može privući bilo čiju pažnju. U najboljem slučaju, kad bi to ljudi vidjeli, pomislili bi da se neki novopečeni bogataš pravi važan.“

„A gdje se čuva Poglavarova tamga?“, pitao se Nikolaj Andrejevič.

„Sad se čuva u istoj kapsuli, u Hramu Lotosa“, i, očito sluteći sljedeće Sergejevo pitanje, koji je već zinuo da ga postavi, Sensei je dodao: „Smještena je u području trećeg oka Ozirisove glave.“

Sergej se počeošao po potiljku i rekao podrugljivo: „Ili je taj Oziris bio toliko glavat ili mi se opet podsmjehuješ.“ Prosjački je pogledao Senseja i izgovorio: „Iskreno, moj mozak sada ne radi za odgonetanje tvojih rebusa. Bolje da sve ispričaš sam, dobrovoljno.“

„Uopće se ne zezam s tobom“, odgovorio je Sensei veselo. „Hram Lotosa zaista se nalazi u Ozirisovoj glavi.“

„Nadam se da je to u prenesenom smislu? Ili ipak u izravnom?“

„Gotovo u izravnom“, nasmiješio se Sensei, „da budem precizan, mislim to s reljefne i geografske točke gledišta.“, upitno smo ga zagledali, a on je napravio kratku stanku i rekao: „Na tom mjestu sada stoji glavni grad stare Rusije, tj. grad Kijev.“

„Kijev?!“, Nikolaj Andrejevič se zapanjio.

„Gdje se onda nalazi treće oko?“, pitao je Sergej.

„Ovo se područje nalazi točno na mjestu na koje je Andrija Prvopozvani stavio sjeme lotosa kako je Isus tražio. Danas se tamo nalazi Kijevo-pečerska lavra“, precizirao je Sensei.

„Ma daj! Toliko sam puta bio u Kijevu, a nisam ni znao za to“, čudio se sam sebi Nikolaj Andrejevič.

„Tko bi mogao zamisliti da je Kijev glava Ozirisa?“, Sergej je razmišljao. „Ovaj grad uglavnom povezujem s katastrofom u Černobilu...“

„Da, taj je Černobil umalo pobrkao cijelu igru“, zamišljeno je rekao Sensei.

„Koju igru?“, Sergej nije shvatio.

„Pa... Predviđanja o Ozirisovoj glavi... Stvar je u tome što je reaktor počeo brzo plamtjeti nakon eksplozije. Prirodno, nijedan ga

vatrogasac nije uspio ugaziti. Situacija je postala toliko kritična da se Šambala morala umiješati. I, na žalost, ovaj su postupak zabilježili stručnjaci, jer se, suprotno bilo kakvim fizičkim zakonima, nuklearna reakcija počela intenzivno sažimati umjesto da se širi...“, I šuteći neko vrijeme, očito razmišljajući o nečemu, Sensei je dodao: „S druge strane, da nije Šambale... Kijev više ne bi postojao... I predviđanja se nikad ne bi ostvarila.“

„Kakva predviđanja?“, pitao je Nikolaj Andrejevič.

„To je duga priča. Pričat ću vam neki drugi put.“

Sensei je završio brisanje tamge Pravija, divio se rezultatima obavljenog posla i obratio se Nikolaju Andrejeviču.

„Usput, kad smo već kod legendi... Jesi li čuo za mit o Gorovom čarobnom oku?“

„Da“, odgovorio je liječnik potvrdno.

„A kakav je to mit?“, Sergej je pokazao živo zanimanje.

Nikolaj Andrejevič je na brzinu objasnio.

„To je staroegipatski mit. Gor, sin Ozirisa, borio se protiv Seta, zlog boga pustinje. Isprva je Horus bio poražen, a Set mu je u bitci izvadio oko. Ali tada je Horus svladao Seta i vratio svoje čarobno Oko.“

„Točno“, rekao je Sensei. „A znate li što je bilo to 'čarobno Oko'?“

Nikolaj Andrejevič zbunjeno je slegnuo ramenima. Sensei je aludirao na Pravi tamgu.

„Ovo je to Oko! A oni su se borili za posjedovanje sile tog kamena.“

„Dakle... to nije mit... To je istina!“, Nikolaj Andrejevič izgovorio je zbunjeno. „Eto! Dakle, ispada da je to bitka između Pravija i Navija?!“

„Točno. Ali reći ću vam više o tome kasnije“, kazao je Sensei smiješeći se.

Oprezno je zamotao Pravi tamgu u tkaninu, stavio je u kutiju i gurnuo u džep. Stajali smo u potpunom čudu i promatrali njegove postupke.

„Dakle, idemo natrag“, iznenada je predložio Sensei vraćajući nas u stvarnost.

Čak smo se i malo zbunili, jer očito nitko od nas nije želio napustiti ovo mjesto u takvoj žurbi. Toliko nam je trebalo da stignemo ovamo, a sada kada je najzanimljivije, „ajmo nazad“.

„A-a...“, razvukao je Sergej.

„Kako to? Već?“, pitao se Nikolaj Andrejevič.

„To je sve?“, pitala sam razočarano, gotovo istodobno s njim.

„Zar vam nije dosta?“, Sensei se nacerio gledajući našu reakciju. „Hajdemo. Još uvijek imamo dosta dugačak put dok ne dođemo do ono dvoje... Zapravo“, nasmiješio se, „Dosta mi je već lutanja po ovim planinama s vama...“

Nitko se posebno nije protivio, a ionako bi bilo beskorisno. Doista smo imali dugačak i težak put. Tada sam primijetila da se na putu ovamo Sensei nikada nije žalio da je umoran ili nezadovoljan. Upravo suprotno, hodao je tako brzo da smo ga teško uspijevali slijediti. Ipak, napuštala sam kamenu ćeliju s tajnom nadom da barem hram još jednom vidim. Kad će ponovo bila takva prilika? Vjerojatno nisam samo ja imala takve misli. Dok smo se kretali hodnikom koji je povezivao sobu s velikom dvoranom, Sergej je počeo ispitivati Senseja o hramu.

„A što je taj hram?“

„Jedan od hramova Lotosa.“

„Što je unutra?“

„Ništa posebno, samo Brisač sjena.“

„Smijemo li ući unutra?“

„Tamo doista nema ništa zanimljivo. Samo običan hram“, nasmijao se Sensei.

U međuvremenu, već smo se približavali ovoj drevnoj građevini, čarobnoj po svojoj iznimnoj ljepoti i nježnom svjetlošću. Zaronivši u ocean svjetlosti svi su automatski zastali promatrajući tužnih srca to čudo. Ulaz u hram posebno je privukao našu pažnju izazivajući želju da se popnemo njegovim bijelim kamenim stepenicama i da uđemo u njegovanu tajnu ovoga prekrasnog cvijeta. Senseja smo pogledali s nijemom molbom u očima. Objesio je glavu, na trenutak se zamislio i ozbiljno rekao: „U redu. Tko će prvi?“

„Šta, trebamo ulaziti redom?“, Nikolaj Andrejevič bio je iznenađen.

„Da.“

„A što je unutra?“

„Vidjet ćete.“

„Onda ću ja prvi“, javio se Sergej.

Zahvalno je pogledao Senseja i polako krenuo prema ulazu, kao da uživa u svakom trenutku približavanja ovoj čudesnoj tajanstvenoj tvorevini nepoznate civilizacije. Kako se približavao svjetlosti, njegov je lik postajao tamniji i manje uočljiv, prigrljen svjetlošću sa svih strana. Hodao je prema gore. I... čudesni cvijet uzeo ga je u svoja sunčana njedra. Otprilike smo minutu stajali bez riječi i zavirivali u zagonetni prolaz hrama. Međutim, blistao je svojom zapanjujućom svjetlošću baš kao i ranije te nije davao ni najmanjeg znaka prisutnosti bilo kojega živog bića u sebi.

„Sljedeći“, lagano je rekao Sensei i pogledao me.

Iskreno, u tom sam trenutku doživjela lagani strah. Unatoč tome, Sensei je imao puno više povjerenja u mene, za razliku od moje vlastite prestrašenosti pred nepoznatim skrivenim iza ulaza u

hram. Hodala sam prema ulazu, pomalo nervozna i istodobno predviđajući što ću tamo vidjeti. Isijavajuća svjetlost bila je meka, milovala me i donekle smirivala. Samouvjereno sam ušla unutra. Prolaz je skretao udesno, zatim ulijevo, mameći svojim krivudavim labirintom ispunjenim svjetlošću. Čudno, što dalje sam išla, to sam više osjećala neobjašnjivu rastuću unutarnju hladnoću, iako je zrak koji sam udisala bio topao. Ruke su mi se počele smrzavati.

Iz malog labirinta ušla sam u okruglu sobu koja se vjerojatno nalazila u samom središtu cvijeta. Činilo mi se da njegova sredina sjaji najviše, poput stupa sunčeve svjetlosti, a ja sam strahovito željela uroniti u ovu tekuću svjetlost jer sam mislila da ću se u njoj napokon ugrijati. Ne oklijevajući zakoračila sam u sredinu i... Umjesto pretpostavljene topline, zahvatila me takva zastrašujuća hladnoća da su mi se nesvjesno stisnule šake. Snažno drhtanje obuzelo mi je cijelo tijelo, kao da ga je ubadalo tisuću električnih igala. Zavrtjelo mi se u glavi. Pod mi je brzo izmicao pod nogama.

Nešto neprirodno počelo mi se događati s vidom. Jaka svjetlost izmjenjivala se s tamnim mrljama, dok se brzina njihova kretanja naglo povećavala. Napokon je sve okolo nestalo. Postalo je potpuno mračno. Nakon toga su u tami počele bliscati neke blistave točke. One su se širile, postajale obojane, a zatim se međusobno spajale, pretvarale se u žive trodimenzionalne slike. Moj pokušaj otvaranja i zatvaranja očiju nije dao nikakav rezultat: prizori su ostali kakvi su i bili. Štoviše, potpuno sam izgubila osjećaj tijela. Istodobno su i moji osjećaji i misli nestale, kao da sam postala neovisna i slobodna od zemaljskog svijeta. Iako su prizori bili više nego strašni, iz nekog sam ih razloga doživljavala mirno. Umjesto tjeskobe bijaše prisutna izvanredna jasnoća i duboko razumijevanje onoga što se dešavalo okolo.

Događaji su se izmjenjivali, pojavljujući se ponekad fragmentarno, ponekad na globalnoj razini. Vidjela sam pad ogromnog mosta, smrt svjetski poznate religiozne ličnosti, razorne potrese, poplave, tornada, tsunamije kako brišu urbana područja s lica Zemlje. Promatrala sam vulkane koji se neočekivano bude i

uništavaju sve živo svojim pepelom i izbačenom lavom. Došlo je do otapanja ledenih vrhova na polovima i sudara ogromnih santi leda. Došlo je do agresivnog porasta razine vode oceana i rijeka. Svi obalni megapolisi tonuli su pod vodom. Neke primorske zemlje potpuno su zbrisane sa Zemlje u vrlo kratkom vremenskom razdoblju. I sve su se te kataklizme događale kao u plimnom valu - iznenada su naglo nalijetale i jenjavale, zatim opet nailazile s većom snagom i težim razaranjima, pa opet privremeno utihnule.

Na Suncu su se događale nevjerovatno snažne eksplozije. Otoci i kontinenti pomicali su se sa svojih mjesta brzo se spajajući u jednu suhu zemlju. Tople oceanske struje promijenile su svoje tokove i godišnja se doba izmiješala. Drastičan porast temperature ustupio je mjesto naglom hladnom vremenu. Propali usjevi, glad, ruševine... Neprekidna vladavina panike i kaosa... Užas globalnih katastrofa zahvatio je čitav planet. Neki dijelovi Euroazije bili su jedina suha mjesta koja su najmanje patila od prirodnih elemenata, kao posljednji duhovni bedem i sklonište umiruće civilizacije...

Prizori su počeli nestajati jednako brzo kao što su se i pojavili, razdvajajući se u zasebne fragmente i potom se stapajući u točku. Sve je opet postalo mračno. Odjednom mi se vratio osjećaj tijela. Svjetlost koja je planula vratila mi je i osjećaje i misli. Čudno, još uvijek sam stabilno stajala na istom mjestu, iako su mi nokti bili bolno zabijeni u dlanove. Jednom kad sam sve to shvatila i prisjetila se promatranih slika katastrofe, obuzeo me užasan strah. Nisam razumjela zašto, ali bila sam potpuno uvjerena *da će se ono što sam vidjela dogoditi u godinama koje su pred nama*. Obuzeo me strašan očaj dok sam inertno napuštala svjetlosni stup i prelazila u sljedeći labirint. Zastrahujuće scene katastrofe pomicala su mi se u sjećanju jedna za drugom, pojačavajući strah i očaj pred budućnošću u mom umu.

Udubljena u to depresivno raspoloženje, nisam ni primijetila kako sam došla do izlaza iz hrama. Ispod luka koji nam je nedavno prvi put otvorio tako nevjerovatan, očaravajući panoramski pogled, Sergej je zamišljeno stajao i čekao ostale. Šutke sam mu se

pridružila. Cijela viđena noćna mora neprestano mi se vrtjela po glavi. Uhvaćena strahom od neizbježne smrti, sa srcem koje me je boljelo, gledala sam u raskošnu konstrukciju nepoznate civilizacije, u savršenstvo njezina oblika, njezin neponovljivi sjaj i snježnobijelu čistoću. Odjednom mi je sinulo koliko je zapanjujući bio kontrast između vječnih duhovnih vrijednosti i svega što je bilo privremeno, negativno ili izopačeno. Koliko je civilizacija, koliko prirodnih kataklizmi preživjela ova građevina? A najvažnija nije bila sama građevina, već ljudi koji su je stvorili. Teško je zamisliti kakvu je bazu znanja trebalo posjedovati kako bi ovaj hram bio osiguran od svih destruktivnih utjecaja mnogo tisuća godina unaprijed.

U tom se trenutku mog razmišljanja lik Nikolaja Andrejeviča pojavio na izlazu iz hrama. Zapanjujuće, ali on nije bio jednostavno okružen svjetlošću. Imala sam dojam da je njegovo tijelo obavijeno gustim duginim prstenom koji je ispuštao iskrice. Bilo ih je osobito mnogo oko glave. Iz nekog razloga podsjetilo me na Kirlianov efekt. Međutim, čim je Nikolaj Andrejevič napustio hram, sjaj je munjevito nestao. Zainteresirana za tako neobičan fenomen, pomalo sam se odvratila od svojih misli i pažljivije počela promatrati hramski „ulaz-izlaz“. Trenutak nakon što nam se pridružio Nikolaj Andrejevič, Valera se pojavio na vratima. Njegovo je blještavilo bilo puno većeg volumena i zasićenije. Bilo je tako lijepo treperavo da se čak ni Nikolaj Andrejevič nije mogao suzdržati od tihog komentara: „Oho! Da, taj je čovjek očito tijekom ovih nekoliko mjeseci spoznao mnogo više od nas koji smo bili bliski sa Sensejem tolike godine.“

Međutim, kada je na Senseja došao red da izađe iz hrama, svi prisutni su nesvjesno zadržali dah. Trebalo nam je čak i vremena da shvatimo da je to Sensei. U stvari, bio je Netko s ogromnom, blistavo sjajnom austom. Na sebi je imao bijelu tuniku. Njegova je plava kosa uokvirivala vrlo lijepe, pravilne crte lica. Ali možda su najneobičnije bile njegove oči, njegov jedinstveni, toliko poznati pogled. I odjednom mi je sinulo gdje sam već vidjela ovaj pogled. Nekada davno odmarali smo se na moru s ekipom. Jedne sam noći usnula vrlo čudan san o Crvenom jahaču koji se spušta s planina.

Njegov zapanjujući pogled, pogled Rigdena Djappoa, sada mi se otkrio do najsitnijih detalja pred očima.

Unutarnje uzbuđenje obuhvatilo je cijelo moje biće. Cvijet Lotosa iznenada je pokazao svoje nevidljivo, a u potpunosti uočljivo „njihanje latica“ u mome solarnom pleksusu. Osjećaj oduševljenja pomiješan s osjećajem smirivanja od tako zapanjujuće, stvarne vizije izvornog Lika. U meni je postalo tako tiho i ugodno, kao da je netko moju dušu umotao u pokrivač snježnobijelih nježnih latica.

Izvanredna vizija trajala je tek nekoliko sekundi. Ali kakve su to sekunde bile! To su bile sekunde iz ciklusa nepoznate Vječnosti. Sekunde koje ostavljaju neizbrisiv trag u najsvetijem kutku duše. Sekunde čije prisjećanje točno reproducira divne kadrove s radosnim uzbuđenjem čak i mnogo godina nakon toga, čineći da doživiš nevjerojatan raspon uzvišenih osjećaja koji se ne mogu nikako opisati riječima. Vrijeme doista nije imalo moć nad tim jedinim trenutkom.

Čim se veličanstveno Stvorenje zaustavilo ispod luka na izlazu iz hrama, činilo se da je svjetlost popuštala, zasljepivši nam na trenutak oči. Međutim, kad nam se vid normalizirao, vidjeli smo kako se Sensei približava s uobičajenim crtama lica. Očito je bio ushićen, oduševljen, odjeven u uobičajenu odjeću za hodanje i ruksak na leđima. Zapanjeni čudom takvoga naglog preobražaja, nijemo smo gledali kako se približava. A on je, prišavši nam i osvrnuvši se na hram, kazao rekao s veselim osmijehom: „Onda, jeste li zadovoljni?“

„Itekako!“, Sergej je odgovorio za sve nas.

„Onda put pod noge, prijatelji.“

I bio je prvi koji je prošao ispod kamenog luka kojim se prolazi u tunel. Što se nas tiče, bacili smo oproštajni pogled na čudesni hram Lotosa i istovremeno se poklonili pred njim bez ikakva međusobnog dogovora. Očito je takva iskrena namjera nastala u duši svakoga od nas i očito je bila toliko snažna da se nitko od nas

nije sramio to činiti u prisutnosti ostalih. Sensei se zaustavio, pogledao nas i nasmiješeno izgovorio: „Ajmo, fanatici!“

Jedva da sam primijetila naš put nazad s njegovim složenim prolazima, automatski sam prelazila sve prepreke. Moje misli ili, bolje rečeno, vatromet dvaju različitih stanja koja su nastala unutar tajnovite špilje drevnog hrama, sada su postali pravi labirint kroz koji sam prolazila u stvarnost. Prizori katastrofa i prirodnih kataklizmi isprepleteni Rigdenovim mirnim pogledom. A taj je pogled proizveo zapanjujući učinak: umirivao je i tješio dušu svojom izvanrednom dirljivom dobrotom. Životinjski strah potpuno je nestao pred ovim naletom, kao da uopće nije postojao. Sad su mi se prizori već mirno pomicali u mislima, pružajući mi priliku da analiziram ono što sam vidjela.

Naša ljudska civilizacija, koja se tako ponosi svojim visokim tehnologijama, pokazala se tako krhkom! Jedan uzdah Zemlje dovoljan je da velike gradove pretvori u ruševine, korisne strojeve u hrpu nepotrebnog željeza, mirno društvo u klanove koji se bore za komad kruha i zemlje. Čini se da je sve materijalno što se gomila, a na što ljudi utroše čitav život, tako nepouzdana i sablasna. Toliko truda i duševnih sila se troši! Pri tome su ljudi izbacili toliko negativnog crnila u okoliš, prisiljavajući na patnju ne samo ljude, već i prirodu i sve koji u njoj žive. Nakon takvih zlih djela treba li se čuditi što strpljenje Zemlje dolazi do kraja?

Utonuvši u takve misli nisam ni primijetila kako vrijeme prolazi, a mi smo ušli u poznatu špilju. Inače, ovaj su put svi prolazili prstenastim prolazom prilično normalno, bez ikakvih psiholoških problema. Ostali su momci mirno spavali, smjestivši se na raznim mjestima unutar „gledateljske“ lođe. Tiho smo se popeli da im se pridružimo, trudeći se da nikoga ne probudimo, i umorni sjeli na kamene klupe.

„Odmorit ćemo se sat vremena, a zatim ići dalje“, rekao je Sensei namještajući se da mu bude udobno.

Legao je na klupu stavivši ruksak pod glavu. A mi smo slijedili njegov primjer.

* * *

„Tko hrče tako glasno?“, Začula sam Sensejev glas kroz san.

„Je li to doista Vano?!“, rekao je Sergej kroz smijeh.

„On, istinski inkvizitor!“, Ženjin se glas pridružio ostalima. „Tu mi se popeo sa svojim hrkanjem! Ova 'pokvarena ploča' počinje mi ići na živce.“

Hrkanje koje je odzvanjalo u sobi doista je bilo toliko glasno, kao da je usnulom čovjeku megafon bio točno ispred usta. Otvorila sam oči. Moje je stanje bilo kao da sam se probudila nakon dubokog sna i jedva mogla shvatiti gdje sam i što uopće žele od mene. Činilo se da stvarnost graniči s nestvarnošću onoga što se događa i nisam jasno shvaćala u kojoj sam polovici tada postojala. Glava mi je bila „teška“, kako bi se reklo. Protrljala sam oči i pogledala oko sebe. Većina ekipe još je spavala. Sensei, Sergej i Ženja stajali su dolje.

Dok su se muškarcu smijali Vanovu hrkanju, donekle sam se orijentirala prisjetivši se nedavnih događaja. Impresivan Lotosov hram vratio mi se u pamćenje te su mi oživjela sjećanja. Ipak, s druge strane, možda zato što još nisam bila potpuno budna, u moje su se misli uvukle sumnje: „Je li sve to bila stvarnost?“

Razmjenjujući šale, Sensei, Sergej i Ženja otišli su na „zvučni“ balkon, odakle je očito dopiralo Vanovo moćno hrkanje. Odlučila sam im se pridružiti kako bih se u potpunosti riješila pospanosti. Međutim, dok sam sustizala muškarce, val sumnji u vezi sa stvarnošću nedavnih događaja ponovno mi je izronio u umu.

Zaustavila sam se i usmjerila svjetiljku prema kamenoj izbočini koja se nalazila na kraju lijevoga kamenog zida. U svakom slučaju, prstenasti prolaz kojim smo započeli svoje uzbudljivo putovanje do tajne ovih planina bio je odmah iza izbočine. Kako bih odagnala sve svoje sumnje, prišla sam platformi i zašla iza ugla.

Prstenasti prolaz u srcu tunela još je uvijek bio na svom mjestu i čekao nove smjele posjetitelje. Osvijetlila sam ga baterijskom svjetiljkom i opet se zapanjila idealnom glatkoćom ovog žlijeba vješto „stopljenog“ sa stijenom. Odjednom je iz dvorane odjeknuo jednoglasni prasak smijeha pa sam požurila napustiti ovo mjesto kako bih im se pridružila. Činilo se da su sve sumnje nestale, ali i dalje je ostao neobičan osjećaj da je nešto drugačije nego prije. Ipak, nisam uspijevala shvatiti što je točno bilo drugačije.

Otac Ivan, koji se očito vrlo ugodno smjestio na „zvučnom balkonu“, slatko je spavao. Čudesna akustika dvorane odražavala je sve fuge koje je svećenik izvodio svojim groznim hrkanjem. Htjeli smo vikati da ga budimo, ali Ženja nas je sve obuzdavao i predložio sebe za jedan specijalni poduhvat. Odlučio je doći na balkon i sam se pozabaviti Vanom.

„Sad ću mu stvoriti užas Sudnjeg dana!“, rekao je momak s pobjedničkim osmijehom. „Sad će iskusiti sve sate moje noćne more na sebi...“

Ženja je protrljao ruke unaprijed uživajući, a zatim je malo zagrijao udove te se oduševljeno i spretno počeo penjati okomitom stijenom prema balkonu. S velikim zanimanjem odozdo smo pratili tijek događaja. Pokazujući mačju gracioznost, momak se bešumno popeo na „rukohvat“ balkona. Htio je napraviti zadnji pokret da stigne do oca Ivana i očito se pripremio za skok poput pantera u lovu. I upravo kad je počeo ispunjavati svoju zamisao „košmara“, Vanova je ruka naglo krenula ususret njegovu pokretu i uhvatila Ženju za grlo smrtonosnim stiskom.

„Oo-joooj!“, dvoranom se zaorio prigušeni zvuk, a masivan tresak tijela odjeknuo je u lođi.

Snop svjetiljke počeo je blistati na balkonu.

„Oh, to si ti, dijete! Šta si želio?“, začuo se iznenađeni svećenikov glas popraćen slatkim zijevanjem. „Oh, što se dogodilo s tvojim licem? Oči ti iskaču iz glave...“

Ženja je pročistio grlo i promuklo izgovorio: „Šta, šta... ja mu donosim dobru vijest da je vrijeme za povratak, a on...“

Sensei i Sergej su se grohotom smijali tako očiglednoj transformaciji Ženjinih „istinskih namjera“. Vanovo pospano lice pojavilo se na balkonu.

„Oh, vratili ste se...“, rekao je ugledavši Senseja. „Tako brzo? Upravo sam legao, samo sam zatvorio oči, a vi ste već ovdje...“

„Aha, on je samo zatvorio oči“, gundao je Ženja podižući se na noge, ali onda je protrljao vrat i oponašao laskavi škripavi glas: „Imali smo zadovoljstvo slušati nastavak vaše 'nenadmašne propovijedi“, oče, poprilično dugo...“

„Stvarno?“, nasmiješio se svećenik. „U redu je, sine moj. To je čak i vrlo korisno za sve vas, jer samo odricanje presijeca pogubne strasti, a samo tjelesno trpljenje uzdiže duh...“

Ovim je riječima svećenik počeo napuštati svoj „krevet“ i počeo silaziti da bi nam se pridružio. Ženja ga je slijedio i oprezno si dopustio negodovati tek kad je stigao na čvrsto tlo. Nesretna šala s Vanom uzburkala je Ženjku još više nego prije. Tako, kad ga je Sensei zamolio da probudi sve momke kako bi se pripremili za povratak, on je iskoristio ovu priliku da pokaže svu svoju divlju maštu. Stas i Andrej bili su ti koji su postali „žrtve“ Ženjinih šala. Ostali su se jednostavno probudili zbog urlajućeg smijeha društva. Općenito, priča je završila veselim šalama i smijehom baš kao i obično.

Što se mene tiče, unatoč cjelokupnoj veselosti, još uvijek sam pokušavala shvatiti svoje neobične senzacije. I odjednom mi je sinulo što nije bilo kako treba. Iz nekog razloga u špiljskoj dvorani nije bilo ni traga onim divnim zrcalnim kristalima koje smo s takvim žarom čistili od prašine. Brzo sam pronašla stepenice između kojih je, doduše, trebalo biti baš ono „ogledalo“ koje sam vlastitim rukama očistila od prašine i prljavštine. Međutim, umjesto glatko poliranog kristala koji je blještao u svojoj sjajnoj čistoći, otkrila sam samo ujednačenu okruglu šuplinu blago udubljenu u stijenu, s

jednim od rubova pod određenim kutom. Pri tome se šupljina svojom bojom razlikovala od okolnog sivila. Sumnje u stvarnost odigranih događaja su mi se pojavile u mislima, a plima razočaranja me u potpunosti zarobila.

Mehanički sam protrljala rukom okruglu udubinu. Na površini „kamena“ od zrake svjetiljke pojavio se prigušeni sjaj. Nadahnuta nadom, uzela sam rupčić i temeljitije obrisala prašinu s malenoga šupljeg mjesta. Eto ga! Poznati glatko polirani kristal skrivao se ispod stoljetnog sloja prašine i prljavštine. „Kako se moglo dogoditi da se svi kristali koje smo očistili ponovno prekriju istim slojem prašine i prljavštine? Možda ih uopće nismo očistili? Možda je to bio samo san? Ipak, kako to može biti san ako se jasno sjećam brisanja ovoga kristala?“ Ne mogavši ništa razumjeti, moja je osoba krenula prema svojim stvarima, uvjeravajući se da bih, usprkos svim „argumentima i razlozima“, o svemu tome najradije sanjala. Međutim, upravo dok sam prolazila pored okupljene grupe, slučajno sam čula Vanoa kako pita Sergeja prigušenim tonom: „Kako je prošao marš? Ima li rezultata?“

„Sve prema očekivanjima“, kimnuo je Sergej.

„Rezultata?! Kakvih rezultata?“, i odjednom mi je sinulo: „Tamga! U tom slučaju, u mom ruksaku mora ležati Agapitov rukopis!“

Dotrčala sam do svoga ruksaka i žurno ga počela odvezivati. Napokon sam ga otvorila, na brzinu ubacila ruku, pipala i gotovo odmah našla cilindar. Obuzelo me uzbuđenje. Ipak, čim sam se odlučila izvaditi cilindar iz ruksaka, Sensei, koji mi je neprimjetno prišao, prekrpio mi je ruku dlanom, sputavajući njeno kretanje i istovremeno odlučno izgovorio: „Rekao sam ti da to kasnije pogledaš.“

Njegove riječi i iznenadna pojava u tako uzbudljivom trenutku natjerale su me da zadrhtim. Žurbom zločestog djeteta koje je uhvaćeno na prepad, izvukla sam ruku iz cilindra i čvrsto zategnula vezice ruksaka u čvor. Moje sumnje u vezi s našim maršem do

hrama ponovno su se raspršile, ne ostavljajući ni traga o njihovoj prisutnosti.

Kasnije sam pomislila: „Ispostavilo se da naše putovanje na Krim nije bilo tako ležerno kako nas je Nikolaj Andrejevič uspio uvjeriti“. Trebamo li se čuditi? Od dana kad sam upoznala Senseja imala sam puno prilika zapaziti da se oko njega uopće nije događalo ništa slučajno ili uzgredno. Nadalje, takva „slučajnost“ njegovih riječi, djela i načina života neosjetno je prouzročila čitav jedan kasniji lanac događaja u sudbinama svih ljudi koji su na njega naišli.

Skupivši stvari počeli smo se vraćati. Povratak je uvijek nešto teži od kretanja naprijed prema primamljivoj neizvjesnosti. Barem mi se tako činilo. Umor uzrokovan višesatnim maršem dao se osjetiti. Dalje smo se sve češće zaustavljali. Podzemlje je već doživljavano kao prilično uobičajeno okruženje i, baš kao i sve uobičajeno, privlačilo je sve manje pozornosti. To mi je dalo priliku da se koncentriram na prekinuto razmišljanje o događajima u tajanstvenom Hramu koji su uzdrмали moje srce. Neprestano prisjećanje na te nezaboravne trenutke, na vrhunac uzvišenih osjećaja, odvelo me u izvanredno stanje unutarnje lakoće i otvorenosti. Sjećanje na Sensejev pravi izgled, na njegov nezaboravan pogled koji je prodirao u samu dubinu ljudske duše, stvorilo je u meni unutarnji drhtaj koji je prerastao u gotovo religiozni zanos. Zurila sam u figuru Senseja koji je hodao sprijeda, a moje misli automatski su ga uzdizale u rang velikog Stvorenja koje se spustilo u naš pali svijet radi našega spasenja.

Odjednom, Sensei ozlijedi ruku hvatajući se za oštar kamen. Svi su se oko njega počeli vrzmati nudeći svoju pomoć, ali on je samo odmahnuo nehajno, kao da nagovještava da je to puka ogrebotina, a ruka se može zaviti nakon što izađemo van, što se očekivalo uskoro. Unatoč ovom incidentu moj duhovni zanos nije prestao - naprotiv, čak se i pojačao. Prizori stradavanja Velikana počeli su mi se vrtjeti u sjećanju. U međuvremenu smo već ulazili u kršku špilju s „dlanovima“. Ruta je bila više nego poznata i samo

je malo preostalo do izlaza. Sensei je malo zaostao i, dok su momci marširali naprijed, prišao mi je. Srce mi je počelo bjesomučno lupati, uzbuđeno još jednim naletom uzvišenih misli o Stvorenju iz drugog svijeta koje će spasiti umiruće čovječanstvo. Na to je Sensei s neodobravanjem odmahnuo glavom i rekao sljedeće: „Ja sam običan čovjek... Vidiš, krvaram, također osjećam bol... **Svatko se treba sam pobrinuti za svoje spasenje, a ne čekati da netko dođe i za njega sve učini. Božansko treba tražiti ne u vanjskom, već u svomu vlastitom unutarnjem. I to ne treba jednostavno tražiti, već trebaš težiti da se stopiš s Njim i postaneš dobar Stvaratelj vlastitog života. Bog je unutar svakog čovjeka. A mi ga možemo spoznati i doći do njega samo kroz svoj unutarnji svijet.**“

Ove Sensejeve riječi donekle su me ohladile i prisilile me da realnije gledam na svijet. Doista, sve je u čovjeku i nitko za njega neće riješiti životna pitanja. Obično želimo da se sve dogodi kao u bajci, tj. da netko dođe i učini sve za nas, a smo prelijeni da se preobrazimo „iz pužućeg crva u lijepog leptira“, premda smo dobili sve alate za to... Cjelokupna složenost je u jednostavnosti...

Čim su prethodne misli nestale, moja je svijest bila preplavljena novim naletom razmišljanja o promatranim prizorima masovnih problema koji mi nisu davali mira. Upravo te uznemirujuće misli počela sam dijeliti sa Sensejem, čak ni ne vodeći računa o tome da mu kažem o vizijama koje sam proživjela u hramu.

„Ali ljudi... Oni ne znaju ništa, treba ih upozoriti na opasnost. Bilo je toliko tuge. Želim im pomoći... Želim ih obavijestiti... Sigurna sam da će razumjeti, postat će bolji, moći će se spasiti... „

„Oh, naivno dijete“, Sensei je tiho uzdahnuo gledajući u stranu. „Ne možeš ni zamisliti koliko je puta to pokušavano učiniti ranije. A oni koji su se trudili to učiniti bili su veliki Majstori koji su vladali misterijom ljudskih misli. Ipak, njihovi napori nikada nisu rađali velikim plodovima. Ljudi ostaju ljudi. I nažalost, nisu se promijenili ni nakon protoka nekoliko tisućljeća.“

„Ali zašto je tako? Je li moguće da su se ti Majstori uzalud trudili?!“, usprotivih se. „Možda jako mali, ali barem je neki rezultat postignut. I to je nešto! Razumijem da još nisam Učitelj, pa čak nisam ni Čovjek, i da trebam dalje raditi na samopoboljšanju... Ali stvarno želim pomoći ljudima, dati im do znanja ono što sam i sama otkrila, jer se za nekoga ovo može pokazati kao jedina spasonosna slamka koja će mu pomoći da sagleda suštinu. U svakom slučaju, ovo je šansa!“

Sensei se ljubazno nasmiješio, očito zbog moje iskrenosti, i rekao: „Pa, što da ti kažem o tome? **Dobre misli u kombinaciji s jakom željom prethodnice su dobrih djela. Dobra djela suština su sazrijevanja duše. Hrabrost priziva Silu duha. Sila duha veže u Jedinstvo. Jedinstvo udeseterostručuje snagu, Ujedinjeni duh mijenja ciklus. Opći ishod ovisi o naporima svih. Svi napori ovise o promjeni unutarnje frekvencije. Frekvencija je skok trenutka koji izlazi izvan granica Po-a.**“

Sensei je zašutio. Premda je izrekao naizgled jednostavne riječi, u glavi mi se javila „totalna ošamućenost“. U tom su mi se trenutku njegove rečenice urezale u sjećanje samo zbog njihove neobičnosti i osjećaja koji mi nisu baš razumljivi. Ipak, kasnije je sam moj život postao ključ gotovo svake riječi koju je Sensei tada izgovorio.

* * *

Kad smo puzali šahtom koji je bio zadnja prepreka planine koja nas je dijelila od izlaza, nije djelovalo tako zastrašujuće kao prvi put. Upravo suprotno, posljednje metre svladavali smo s posebnim oduševljenjem u želji da što prije izađemo. Vođena svojim subjektivnim senzacijama, iz nekog sam razloga pomislila da smo proveli dvanaest sati pod zemljom i očekivala sam da ćemo vidjeti suton. Ali kad smo izašli vani, na moje veliko iznenađenje već je sijalo sunce. Znači da smo tamo proveli oko 24 sata. I, trebala bih spomenuti, osjetila sam veliko zadovoljstvo došavši u prirodnu atmosferu bezgraničnoga otvorenog prostora. Špilju je zaista bilo vrijedno posjetiti, barem da bismo shvatili vrijednost dnevnog

svjetla nakon dugog mraka, kad se čitava paleta raznolikih boja prirode izložila pred nama; osjetili okrepljujući svježzi zrak, osjetili i najmanji dašak vjetra, osjetili prostor, tijelom i okom zagrlili njegove daljine te se konačno opustili od nagomilanih podzemnih napora beskrajnog hodanja mračnim špiljskim labirintima.

Tatjana i Kostja su postavili šatore nedaleko od ulaza čekajući naš povratak. S radošću su pozdravili iscrpljenu grupu raspitujući se o našem putovanju pod zemljom. Ali ljudi su imali energije samo da opišu marš općenito, bez ikakvih više ili manje značajnih detalja.

Budući da su svi bili prilično iscrpljeni, odlučeno je dan posvetiti velikom odmoru, a u selo, gdje smo ostavili automobile, otići tek sljedećeg dana. Napokon, put koji je još uvijek bio pred nama nije bio kratak. Nakon ručka svi su se smjestili u svojim šatorima. Sanjala sam o tome da se dobro naspavam, ali kad sam ušla u vreću za spavanje, na kraju sam imala samo dvadesetak minuta „blažene veze“ s jastukom, a moja je pospanost potpuno nestala. Tatjana je već hroptala svom snagom u mojoj blizini, dok sam se ja još uvijek bacala i okretala ne mogavši zaspati. Misli su naglašeno vrtjele najzbudljivije scene našeg marša. Istodobno, sumnje su također bile prisutne. Kružile su oko sjećanja na tajanstvene događaje ovog putovanja poput roja dosadnih mušica i pokušavale iskoristiti svaku priliku da svojim pitanjima „ubodu“. „Zašto je gusti sloj prašine prekrivao zrcalni kristal kao da ga nitko nije dodirnuo tisućama godina, iako se jasno sjećam da sam ga obrisala? Zašto u hramu Lotosa nije bilo sjene? Čak i kad sam spojila dlanove, meko svjetlo bilo je između njih umjesto sjene. Zašto nismo napustili sobu kad se otvorio štit kapsule, spašavali se od nepoznatog plina u niši iza postolja s lubanjom jednoroga? Jednorog?! Možda su to bila samo buncanja mojeg mozga. Umorila sam se i zaspala, pa sam mogla sanjati o bilo čemu. Što je s cilindrom?! Pa, Sensei mi je mogao predati cilindar dok sam napola drijemala, a moja je osoba automatski stavila tu stvar u ruksak, jer joj tada nije pridavala nikakvu važnost. Očito je to bio razlog zašto je moj san bio tako čudan. Međutim, s obzirom na to da je to bio samo san, odakle mi tako opsežne informacije o onome što je Sensei

govorio u tom „snu“?! Sigurno nikada prije nisam čula ni vidjela nešto slično! Iako, kao što je Sensei rekao, podsvijest ponekad čovjeku podvali mnoge trikove... Hm, umjetni kamen izvanzemaljskog podrijetla... Pravi tamga, Poglavarova tamga?! Ratnici Svjetla... Horusovo „Čarobno oko“... Kijev... Černobil... Šambala... Ozirisova glava. Totalna glupost! Kako Kijev može biti Ozirisova glava? I štoviše, kako se u toj glavi može smjestiti hram Lotosa?! Ne, to je definitivno moje vlastito buncanje. Ništa se sličnog nikada nije moglo dogoditi. To je bio samo san!“

Napokon, kako bih se odvratila od nametljivih misli, ustala sam i odlučila se prozračiti. Sergej i otac Ivan sjedili su u blizini tinjajuće logorske vatre na kojoj smo kuhali ručak. U to vrijeme, dok je Vano izgledao umorno, Sergej je, naprotiv, izgledao energično i svježe.

„Smeta li vam ako vam se pridružim?“, upitala sam prilazeći logorskoj vatri.

„Hajde, draga“, pozvao me Vano sa smiješkom. „Ne možeš spavati, je li?“

„Ma kakvi!“, mahnula sam rukom.

„Dobro, ugodimo si onda ispijanjem čaja“, predložio je Sergej. Za otprilike pet minuta Valera i Nikolaj Andrejevič pridružili su se našem tihom ispijanju čaja. Zatim, kad je Vano pitao potonjeg: „Ne možeš spavati, je li tako, doktore?“, odgovorio je baš kao i ja: „Ma kakvi!“ Događaji koji su se zbili na maršu očito su na sve ostavili neizbrisiv dojam. Ubrzo je i Sensei izašao iz svog šatora. Izgledao je prilično odmorno, unatoč činjenici da je prošlo samo oko dva sata nakon ručka.

„Oh, već ste ustali!“, Sensei je rekao šaljivo, vidjevši našu družinu.

„Nismo ni namjeravali“, odgovorio mu je Vano kao u šali. „Misliš da možemo spavati nakon svega što se dogodilo?“, rekao je

naš psihoterapeut. „Kao što je Bertolt Brecht jednom rekao: „Nijedan marš nije tako težak kao povratak zdravom razumu“.“

Sensei se nasmijao i rekao: „Pa, ako ne želite spavati, idemo onda... Pokazat ću vam još nešto, također vrlo zanimljivo.“

„Još nešto?!“, trgnula sam se. Zaintrigiralo me.

„Mogu s vama?“, moja je osoba pažljivo upitala Senseja.

„Naravno da možeš“, izgovorio je Sensei kao da se podrazumijeva.

Unatoč našem umoru, nitko od prisutnih niti se bunio protiv ove šetnje niti je ispitivao kamo i zašto idemo. Naprotiv, svi su se istodobno počeli kretati ustajući sa sjedala kao da nema potrebe o bilo čemu raspravljati. Sergej je promišljeno ugasio tinjajući ugljen vodom iz čajnika, kako bi se izbjegao požar.

„Trebamo li opremu?“, upita Nikolaj Andrejevič.

„Ne, samo ćemo hodati ovakvi kakvi jesmo“, odmahnuo je Sensei rukom.

Prvo smo šetali padinom uživajući u planinskom zraku i jedinstvenom krajoliku. Poslije nas je naša nevidljiva staza, koja je ležala uz formaciju nevjerojatnih stabala raznih vrsta, dovela do proplanka prekrivenog zelenom travom. Trava koja još nije izbljedjela na suncu posezala je za svjetlosnim objektom osvajajući svaki komad zemlje od kamenja. Smreka koja se jasno isticala na svjetlosnomu planinskom i livadskom tepihu tamnim zelenilom iglica, također nam je zapela za oko. Činilo se da se klanja pred majkom Prirodom, spuštajući se na zemlju i šireći svoje grane u raznim smjerovima. Što smo se više penjali, to nam se više pred očima otvarao prekrasan panoramski pogled na planinski krajolik, rađajući osjećaj slobode i misaonog leta u ovomu ogromnom zračnom prostoru.

Vano i Sergej pričali su nekakve smiješne priče čineći naš put još ugodnijim. Uostalom, možda zbog raznolikosti prirodnih boja i

bujnog života okolo, put se nije činio tako teškim i zamornim kao podzemni. Čak nismo primjećivali ni prolazak vremena, kad smo već stigli do određene točke naše planinske šetnjice.

„Evo“, Sensei je rekao pokazujući niz padinu.

Naša se ekipa spustila do velikoga kamenog „spomenobilježja“. „Zgodni momak“ velike tonaže očito je bio vrlo stara građevina. Njegove strane, koje su nekada bile uredno dorađene, mjestimično su već bile uništene. Ipak, nije se moglo pomoći: ništa nije vječno pod Mjesecom, kako se kaže. Sve jednom ode u propast, svemu jednom dođe kraj. Ipak, do sada je naš dugovječni div stajao stabilno na svojim kamenim nogama, držeći tešku kamenu ploču koju je netko nabacio na njegova snažna ramena, baš kao što je Atlas držao nebo.

„Da, divna kreacija!“, rekao je Nikolaj Andrejevič.

„Pitam se tko nije bio lijen da mu se gradilo takvo nešto“, rekao je otac Ivan u šali.

„Šališ se?“, Sergej se pobunio s osmijehom. „To je dolmen, zar ne vidiš? To je sjajna drevna arhitektura!“

„Sjajna arhitektura?! Daj mi dizalicu i napraviti ću takvih 'arhitektura' kol'ko očeš.“

„U tome i jest stvar - treba ti dizalica, dok su se oni koji su je podigli snalazili bez nje.“

„Šta im je to trebalo..?“, Vano je slegnuo ramenima, očito nastavljajući namjerno zadirktivati Sergeja.

„Što im je trebalo?“, potonji ga je oponašao, ali onda je trenutak razmišljao i šaljivo odgovorio: „Arheolozi također nagađaju: 'Šta im bi da to izgrade'?“

Društvo se nasmijalo. Dok su Sergej i Vano razmjenjivali šale, Nikolaj Andrejevič, Valera i ja počeli smo hodati po dolmenu. „Dakle“, rekao je liječnik tiho, lagano dodirujući kamene blokove:

„Nesumnjivo su ti prapovijesni graditelji posjedovali neku univerzalnu snagu ili opremu.“

„Pitam se, tko ih je obrađivao i postavljao?“, upitala sam.

„To je misterij. Obrada nekih drevnih dolmena datirana je u kameno doba, kada su živjeli samo lovci i skupljači, kako tvrdi naša službena povijest. Iako...“ Nikolaj Andrejevič se nasmiješio, „kako se kaže, nitko ne mijenja povijest toliko kao povjesničari. Ipak, paradoks dolmena i drugih megalitskih građevina je u tome da što je stariji, takav kompleks je veći i teži. To znači da prapovijest karakteriziraju gorostasne, temeljito promišljene i dizajnirane konstrukcije, štoviše s ugrađenim astronomskim i geometrijskim znanjem. Što to kazuje? Kazuje da su u stara vremena ljudi imali ozbiljna znanja.“

„Koliko bi ljudi trebalo biti uključeno u izgradnju nečega tako glomaznog?“

„Najzanimljivije je da je prije bilo puno manje ljudi na Zemlji nego danas. Osim toga, bili su razbacani širom svijeta. To nisu bile naše trenutne milijarde.“

„Zašto su stvarno trebali sagraditi ove dolmene?“

Nikolaj Andrejevič slegne ramenima.

„Te se građevine smatraju 'grobljima ratnika', iako je većina dolmena prazna. Uopće nema tragova posmrtnih ljudskih ostataka. Iznad svega, takvi su dolmeni razbacani po cijelom svijetu, na svim kontinentima. Samo u pretpovijesnim europskim regijama postoji više od tisuću takvih građevina približno iste arhitekture. Znanstvenici su čak mjerenjem takvih kamenih monolita procijenili da je u Europi u davna vremena postojala jedna općeprihvaćena mjera duljine - megalitska jarda. Iznosila je 82,9 centimetara. Slijedom toga, lako možemo pretpostaviti da su oni koji su gradili takve strukture bili prilično vješti i u matematici. Nadalje, nije jasno kako su sve to postavili.“

Zaobišavši dolmen, pridružili smo se Senseju i Valeri koji su sjedili na obližnjem kamenju. Vano i Sergej smjestili su se u blizini malo kasnije. Neko smo vrijeme šutjeli uživajući u prizoru prirode. Vjetar je povremeno vrludao zelenom padinom planine, komešajući vrhove drveća smještenog ispod. Očaravajući planinski krajolik koji se otvarao s ovog mjesta zavidio je svojom trodimenzionalnom panoramom. Izvanredan mir, taj vječni čuvar mnogostoljetnog sjećanja, vladao je uokolo.

„Da...“, zamišljeno je rekao Sensei. „Prošlo je toliko godina...“

Sergej ga je pogledao i pitao pomalo plaho: „Zaista, koliko je stoljeća star ovaj dolmen?“

„Puno... jako puno“, odgovorio je Sensei. „To je dolmen Pravija...“ Zašutio je na trenutak i neočekivano dodao: „Usput, ako povučete vizualnu ravnu crtu... u onom smjeru, vodila bi točno do nekadašnje 'rezidencije' Rigdena Djappoa, koja je nekoć bila smještena na zaista rajskom mjestu na prekrasnom jezeru. Nažalost, tamo trenutno udaraju crnomorski valovi.“

„U tom slučaju, je li moguće pronaći ostatke ove drevne građevine na dnu?“

„Sve je moguće ako postoji želja“, odgovorio je Sensei veselo.

Sergej je neko vrijeme šutio, a zatim rekao: „Ovi blokovi očito nisu lokalni, sudeći prema kamenju.“

Sensei je pogledao dolmen.

„Da, dovezeni su otprilike devedeset kilometara odavde.“

„Prekrasni su“, rekao je Sergej.

Sensei je kimnuo glavom u znak potvrde.

Svi su gledali u tom smjeru. Istini za volju, nikad nisam razumjela o kakvoj ljepoti govore. Kamenje kao kamenje, možda se pomalo razlikuje od lokalnog.

„Ovdje je pokopan jedan od Pravija“, rekao je Sensei.

„Leže li ovdje njegovi posmrtni ostaci?“, pitao se otac Ivan.

„Bilo je to posljednje utočište njegova tijela na Zemlji. Odavde je otišao u Nirvanu.“

„Ako je ovdje pokopan sam Pravi, tu bi trebala biti moćna energija“, primijetio je Nikolaj Andrejevič. „Taj se mali kristal sam tako jako osjećao, dok je ovdje čitav dolmen. Ipak, nemam posebne unutarne senzacije.“

Gledajući negdje u daljinu, Sensei je izgovorio: „Ovo kamenje je jako staro. Energijsko zračenje koje je nekada bilo ovdje do sada je gotovo nestalo.“

„Jesu li i ostali dolmeni imali sličnu svrhu?“, pitao je Nikolaj Andrejevič.

„Ovisilo je“, Sensei je slegnuo ramenima. „Neki od njih bili su kreacije Gelijara i Etimona. Osim toga, dolmeni su korišteni kao energijske klopke.“

„U kojem smislu?“, pitao je Sergej.

„Reći ću vam neki drugi put... Kasnije su ih ljudi počeli oponašati gradeći već manje dolmene.“

„Onda, leže li ostaci Pravija u ovom?“, otac Ivan ponovno je zatražio da to razjasni.

„Zapravo ovdje nema ostataka.“

„Kako misliš? Upravo si rekao da je ovdje pokopan.“

„Ovdje je umro po našem razumijevanju, dok je zapravo otišao u Nirvanu, prethodno uništivši svoje tijelo u atomske i subatomske čestice. Dakle, ovdje nećete naći čak ni njegov pepeo.“

Vano je iskosa pogledao Senseja s nepovjerenjem: „To je nemoguće.“

„To je sasvim moguće“, Sensei mu je odgovorio dobrodušno. „Ljudsko je tijelo puka iluzija kao i svaka materija. To je fokusirani val. Već sam vam puno puta pričao o tome. Sasvim je moguće

učiniti bilo što s tijelom, pogotovo ako je Čovjek koji u njemu boravi postigao značajno duhovno uzvišenje. On može lako razdvojiti svoje tijelo na sastavne energijske dijelove ili ga sačuvati u najboljem mogućem obliku, usporiti vitalne procese u tijelu do te mjere da njegovi organski dijelovi ostanu gotovo živi još dugo, premda čovjek zapravo nije tamo. Odnosno, njegovo se tijelo neće razlikovati od organskih sastojaka živog čovjeka unutarnjom strukturom ni kože ni kose ni noktiju. Neće postojati ni miris koji dokazuje proces truljenja. Naprotiv, takvo će tijelo biti čisto i mirisno! I neće biti važno gdje je to tijelo smješteno: u zemlju, unutar špilje ili na otvorenom. Mnogo se stvari može učiniti s tom materijom, jer ako duša caruje u čovjeku, sila Boga otkriva se. A za Božju silu ništa nije nemoguće.“

„Naravno, slažem se s tvojim posljednjim izjavama“, otac Ivan je blago rekao i odmah na licu mjesta iznio prigovor: „Čak su i relikvije svetaca podložne procesu organskog raspadanja.“

Sensei se potajno nasmiješio pogledavši ga posebno prodornim pogledom i rekao: „U tvom će životu doći do događaja kada ćeš osobno dobiti dokaze mojih riječi. Za pet godina ćeš u Burjatskoj biti prisutan izvlačenju tijela budističkog redovnika koji je ondje pokopan 1927.“

„Ja?!“, otac Ivan zapanjeno je podigao obrve. „U Burjatskoj? Zašto bih bio tamo, posebno u blizini grobnice budističkog redovnika? Šališ se?“

„Nipošto“, odgovorio je Sensei.

Vano je pogledao svog prijatelja s osmijehom, pokušavajući utvrditi stupanj istine u njegovim riječima, dok je Sergej pljesnuo svećenika po ramenu i veselo rekao: „Mnoge istinite riječi govore se u šali. Dakle, sviđalo se to tebi ili ne, tvoj put vodi izravno u Burjatsku!“

I učinio je pozivnu gestu... u najbližoj budućnosti. Svi su prasnuli u smijeh.

„Da, Sensei, nisi me baš usrećio“, nacerio se Vano. „Sad moram u Burjatsku! Mogao si me poslati nekuda južnije, na primjer na Kanare...“

„Ma!“, Sensei je odmahnuo rukom i nastavio šaljivim tonom: „Šta će ti Kanari? Tamo će uskoro pasti snijeg i bit će hladno.“

„Šta pričaš, Sensei, To su Kanari! To je Španjolska, sjeverozapadna obala Afrike! Kakav snijeg usred vječnog ljeta?!“, Vano je nastavio sa smijehom: „Nemaš pojma o zemljopisu!“

„Nisam ja kriv što se on stalno mijenja“, odgovorio je Sensei u istom tonu kroz smijeh. „Ne mo'š zapamtiti sve zemaljske dijelove i djeliće.“

Svi su se opet nasmijali.

„Zapravo, život je vrlo nepredvidiv“, rekao je Sergej prepredeno. „Recimo, prije nekoliko sati vidio sam se kako stojim u crkvi, nosim mantiju, bradu i križ na trbuhu. Kako sad to?“

Sergej je pogledao Senseja.

„Pa, Božji su putevi nepojmljivi“, ovaj ravnodušno odgovori.

„A evo što sam ja vidio“, reče Nikolaj Andrejevič neočekivano ozbiljnim tonom. „Prvo, neki čudni, čak bih rekao i nepriradni znakovi prirode. Navodno, nakon potresa i pomrčine Mjeseca, otrovna zmija, koja je bila za naše krajeve posve neobična, rasula je ogromni mravinjak u šumi i smjestila se u njegovu sredinu, stisnuvši mrave svojom težinom. Ležala je dok su se crni mravi radnici do nje prikradali sa svih strana. Penjali su se po njoj kao da ne primjećuju nikakvu opasnost. A zmija je nastavila uvijati prstenove i drobiti mrave svojom masom. Uzeo sam štap i želio otjerati zmiju, ali ona je počela siktati i uzdigla se u položaj kobre... Bila je tako velika, dvostruko viša od čovjeka. Jednostavno sam se smrznuo od užasa. Tada sam pogledao i vidio Zemljinu kuglu usred prstenova nalik na spomenik. I, čim je zmija počela napadati, izbacilo me iz te jezive vizije...“

„Hej, momci, jeste li tamo u špiljama nadisali nekakvih plinova?“, Vano se pokušao našaliti. „Jedan od vas šalje me u Burjatsku, drugi vidi križ na trbuhu, dok se treći bakće s gmazovima.“

Umjesto da čuje odgovarajući smijeh, otac Ivan vidio je samo skupinu mlitavih osmijeha.

„Možda“, Nikolaj Andrejevič nevoljko je podržao njegovu šalu. „Ipak, prizori su bili suviše stvarni... Inače, ta je zmija bila zmija samo u početku. Budući da se pomalo bojim gmazova, moj je mozak očito asocijativno transformirao neku opasnost u takav lik. A s obzirom na to da mi je um u posljednje vrijeme zaokupljen Destruktorima i Kanducima, bilo bi logično pretpostaviti da mi je podsvijest pokušavala priopćiti neke informacije upravo o toj temi... Da nastavim, čim bih skočio u stranu od zmije u svojoj viziji, prebačen sam iz te vizije u još jednu zastrašujuću stvarnost. Stajao sam usred ogromne gomile i nešto glasno skandirao. Ali ljudi u gomili ponašali su se neobično, kao da su mjesečari. Ponavljali su iznova i iznova iste parole, kao programirani, i prepričavali jedni drugima iste informacije od riječi do riječi. Iza vanjskih osmijeha krila se agresivnost, a iza 'pravedničkih govora' s govornice stajale su obične laži...“

Kad je Nikolaj Andrejevič završio svoju priču, Sensei je izgovorio: „Nažalost, ono što si vidio je najbliža budućnost, početak kraja.“

Sensei je neko vrijeme šutio i odjednom, bez ikakva predgovora, počeo recitirati čudnu pjesmu:

Tijekom Raskrižja

Laž će zamijeniti Istinu.

Na kraju godine Riječ je dana

Ali njen odjek je krik u prazninu,

Malotko čuje.

Broj koji ide do beskonačnosti,
Okrenutu okomito
Otvorit će vrata gnjeva.
Pogreška je ključ
Koja otvara Pandorinu kutiju.
Gospodar mora probudit će se toga dana,
Tresući kosom
I stotine tisuća života progutati
Kao prvu naplatu za Glupost i Ego.
Druga naplata će doći iznenada
Baciti ljudski svijet u još veći užas...

Slušala sam tu neobičnu pjesmu o pravim katastrofama, neuspješno pokušavajući u mislima precizirati mjesto i predstojeći događaj. Čim je Sensei završio s recitiranjem, zavladała je tišina.

„Pa, ovaj put si otišao u krajnost“, Vano je bio prvi koji se nije mogao suzdržati. „Baš znaš utješiti.“

Sensei je slegnuo ramenima.

„Stvarno nije vrijeme za opuštanje.“

„Kakvo opuštanje?“ Sad su mi u glavi samo 'kineski hijeroglifi' u staroeuropskoj verziji. Šta ta 'zbirka' uopće znači?“

„Savršeno je jasno! Uskoro dolazi jebeni kraj!“, Sergej je bez oklijevanja izrazio svoje mišljenje i odmah se ispravio bacivši pogled u mom smjeru. „Oprostite na ovakvim riječima.“

„Dobro, to je općenito jasno. Ali što se točno treba dogoditi?“, inzistirao je otac Ivan.

„Čak i ako vam kažem što će konkretno biti, ionako mi nećete vjerovati“, rekao je Sensei.

„Zašto misliš da nećemo vjerovati?!“

„Bi li vjerovao u raspad Sovjetskog Saveza da sam ti za to rekao sljedećeg dana nakon što je Andropov postao glavni tajnik?“

„Sigurno ne.“

„Vidiš! A sad tražiš od mene da pričam o događajima koji su u usporedbi s raspadom Saveza nebo i zemlja.“

„Hoće li doista biti tako strašno?“

„Gore.“

„Što se mene tiče, čini mi se nemogućim čak ni da smislim nešto gore od raspada Sovjetskog Saveza, moje Domovine. Čak ni prirodne katastrofe nisu tako zastrašujuće“, rekao je Sergej.

„Nažalost“, odgovorio je Sensei, „ljudе čekaju iskušēnja pri kojima im samo Bog može pomoći da izdrže i da ih prevladaju!“, Što se tiče slavenskih teritorija, oni će uskoro postati spasonosno mjesto za mnoge klimatske izbjeglice svijeta. A Arkoni će posebno baciti oko na te teritorije, kao na ukusan zalogaj. Pokušat će osvojiti ove zemlje milom ili silom i na njima postati Vladari. Uložiti će ogroman novac u kupnju zemljišta, jer jasno razumiju da će se novac uskoro pretvoriti u ništa. Ne može se jesti komade papira. Novac će izgubiti značaj. Primjerice, kome će trebati dolari ako nema same Amerike? Dakle, ne trebaš gomilati novac za svoju starost“, nasmiješio se Sensei upirući pogled u Nikolaja Andrejeviča. „Vrlo brzo doći će vremena kada će hrana, toplina i sklonište biti jedine materijalne vrijednosti među ljudima. Međutim, ovo će zasigurno biti privremena pojava, baš kao i sve na ovom svijetu. Jednom kad ljudi izgube materijalnu imovinu radi koje su nekada živjeli, naglo će osjetiti i shvatiti važnost brzog otkrivanja duhovnog bogatstva.“ Neko je vrijeme šutio i dodao: „Ogromne, ozbiljne kataklizme čekaju planet. I samo duhovno ujedinjenje Slavena, čiju će jezgru činiti Rusija, Ukrajina i Bjelorusija, moći će spasiti i pomoći mnogim ljudima na Zemlji da prežive. Napokon, Slaveni su jedini preostali duhovni bastion ovoga

svijeta, sposobni spasiti ne samo sebe, već i čovječanstvo u cjelini. Inače, ako dominacija Životinje dalje potraje u ljudskom svijetu (ipak, Životinja će prirodno pokušati razjediniti Slavene, navesti ih na svađu i preobraziti ih u robove Ega), konačni njihov kraj bit će upisan u povijest ove civilizacije...”

Slike globalnih katastrofa viđenih u Hramu opet su mi se pojavile pred očima, kao uživo. Svijet se urušavao u kratkomu vremenskom razdoblju. Mnogi su ljudi umirali zatečeni iznenadnim bijesom prirode. Osjetila sam kako ovaj svijet balansira na rubu ogromne katastrofe. Bila sam savršeno svjesna da svi ljudi, uključujući i mene, imaju slabe šanse preživjeti u ovom stroju za mljevenje prirodnih kataklizmi i ljudskog bijesa. Sve jači osjećaj neizbježne smrti dao je novi impuls životu i vrijednosti svih njegovih trenutaka. Željela sam samo jedno: živjeti ove posljednje trenutke maksimalno korisno za svoju dušu, u ime Boga i za dobrobit ljudi.

Tijekom tog mog razmišljanja, na moje daljnje iznenađenje, razgovor muškaraca prebacio se na Gelijare.

„...Ako se dogodi takav globalni kraj, zaista je bolje ugoditi svojoj duši prije smrti i pružiti duhovnu pomoć ljudima, služiti njihovoj duhovnoj dobrobiti“, završio je svećenik svoj govor.

„Da, Gelijari su živjeli u potpuno drugoj, istinskoj stvarnosti, a ne u materijalnoj iluziji beskrajnih svakodnevnih nevolja u kojima živi cijelo čovječanstvo“, kimnuo je Sensei odgovarajući ocu Ivanu. „Kroz svoju svakodnevnu borbu protiv zlih duhova poboljšavali su i povećavali svoju duhovnu silu. A duhovna sila je sposobna ne samo upravljati stihijama, već i micati planete. **Ne postoji ništa nemoguće za onoga tko boravi u Božjoj stvarnosti.** Stoga su Gelijare i Etimone s pravom nazivali Velikim ratnicima. Ti ljudi, koji su iznikli iz običnih smrtnika, uspjeli su prevladati Životinjsku prirodu u sebi, steći cjelovitost i pridružiti se borbi protiv zlih duhova za sve ljude s druge strane svijesti. Kroz svoju duhovnu čistoću, kroz istinsko služenje Bogu zaslužili su najvrjedniju duhovnu nagradu - stekli su moć nad smrću i pravo da odu u Nirvanu, u istinsku Božju stvarnost. Samo onaj koji se približava

Bogu i ustrajava u svakodnevnom duhovnom radu može procijeniti sreću njegove blizine.“

„Da“, zamišljeno je rekao Nikolaj Andrejevič, „to se doista ne može usporediti s bilo kakvom zemaljskom nagradom, uključujući priznavanje zasluga od strane društva. Zapravo je takvo priznanje uglavnom umjetno poput tapšanja po ramenu...“

„... i snažan udarac u dupe“, Sergej je završio rečenicu.

„Točno“, rekao je Nikolaj Andrejevič snuždeno. „Samo varljivi vanjski izgled.“

„U mnogim pogledima ljudi se varaju kad misle da je prepoznavanje njihovih usluga od strane okolnog društva prava nagrada“, rekao je Sensei. „Unutarnja suština čovjeka nikada ne može steći cjelovitost od tih izvanjskih čimbenika. Na podsvjesnoj razini čovjek i dalje ostaje nezadovoljan sa svojim nizom vlastitih problema... Život brzo prolazi, a vrijednosti koje se čine važnima u nekoj fazi ne samo da se često mijenjaju, već s vremenom potpuno gube smisao. Pritom, nezadovoljstvo sobom, neuspjeh u ispunjavanju svojih očekivanja, urušavanje vlastitih životnih iluzija na kraju samo pojačavaju unutarnji pritisak uzročnosti i besmisla vlastitog postojanja. Sve što se prije činilo važnim s vremenom gubi na aktualnosti i pretvara se u prah, u beskorisno smeće prošlosti. Procjenjujući potrošeni život, svaki se čovjek pokušava utješiti opravdavajući se da nije živio uzalud. Zašto? Jer zapravo on shvaća da, unatoč svim životnim događajima, ostaje nezadovoljan, jer je njegov unutarnji život bio prazan. Čovjek svu silu potroši na izvanjsko, ne pronalazeći vrijeme za rad na unutarnjem, ali izvanjsko se pokazuje kao izmaglica, fatamorgana koja zasljepljuje svojim izgledom, a zatim blijedi u tami...“

Životinjska priroda uvijek će pronaći način za obmanu, jer je ovaj svijet njezina baština, dok je čovjek ovdje poput gosta. Ovaj svijet je privremen. To je puka iluzija u kojoj svaki pojedinac koji je u nju kročio sanja o pronalasku sreće. U različitim erama ljudi su imali različite iluzije o takvoj sreći. U današnje vrijeme sreća znači

imati novac. Mnogi ljudi vjeruju da će postići željenu sreću kada zarade određenu svotu novca. Recimo, čovjek zaista zaradi taj iznos, ali na kraju ipak osjeća tugu u srcu. Misli: jednom kad se obogatim sigurno ću postati sretan. Obogati se, ali ipak mu nešto nedostaje iznutra. Zatim mašta: pa, steći ću vlast nad drugim ljudima i više mi neće trebati ništa. Dostigne vlast, ali i dalje ostaje nezadovoljan. Pa misli, daj da postanem predsjednik. A onda, jednom kad postane predsjednik i ostane sam s istim problemom nedostatka sreće, shvati da su svi njegovi napori bili uzaludni. Ništa mu na putu nije donijelo dugo očekivanu sreću. Stoga čovjek može pronaći pravu sreću samo u sebi, živeći u skladu sa svojom dušom.

U tom pogledu postoji lucidna priča, vrlo stara i duga. No, ako bi se svelo na glavnu točku, u suvremenom razumijevanju zvučalo bi otprilike ovako: 'Kad je priroda donosila čovjeka na svijet, nije pitala želi li on gutljaj života. Međutim, odrastao je i postao misaono biće među istim bićima kao i on sam. Kad je pohađao vrtić, želio je što prije ići u školu, jer je mislio da će tamo biti puno zanimljivije. Čovjek je porastao i krenuo u školu, ali brzo se razočarao. Pokazalo se da je život u školi dosadan, pojavili su se i problemi. I čovjek počne maštati o završetku škole i upisu na fakultet. Prema njegovu mišljenju, stvarni život ga je čekao upravo tamo. Završio je školu i krenuo na fakultet. Život o kojem je sanjao još uvijek nije stigao, dok se nagomilalo još problema. Čovjek pomisli: 'OK, naći ću dobar posao i dobiti prestižnu uredsku poziciju, dobro ću se oženiti i imati obitelj, a onda ću živjeti kako treba'. Vrijeme je prolazilo, njegove su se namjere ostvarile. Unatoč tome, još uvijek nije imao istinski život, već samo svakodnevnu strku i beskrajne nevolje. Čovjek pomisli: 'Jednom kad odem u mirovinu, sigurno će mi se snovi ostvariti'. Dočekao je mirovinu, ostario i nitko ga nije trebao. Izgleda da smrt već nije daleko, ali još uvijek nije imao prilike živjeti kako treba, a njegovi snovi o sreći ostali su samo snovi. Njegov je život proletio od vrtića do mirovine, a čovjek nikada nije spoznao kakav je *istinski život*. Došao je gol na ovaj svijet i ostavio ga je jednako gol, ništa sa sobom nije ponio. Kad je priroda odnosila čovjeka na drugi svijet, nije ga pitala želi li još jedan gutljaj života'. Dakle,

pouka ove priče je sljedeća: najveća laž Životinjske prirode je u tome što pokušava sakriti istinsku snagu duhovnog unutar čovjeka i da će prije ili kasnije nastupiti trenutak 'sada', kada će svaki čovjek umrijeti unatoč svim planovima za budućnost koje smišlja tijekom života...“

Sensei je govorio, a u meni se pojaviše razni osjećaji. Da, gledajući s materijalne pozicije, čini se da je život neprocjenjiv, jedinstven i neponovljiv. Ipak, gledajući dublje, mi doista živimo u tami vlastitih iluzija. I glavno je da smo svu svoju silu utrošili na izvanjsko, ne vodeći računa o svomu unutarnjem. Živimo sa sablasnom nadom da će sutra život biti bolji. Ako tu nadu izgubimo, snuždimo se zbog besmisla svog postojanja. Pri tome život je neprekidni „ovdje i sada“. Iznad svega, to je život tvoga unutarnjeg stanja, život tvojih misli. Međutim, kada je duša pod stalnim unutarnjim pritiskom vječnih materijalnih želja, zar je to život? Ne, to je samo beskrajna patnja.

„...Gelijari se razlikuju od običnih ljudi upravo po tome što razbijaju iluziju Životinja“, nastavio je Sensei. „Život je za njih borba. Oni svoj život posvećuju toj borbi i ne provode ni trenutka u iluziji. Gelijari služe Bogu i bore se za živote običnih ljudi, ubijaju želju zlih duhova da rade zločine. Iz generacije u generaciju ljudi prenose legende o posljednjoj bitci Dobrih i Zlih sila, dok Gelijari ne čekaju tu bitku, već se hrabro uključuju u borbu 'ovdje i sada'. Oni žrtvuju svoje živote u ime ljudi, radi njihova mira, kako bi ljudi mogli spoznati ljepotu Kreacije i Božju Ljubav.“ - Sensei je posegnuo za džepom i izvadio kutijicu sličnu onoj koju sam vidjela u svom „snu“. Ostah bez daha. Ipak, prevrtao ju je po rukama i nije ju htio otvoriti. „To je zaista put koji omogućava ulazak u Božju stvarnost u kratkom vremenskom razdoblju. Ali vi ne razumijete, društvo, koliko je on zapravo težak... Prvo, daleko je od sigurnog puta. Ne možete ni zamisliti kakva je bitka sa zlim duhovima te koliko će hrabrosti i truda od vas iziskivati. Ne može se usporediti ni s iskustvom koje imate, jer da biste ušli u borbu sa zlim duhovima prije svega trebate nastojati staviti u lance svoju Životinju; inače će vas uništiti. Drugo, sada ne možete zamisliti kakav je život Gelijara.

Dvostruko postojanje u kojem, pored svakodnevnog života uobičajenog za oči okoline, Gelijar obavlja i intenzivan, iscrpljujući svakodnevni duhovni rad koji nikada neće cijeniti ni vaša rodbina, a posebno oni koje štitate. Jer ljudi ostaju ljudi. Svi su zauzeti svojom objektivnom stvarnošću, žive vlastiti život i lutaju u tami svoje Životinje kao zabludjeli duhovi. Treba jako voljeti ljude za biti spreman pružati dobrovoljnu pomoć čak i onima koji će se nje pokazati apsolutno nedostojni. Stoga ovaj put doista nije lak. Teško da su svi sposobni za takav duhovni podvig. U prvom redu, treba imati doista ogromnu želju za pomaganje ljudima, imati dobrotu u srcu i čistu vjeru u Boga. Dakle, dobro razmislite jeste li spremni za to. Još nije kasno za odbiti...”

Dok je Sensei govorio, osjećala sam svoj „Lotosov Cvijet“ kako otvara svoje „lattice“ od naleta blagoslovljenih valova, zato se moja duša počela osjećati vrlo ugodno. U mojoj je svijesti zavladała izvanredna jasnoća i čistoća. Odjednom sam na nekoj dubokoj unutarnoj razini shvatila koliko je pomoć ljudima o kojoj je Sensei pričao bila važna i vrijedna! Mislila sam da je ono dobro koje je netko potajno činio prije svega potrebno njemu samom! Odlomci iz Biblije ponovno su mi se javili u sjećanju: „da tvoja milostinja bude u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti!“. Sve je istinski izbljედjelo pred tako dobrim ciljem. Prisjetila sam se kako sam samo nekoliko minuta ranije nastojala da mi bude žao zbog vlastitih trgovačkih, osobnih interesa u životu, i uhvatila sam se da u sebi još uvijek imam vrlo snažnu Životinju. Kako sam mogla toliko cijeniti materiju kad mi je neprocjenjiva vječnost bila tako blizu? Kakav je bio smisao prolaznoga materijalnog života u kojem ne živiš po svojoj duši, nego razvlačiš bijedno postojanje? Kakav je smisao bliske budućnosti ako se priroda pobuni protiv ljudi, a stvari budu gore i od najstrašnijeg rata? Hoću li doživjeti starost? I što uopće može donijeti starost tijekom burnih promjena koje vode daleko od najbolje moguće perspektive? Kakav je smisao bio u svim tim iluzornim planovima za budućnost koje mi je Životinja silno nametala u mojim mislima, dok nisam imala stvarnog razumijevanja što mi se može dogoditi idućeg trena? I odjednom mi

postade smiješno: čak i u ovom rastućem valu misli primijetila sam kako se moja Životinja počela bojati. „Dovraga s njom sa svom tom materijom!“, pomislila sam. „A što se tiče budućnosti... Što mora biti, bit će. Ali barem kraju živjeti po duši, za vlastitu savjest, uime Boga i za dobrobit ljudi! Možda mi je ovo zadnja šansa da spasim dušu tijekom nadolazećih globalnih kataklizmi i civilizacijskog uništenja“. I, iako se Sensei u svom govoru obraćao ne meni, a očito nisam znala puno, za razliku od ostalih koji su bili prisutni, svejedno sam poželjela krenuti putem Gelijara.

Nakon što je Sensei završio svoj govor još jednom upozorivši na poteškoće na tom putu, Sergej je rekao kao da ponavlja moje misli:

„Ja sam davno sve odlučio. Već mi je dosadio ovaj svijet Životinja! On je poput gljive muhare - privlačan na površini, ali otrovan iznutra. Što se mene tiče, dosta mi je njegovih halucinogena.“

Otac Ivan također je potvrdio svoju odluku: „To je Bogu ugodno, dakle vrijedno činjenja.“

Nikolaj Andrejevič klimnuo je glavom slažući se s ostalima, „Kako god, bio bih sretan da imam takvu priliku u svojoj sudbini.“

„Ja isto!“, izjavila je moja osoba jašući na valu općeg patriotizma.

Svi se zaprepašteno okrenu. Sergej i otac Ivan, kad su vidjeli moj „vojnički“ pogled, izgleda da su objesili glave kako bi sakrili osmijehe, dok Sensei nije sakrio svoj i objasnio je što je nježnije moguće: „Svatko, draga moja, bira svoj put. Ipak, nije najvrjedniji put onaj kojeg je čovjek dovoljno snažan prevladati, već onaj na kojem je u stanju najbolje ostvariti svoj individualni potencijal.“

Utihnulo je i pažljivo pogledao sve prisutne prodornim pogledom, posebno muškarce, kao da proučava najtajnije dubine njihova unutaršnjeg svijeta. Poslije je pogledao sjajni sunčev trak i

rekao: „Dobro, ako ste tako odlučili, neka bude! Dakle, **vrijeme je da Gelijarov ezoosmos ponovno dođe na svijet.**“

Otvorio je kutiju i izvadio... baš onu Pravi tamgu iz krpe! Zrake svjetlosti počele su se igrati na njegovoj površini. Činilo se da se zrak okolo pokrenuo kad su drevni kristali uzvratili zasljepljujućom svjetlošću, obasjavajući naša lica čudesnim blještavilom svojih idealno brušenih rubova. Sjajne čiste zrake brzo su ispunile okolni prostor. Činilo se da za njih ne postoje prepreke. Nezadrživim tokom upale su u naše duše stvarajući nevjerojatan unutarnji val moćnih sila Dobra.

Za djecu stariju od 12 godina. (12+)

